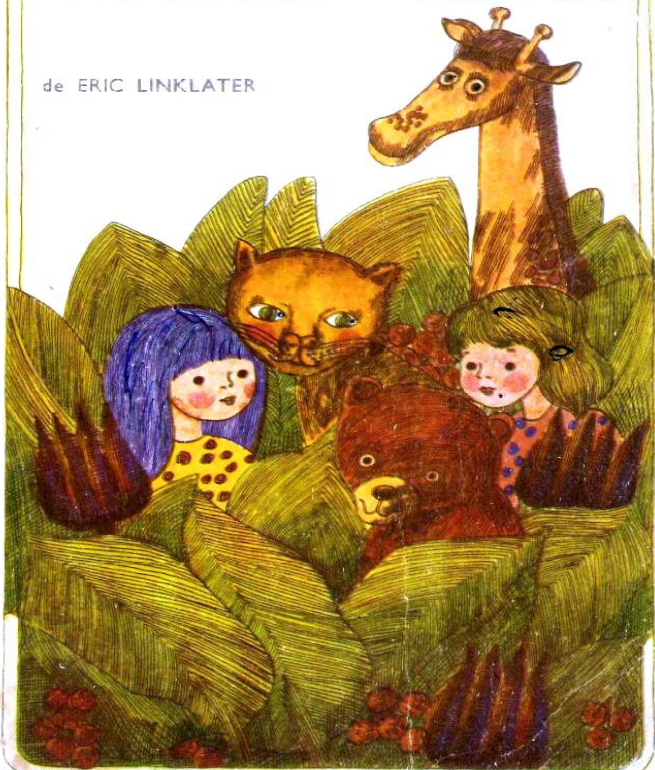

VINTUL DIN LUNA

de ERIC LINKLATER

VÎNTUL
din
LUNĂ

de
ERIC LINKLATER

În românește
de FRIDA PAPADACHE

EDITURA ION CREANGĂ BUCUREȘTI
1973

Eric Linlater

THE WIND ON THE MOON

New York

The Macmillan Company

1945

© ERIC LINKLATER

**COPERTA DE MAGDA BÎRSAN
DESENE DE NICOLAS BENTLEY**

Capitolul I

O ramură a Mărului, cenușiu de bătrînețe, izbi în fereastra camerei unde maiorul Ținefriu își făcea bagajul. Stîrni un zgomot atît de brusc și de surprinzător, la fel ca un poștaș mînios într-o dimineață geroasă, încît maiorul își ridică privirea, dintr-o dată încruntată, iar Dina scăpă flaconul de argint ce-l ținea în mînă, și Dorinda scoase un țipăt ascuțit, ca o bufniță.

Maiorul se îndreptă spre fereastră și trase de-o parte perdeaua.

— Ia uitați-vă la lună, zise.

Printre ramurile Mărului, luna privea drept în odaie. Chipul îi era palid și rătăcit și i se aninase de jur împrejur un rotocol de pîclă luminoasă.

— E vînt pe lună, spuse Tata. Nu-mi place deloc cum arată. Cînd e vînt pe lună, trebuie să fiți foarte atente cum vă purtați. Fiindcă, dacă-i un vînt rău și vă purtați prost, are să vă sufle drept în inimă și înseamnă că atunci vă veți purta prost multă vreme. Așa că sper că în seara asta o să vă purtați bine, de vreme ce eu am să fiu, cel puțin un an de aici înainte, foarte departe, într-o țară străină — și nu vreau să vă știu o pacoste pentru Mama, s-o hărțuiți cu năzbitiile voastre cît va fi singură. Credeți c-ați putea să fiți cumiți dacă vă dați într-adevăr osteneala?

— O să fie foarte greu, spuse Dina.

— Da, foarte greu, zise și Dorinda.

— Aproape sigur c-o să facem o mulțime de rele, oricît de mult o să ne silim să fim cumiți, oftă Dina.

— Foarte des, spuse Dorinda, cînd credem noi că ne purtăm bine, unii dintre oamenii mari spun că sîntem foarte rele. E greu să știi cînd ești cuminte și cînd nu.

— Oare v-ar fi de folos, întrebă Tata, dacă v-aș da o bătaie bună înainte de plecare?

Adesea vorbea el de bătaie, fiindcă dînsul, cînd fusese mic, mîncase cîte o bătaie în fiecare săptămîină și gîndea că asta îi făcuse foarte bine. Dar era prea milos ca să pună în aplicare această convingere.

— O bătaie zdravănă, repetă, aproape sigur că v-ar folosi. V-ar ajuta să mă țineți minte.

— Ne-ar face să plîngem, spuse Dina.

— Am țipa ca din gură de șarpe, zise și Dorinda.

— Și asta, reluă Dina, ar supăra-o pe Mama, care nu poate să sufere să ne audă țipînd.

— O să lipsesc un an întreg, urmă Tata, și cum luna are un cerc alb împrejuriat, ceea ce înseamnă că s-ar putea să sufle un vînt rău, sînt foarte îngrijorat în privința voastră.

— Eu nu-s îngrijorată, spuse Dina.

— Nici eu, adăugă Dorinda.

— Codițele mele o să fie cu șapte centimetri mai lungi cînd ai să vii înapoi, zise Dina.

— Și eu voi învăța pînă atunci să înot, spuse Dorinda.

Tatăl lor arăta mîhnit și se duse după două pistoale pe care voia să le pună în valiză, pentru că țara unde se ducea era plină de oameni primejdioși, iar el știa că vor fi comploturi și urzeli împotriva-i.

Iar după ce ieși, Dina spuse:

— Hai să încercăm să fim cuminți, doar ca să se bucure Tata – fiindcă așa mult îi place să se bucure.

— Am putea să-i ajutăm să împacheteze, spuse Dorinda.

— Noi am ști să împachetăm cu mult mai frumos ca el.

— Ia uite ce de lucruri mai sînt de împachetat!

— Nu prea mai e mult loc unde să încapă.

— Noi am ști cum să facem o mulțime de loc. Ce-ar fi dacă am strînge toate vestoanele și toți pantalonii ca pe niște cîrnați lungi, în loc să atîrne așa pe umerase?

Încît luară trei costume obișnuite și două de uniformă

de pe agățătoarele care le țineau frumos de o parte a valizei și le strinseră sul, ca pe niște cîrnați. Apoi împinseră cîrnații în valiză și-i călcară în picioare ca să-i mai turtească, și după aceea puseră șase cămăși albe la mijloc și așezară două perechi de cizme deasupra cămășilor.

— Sînt *sigură* c-așa e mai bine, spuse Dina.

Dar Dorinda asculta zgomotul pe care-l făcea Mărul, izbindu-și de fereastră crengile mai lungi. Vîntul se întetea și creanga scotea un zgomot mînios și unul uricios cînd rămurelele zgîriau geamul: *rrt, rrt, rrt, hîrș, hîrș, rrt*.

— Dacă în meri ar crește clopoței în loc de mere, spuse Dorinda, ce zgomot drăguț ar face de cîte ori ar sufla vîntul!

— Poate am putea noi să legăm niște clopoței în Măr, spuse Dina.

— Chiar la asta mă gîndeam și eu! se grăbi să spună Dorinda.

— E un clopot mare în camera în care ne facem lecțiile și mai sînt șapte clopoței de argint în salon, și trei de bronz în hol, pe care i-a adus Tata din China.

— Și eu știu unde putem găsi un ghem de sfoară, spuse Dorinda.

— O să-i placă foarte mult Tatii, făcu Dina, să-și aducă aminte de Măr, cum suna din toți clopoței în ultima seară pe care a petrecut-o el acasă.

Se duseră așadar jos și luară clopoței de argint, clopoței de bronz din China și clopotul mare din camera de lecții și ieșiră cu ei în grădină. Mărul, de parcă și-ar fi ieșit din fire, își scutura ramurile spre cer și zgomotul ce-l făcea semăna cu al unei mulțimi mari care șuieră și șoptește mînioasă. Dar de fapt nu era supărat, ci doar își juca jocul lui favorit cu vîntul ce se tot întetea, iar cînd se apropiară Dina și Dorinda, se potoli de tot și le lăsă să se cațăre pînă în cele mai înalte ramuri ale sale. Ele se pricepeau să se cațăre în pomi, așa că legară clopoței de argint în ramurile

cele mai de sus, clopoței chinezești de ramurile mijlocii și clopotul mare din camera de lecții, de cea mai joasă dintre crengi.

De cum terminară și coborîră jos, Mărul dete îndată un brînci ramurilor sale și clopotele prinseră a suna.

Din odaia unde-și făcuse Tata bagajul, Dina și Dorinda stăteau și ascultau concertul.

— *Bim-bam*, făcea clopotul cel mare de școală. *Bim-bam*, nu mai sta, că te spun la maică-ta! Două ori două, haimana! Nu mai sta, că te spun. *Bim-bam, bum! Bim-bam-bum!*

— *Bima-buma, galben-puma*, cîntau clopoței de bronz din China. *Clac, tac, scrin de lac. Oho, ho! La Hong Kong cînd ajung? Drumu-i lung! Drumu-i lung!*

Iar clopoței de argint, sus, în înaltul pomului, cîntau:

— *Țiuilă, țiuici, călare pe un arici, încălțați cu ciupici, vin-aici, vin-aici! Ca să fure, ghici, ghici, ce?... O găoace cu mărgelile și-un ceaun cu cireșele... Pițigoii și mierle, voi și căteii amîndoi. Țiu, țiu, țiu! Vau, vau, vau! Eu c-un bici, (plici, plici, plici! Îi luăm la goană prin urzici.*

— Ce concert drăguț! spuse Dina.

— E foarte frumos! adevări Dorinda.

Dar în clipa aceea intrară în odaie tatăl și mama lor și se putea vedea foarte bine că erau amîndoi speriați și supărați. Mama era înaltă și frumoasă, dar se îngrijora din te miri ce. Ea purta totdeauna la gît un șirag lung de mărgelile. Uneori erau albe, uneori verzi și alteori roșii, dar totdeauna se legăneau de colo-colo cînd mergea, și deseori, cînd se întorcea în grabă, mărgelile se zvîrleau în lături și răsturnau cîte ceva de pe masă.

— Ce s-a întîmplat? strigă Mama. De unde vine zgomotul ăsta îngrozitor?

— E un zgomot foarte drăguț, spuse Dina.

— Credeam că arde casa! făcu doamna Ținefrîu. O, ce tare m-ați speriat!

— *Două ori două, haimana!...* făcu supărat clopotul de școală.

— Mărul dă un concert, spuse Dina.

— Fiindcă e ultima seară pe care o petrece Tata acasă, explică Dorinda.

— *La Hong Kong când ajung? Drumu-i lung! Drumu-i lung!* cîntau clopoței din China.

— Ar fi trebuit să vă închipuiți ce tare o să mă sperii, spuse doamna Ținefrîu. A fost foarte, foarte nechibzuit din partea voastră să faceți una ca asta!

— V-am interzis să vă cățarați în pomi pe întuneric, spuse Tata.

— E foarte primejdios ce-ați făcut. Sînteți două fetițe rele.

— *Țiuilă, țiuici, călare pe un arici, flecăreau clopoței de argint din vîrfurile pomului. Vin-aici, vin-aici! Țiu, țiu, țiu, plici, plici, plici.*

— Nu puteam să pățim nimic, spuse Dina. Pomul nici nu s-a clintit cînd ne-am urcat noi în el.

— Doamne ferește! exclamă Mama. Ia uite-aicea!...

— Nu, că asta-i prea de tot! strigă Tata, uluit, neputînd să-și ia ochii de la valiză, unde hainele lui stăteau înfășurate strîns în chip de cîrnați și cizmele așezate frumos deasupra cămășilor albe.

— Zău că-i prea de tot! făcu și doamna Ținefrîu. Nu mai pot să suport.

— Așa e! spuse maiorul. Chiar așa, chiar așa! Nici nu mai știu ce să spun. Cred că trebuie să vă dau la amîndouă cîte o bătaie zdravănă.

— Ți-am ajutat să-ți faci bagajele, spuse Dina.

— Fiindcă nu mai era loc în valiză, zise Dorinda.

— Da noi am găsit loc pentru toate! adăugă Dina.

— Uniforma mea de gală! exclamă maiorul Ținefrîu, desfășurînd unul dintre cîrnați și înălțînd la vedere o tunică roșie încrețită ca o armonică.

– Copii răi ce sînteți! țipă doamna Ținefriu.

Dina avea o înfățișare posomorită, iar Dorinda arăta mînioasă. Părinții lor, gîndeau ele, erau cît se poate de nerecunoscători. Nu știuseră să prețuiască un ajutor însemnat în aranjarea bagajelor, nu se bucuraseră de minunatul concert din pom. „Părinții noștri, gîndeau Dina și Dorinda, se poartă cum nu se poate mai prost“.

– De ce ne-am sili să fim copii buni, întrebă Dina, dacă tot nu vă dați seama ce copii buni sîntem?

– Atunci mai bine să ne facem de cap și să fim copii răi! spuse Dorinda.

– Sînteți într-adevăr niște copii foarte răi! zise Mama.

– Poate că nu e vina lor, spuse Tata. E vînt pe lună, și, dacă e cumva un vînt rău, poate că le-a suflat în inimă.

– Mai bine ați merge la culcare pînă nu mai faceți și alte pozne! hotări Mama.

Dar trecu mult pînă ce Dina și Dorinda să adoarmă, pentru că, atunci cînd ridicară jaluzeaua, luna privi în odaie și amîndurora li se păru că luna rîdea. Așa că, în loc să le pară rău de ce făcuseră, începură și ele să rîdă.

Dar dimineața, îndată după micul dejun, fură foarte mîhnite cînd tatăl lor le sărută de rămas bun, pentru că știau că el va lipsi vreme îndelungată. Toată ziua aceea rămaseră liniștite de tot și nu le veni să facă nimic, nici bune, nici rele. Iar Mama gîndea că se purtau foarte bine.

Capitolul II

Casa în care trăiau fetițele se afla în împrejurimile unui

tîrgușor numit Băgărici. La un capăt al tîr- gușorului era Pădurea Cucui, iar la celălalt capăt se găsea un domeniu mare, împrejmuțit cu un zid înalt și aparținînd unui domn bogat, care avea o grădină zoologică a sa. Numele lui era Sir Lanțcastru Lămîie. Era și un Scuar în mijlocul tîrgului unde locuia doctorul, într-o casă mare. Îl chema doctorul Fosfor și avea un ochi de sticlă. El da bolnavilor lui niște flacoane cu doctorii, mai mari decît dădea oricare alt doctor de care auziseră ei, încît era foarte iubit.

De cealaltă parte a Scuarelui se găsea o brutărie, o băcănie și o măcelărie. Măcelarul era domnul Pielevacă, băcanul, domnul Mierosu, iar brutarul, domnul Fărîmă. Domnul Pielevacă era un omuleț gras, cu o față roșie și fără un fir de păr pe cap; domnul Mierosu era înalt și slab, cu gît lung și cu o față tristă; domnul Fărîmă avea un picior de lemn. Toți trei erau însurați cu niște neveste cum nu se poate mai vorbărețe. Domnul și doamna Pielevacă erau părinții a patru băieți; domnul și doamna Fărîmă aveau și ei trei fete, pe cînd domnul și doamna Mierosu rămăseseră fără copii.

Un rîuleț curgea către capătul dinspre nord al tîrgușorului și cu fața la un cot al apei se ridicau casa parohiei și o altă casă mare, care-i aparținea domnului Justin Zbîrci, Judecător al Maiestății Sale - într-atîta de bucuros să judece, încît nu-și lepăda peruca din cap nici cînd își lua gustarea de dimineață.

Domnul Turlă, vicarul, care locuia în casa parohiei, era un om prietenos, căruia îi plăcea să audă oamenii cîntînd și care-și dăruia toți banii săracilor. Nevasta lui era mai chibzuită și nu-i dădea să mănînce domnului Turlă nici cît să se sature. Tatăl ei fusese de asemenea preot, iar dîn- sa mai avea șapte surori, dintre care una era guvernanta fetițelor Dina și Dorinda Ținefrîu. O chema domnișoara Bătrăștie.

Domnișoara Bătrăștie era convinsă că cel mai important

lucru din lume este să cunoști cât mai multe, și în fiecare ceas al zilei ea își dădea cea mai mare silință ca să le facă pe Dina și pe Dorinda să învețe tot felul de lucruri, indiferent dacă erau folositoare sau nu. Chiar în timpul micului dejun, sau la masa de prînz, ea vorbea cam așa:

— Ești bună să-mi dai mai aproape piperul, Dorinda? Piperul, după cum sper că știți, este un condiment. Există piper negru, piper alb și piper roșu. Piperul era pe vremuri un monopol al regelui Portugaliei. La ora actuală, parte din producția de piper provine din Penang. Penang înseamnă Insula Nucilor Areca. La un moment dat, a fost folosită ca penitenciar, adică închisoare. Cuvîntul închisoare se trage din cuvîntul *prehensio*, adică prins. Închisorile noastre erau mai înainte foarte prost întreținute, dar, treptat, s-au introdus reforme. Newgate a fost o celebră închisoare veche, Sing-Sing este o binecunoscută închisoare modernă. Pune, te rog, piperul la loc.

Într-o zi, pe cînd vorbea ea cam așa, Dina spuse:

— Eu știu ceva cu mult mai important decît să înveți cîte și mai cîte.

— Ce anume? întreabă domnișoara Bătrăstie.

— Să mănînci, spuse Dina. Aș mai vrea puțină budincă, dacă se poate.

— Și mie mi-e foame, zise Dorinda.

— Cred că trebuie să-l chem pe doctorul Fosfor, să vă vadă, zise mama lor. Mîncați mult mai mult ca de obicei și vă îngrășați amîndouă prea tare.

— Ne place să mîncăm, spuse Dina.

— Da, ne place mult, zise și Dorinda.

— Pentru că mîncarea e tot ce-i mai important pe lume,

zise Dina. Mie îmi place să mănînc.

Chiar în clipa cînd spunea asta, Dina își dădea seama că era pe cale să se poarte, într-adevăr, foarte necuviincios. Ea și Dorinda vorbiseră destul de mult despre vîntul din lună, care poate că le-o fi suflat în inimi, și amîndouă simțeau că se apropia timpul cînd aveau să facă pozne mai mari ca oricînd. Erau, așadar, foarte nerăbdătoare, pentru că se

ășteptau să se distreze de minune. Și iată că Dina descoperise subit că unul dintre mijloacele cele mai bune pentru a deveni un copil nesuferit este să te arăți nemăsurat de lacom. Totodată, simțea că-i este o foame extraordinară, așa că lăcomia îi părea lucrul cel mai firesc din lume.

— Îmi place mult să mănînc, repetă.

— Și doamnei Zgrițobuna îi place, spuse Dorinda, iar Dina rîse auzind-o, pentru că doamna Zgrițobuna era un personaj despre care li se interzisesese să vorbească. Așa că Dina își dote seama că Dorinda, ca și ea, era gata de niște pozne năstrușnice.

— Copii! exclamă mama lor. V-am spus să nu mai pomeniți niciodată numele ăsta. Nici nu cred să existe un personaj ca doamna Zgrițobuna.

— Ba da, există, spuse Dina.

— Nu trebuie niciodată să-ți contrazici mama, interveni domnișoara Bătrăstie. Orice mamă își iubește copiii și știe ce e mai bine pentru ei. În Grecia antică a fost o mamă pe care o chema Niobe și care avea nu mai puțin de doisprezece copii, șase băieți și șase fete. Nici unul dintre ei, sînt sigură, nu-și contrazicea mama.

— Doamna Zgrițobuna locuiește în Pădurea Cucui și eu am fost la ea în vizită ieri. Aș mai vrea puțină budincă! urmă Dina cu îndărătnicie.

Foarte puțină lume o văzuse pe doamna Zgrițobuna, deși mulți auziseră de dînsa. După poveștile Dinei, era o femeie bătrînă, cu un neg păros pe bărbie și cu un ochi mai mare ca celălalt. Trăia singură, așa spunea Dina, într-o căsuță verde, cu obloane galbene și cu o ușă roșie, în cel mai întunecat colț al Pădurii Cucui.

— Prima oară cînd am întîlnit-o eu, continuă Dina, doamna Zgrițobuna își lua masa de prînz — și era un prînz grozav! Mai întîi și întîi, a mîncat o omletă din douăsprezece ouă de potîrniche, pe care le găsise dînsa.

După asta a mîncat potirnichea friptă, cu sos alb și cu conopidă, și cartofi prăjiți ca garnitură. Apoi a mîncat brînză cu smîntînă și o bucată de tort cu cremă de migdale.

— Dacă persoana aceasta există, spuse domnișoara Bătrăștie, noi de ce n-am văzut-o niciodată?

— Pentru că ea știe o mulțime de vrăji, explică Dina, și poate să se facă nevăzută de cei care nu-i plac.

— Hai că vorbești prostii, interveni Mama. Spui numai răutăți și prostii și dacă ar fi Tata aici, l-aș pune să-ți dea o bătaie.

— Dar el nu ne-ar bate, făcu Dorinda. Niciodată nu ne-a bătut de-adevărat.

— Ah, cît sînteți de uricioase! spuse Mama. Mă scoateți din fire.

Domnișoara Bătrăștie, care tot se mai străduia să fie isteată, îi spuse Dinei:

— Mi-ar plăcea foarte mult s-o cunosc și eu pe doamna Zgriptobuna. N-ai vrea să mă iei și pe mine cînd te mai duci la ea?

— Degeaba v-aș lua, spuse Dina, pentru că dumneavoastră sînteți dintre aceia care nu-i plac.

— Atunci sînt dintre aceia care trebuie să refuze să creadă că ea există, spuse domnișoara Bătrăștie, supărată. Pentru că nici tu și nici dînsa, pare-se, nu-mi puteți da vreo dovadă a existenței ei.

— Ba putem, făcu Dina.

— Cum? întrebă Mama.

— Mai dă-mi budincă și-o să dovedesc.

— Și mie! strigă Dorinda, plîngăcios.

— Ați mîncat și așa prea multă, oftă Mama, dar ce să fac, să vă mai dau. Și le mai dădu la amîndouă cîte o porție mare de budincă.

— Și acum, dovada existenței doamnei Zgriptobuna!

— Mai așteptați pînă mîine, spuse Dina. Și atunci o să vă dovedesc.

În dimineața următoare, ea și Dorinda suiră scările și bătură la ușa camerei domnișoarei Bătrăștie. Era o odaie drăguță, cu o fereastră spre sud, un pat de frasin și o masă de toaletă din frasin; mai avea și un birou de frasin, la care ședea de obicei domnișoara Bătrăștie și le scria scrisori celor șapte surori ale ei. Pereții fuseseră îmbrăcați de curînd cu niște tapete, alese chiar de domnișoara Bătrăștie. Pe tapete erau pictați trandafiri roșii, atîrnînd în ghirlande mari, unduinde, și în mijlocul fiecărei ghirlande ședea cîte un porumbel albastru cu o fundă roz la gît.

— Intră! strigă domnișoara Bătrăștie, care ședea la biroul ei de frasin și scria o scrisoare uneia dintre surorile ei. Bănuiesc că ați venit, adăugă, ca să-mi aduceți dovada că doamna Zgriptoșbuna există cu adevărat.

— Da, zise Dina.

— O să fie foarte interesant, spuse cu răceală domnișoara Bătrăștie.

Dina îi arată o cutiuță plină cu semințe galbene.

— Asta e sămînță pentru porumbei, spuse, și mi-a dat-o doamna Zgriptoșbuna. Cînd o s-o zvîrl pe jos, toți porumbeii de pe tapetul dumneavoastră din perete or să se însuflețească și or să zboare. Ați face bine să deschideți fereastra.

— De cînd sînt n-am auzit asemenea absurdități! exclamă domnișoara Bătrăștie. Sper că n-o să vă apucați să-mi murdăriți camera, aruncînd pe jos sămînță pentru păsări!

Dar Dina, dintr-o singură mișcare, împrăștie toată sămînța pe covor și imediat toți porumbeii de pe tapetul de hîrtie din perete începură să-și miște capetele, să-și întindă aripile și să umple camera cu gînguritul lor. *Gu-guu, gu-guu-gu*, făceau.

Domnișoara Bătrăștie rămase foarte uluită și se făcu albă ca varul la față cînd întii un porumbel, apoi altul își desfăcură fundele roz de la gît și le lepădară pe jos. *Gu-guu*, făceau, în timp ce-și dezlegau fundele, una după alta, și

după felul cum gungureau era limpede că le displăceau aceste podoabe neghioabe.

Apoi se lăsară din zbor pe podea și ciuguliră sămînță. Toată podeaua era plină de porumbei, iar cînd se înălțară, iscară un vînt mare în cameră cu bătaia aripilor lor. Domnișoarei Bătrăștie îi filfîia părul pe lîngă ochi și Dinei i se ridicară poalele rochiței, iar pe Dorinda fu cît p-aci s-o răstoarne bătaia vîntului.

Dar Dina deschise fereastra și toți porumbeii își luară zborul și se duseră drept către Pădurea Cucui.

— Acum credeți în doamna Zgrițobuna? întrebă Dina triumfător.

Domnișoara Bătrăștie era însă cu totul și cu totul copleșită de această întîmplare și nu știa ce să răspundă.

Fără să mai zăbovească măcar să-și aranjeze părul, coborî în fugă scările pentru a-i povesti cu de-amănuntul doamnei Ținefriu ce se întîmplase. Doamna Ținefriu n-a crezut-o pînă ce nu văzu ea însăși tapetul de pe pereții odăii domnișoarei Bătrăștie. Ghirlandele de trandafiri mai erau la locul lor, dar toți porumbeii pieriseră, iar pe dușumea zăceau lepădate fundulițele roz pe care și le rupseseră de la gît. Cînd văzu doamna Ținefriu una ca asta, fu foarte tulburată și trebui să se întindă pe divan și să se odihnească o oră.

În ziua aceea, bucătăreasa le servi la prînz supă de roșii, limbă rece cu salată și tartă cu jeleu de coacăze. Dina mîncă două farfurii cu supă, trei porții de limbă și trei tarte. Dorinda a mîncat trei farfurii de supă, o porție de limbă și patru tarte. Mama lor știa că ele mănîncă peste măsură de mult, dar era atît de speriată de întîmplarea cu porumbeii care zburaseră de pe tapet, încît nu cutează să refuze de a le da tot ce cereau. Domnișoara Bătrăștie mai era și acum nițel cam palidă și, cu toate că se uita dezolată la cantitățile enorme pe care le înghițeau fetițele, mai că nu putea vorbi. Dădu, totuși, cîteva lămuriri despre salate.

— Cuvîntul *salată*, spuse, vine de la latinescul *salare*, care înseamnă a săra. Eu, una, nu prea sînt amatoare de sare, filozoful Platon, însă, o numește o substanță îndrăgită de zei. În unele părți ale Africii Centrale este de asemenea mult prețuită și folosirea ei este restrînsă la clasa celor bogați. Puțini oameni își dau seama de întinderea enormă a continentului african. Are aproape douăsprezece milioane de mile pătrate și din nord pînă la capul Angulhas, în sud, e o distanță de cinci mii de mile. Printre cele mai celebre nume legate de Africa sînt cele ale reginei Cleopatra și al doctorului Livingstone...

Dar nimeni nu-i prea dădu atenție – și tăcu degrabă.

Cu timpul, Dina și Dorinda începură să mănince tot mai mult. La gustarea de dimineață mîncau fulgi de ovăz cu smîntînă, pește și slănină, și ouă, și cîrnat, și roșii, pîine prăjită și marmeladă, și cornuri unse cu miere. La prînz mîncau friptură de vacă și miel rece, friptură de berbec cu sos de capere, borș scoțian și supă cu găluște, ciorbă, de iepure și supă de linte, pui fript cu umplutură de cimbru și pătrunjel, vînat înăbușit, cu garnitură de orez și umplutură de ceapă, rață friptă cu sos de mere, tartă cu mere și plăcintă cu cireșe, budincă de Yorkshire și budincă de prune, dulcețuri și peltele, și savarină, în afară, bineînțeleș de diverse salate, și cartofi, și varză de Bruxelles, și conopidă, și fasole verde, și mazăre verde, și tot felul de brînzeturi. După masă, la ceai, mîncau briose și ecleruri cu frișcă, și bezele, și cozonac cu nucă, și cozonac cu stafide, și cozonac cu mac, și turtă dulce, și cîte o tartă cu prune, și plăcintă cu cremă, și tort de șocolată – și pe lîngă toate astea mai mîncau uneori și nițică pîine cu unt. Iar la cină mîncau compot de fructe, și fructe crude, portocale și banane, și mere coapte – și vreo trei, patru litri de lapte, pe puțin.

Se îngărășau din ce în ce mai mult. Atît de tare se îngărășau, încît la fiecare trei, patru zile le crăpau rochițele și jachețele, și nu mai puteau deloc să-și tragă ciorapii în picioare, într-atîta li se îngroșaseră. Așa că, la cîteva zile o dată, Mama trebuia să le cumpere rochițe noi și jachețele noi. Dar chiar dacă le cumpăra rochițe și jachețele noi marțea, să zicem, era sigur că pînă vineri, sau cel tîrziu pînă sîmbătă, aveau să le crape toate cusăturile.

Iar ele tot așa mult mîncau. Știau că nu e cuviincios să fii atît de lacom, dar, cum porniseră să fie lacome, le era aproape imposibil să se mai oprească. „Mîncarea, spuneau, e lucrul cel mai important pe lume. Ne place să mîncăm și avem de gînd să mîncăm tot mai mult și mai mult“.

Mama lor era foarte îngrijorată și spunea că va trebui să-l cheme pe doctorul Fosfor. Se gîdea că poate cîteva flacoane mari cu doctorii de-ale lui le-ar vindeca de această groaznică poftă de mîncare. Dar Dina, ca o fetiță rea ce se făcuse, o amenință:

— Doctorul Fosfor are un ochi de sticlă și, dacă-l chemi, să știi că mă duc la doamna Zgrițobuna și o rog să-mi împrumute coțofana ei.

— Are totdeauna o coțofană acasă la ea, spuse Dorinda.

— Și coțofenelor le place să fure ochii de sticlă de la oameni, mai zise Dina.

Iar mama lor se sperie atît de rău, cînd auzi asta, încît multă vreme nu mai pomeni de doctorul Fosfor.

Așa că, între gustarea de dimineață și masa de prînz, Dina și Dorinda mîncă biscuiți cu gem de căpșuni și frișcă cu gem de zmeură, și pandișpan cu marmeladă de corcodușe. Între prînz și ceaiul de după-amiază, mîncău de obicei jumătate kilogram de bomboane de ciocolată și ceva fructe glasate, și cîteva caramelle. Iar pe la miezul nopții se trezeau adesea și coborau jos la bucătărie, unde mîncău tot ce puteau găsi, de exemplu pui rece și ouă tari, și ceva pateu, și cîte o plăcintă cu prune, și cîte o felie, două de cozonac.

Încetul cu încetul se îngrășaseră într-atîta, încît se făcuseră aproape rotunde de tot. Și într-o bună zi băgară de seamă că abia mai puteau să meargă, așa că se dădură de-a dura pe scări și săriră în sufragerie, de parcă ar fi fost niște baloane.

Atunci mama lor fu atît de speriată, încît nu-i mai păsă de amenințările lor, și atît de supărată, încît nu-i mai fu frică de doamna Zgrițobuna.

— O să vă duc imediat să vă vadă doctorul Fosfor! spuse. Ați căpătat o înfățișare cu totul dezgustătoare! Mi-e și rușine că sînt mama unor fetițe care seamănă mai mult cu niște baloane decît cu niște ființe omenești. Nu e mult de

cînd mi se părea că sînteți cei mai drăguți copii. Tu, Dina, cu ochii tăi albaștri și cu codițele tale galbene, erai un copil tare drăgălaș, iar Dorinda, cu ochii ei negri și părul ei negru, inelat, era la fel de încîntătoare. Dar acum abia pot răbda să mă uit la voi, atîta sînteți amîndouă de urîte. Dacă nu mă credeți, veniți pînă în hol și o să vedeți singure.

Așa că se rostogoliră de pe scaune, tot de-a dura, și săriră în chip de mingi pînă în hol, unde atîrna deasupra căminului o oglindă rotundă. Era dintr-o sticlă ce părea aproape neagră, dar reflecta totul în culori limpezi și vii, și cînd stătură Dina și Dorinda în fața oglinzii și se uitară într-însa, fură și ele uluite. Pentru că văzură că mama lor spusese adevărul și că, într-adevăr, semănau mai mult a baloane decît a copii. Erau chiar nițel speriate de ce li se întîmplase.

— Repede, repede! strigă Mama. Puneți-vă pălăriile și am să vă duc numaidecît la doctorul Fosfor. Nu mai e timp de pierdut! Domnișoară Bătrăștie, trebuie să vii să mă ajuți.

Dina și Dorinda se duseră să-și ia pălăriile, dar constatară că nu le mai puteau folosi. Fiindcă într-atîta se îngrășaseră și se rotunjiseră, încît nici pălăriile nu le mai stăteau pe cap.

— Cine-a mai auzit să-i pui pălărie unui balon! făcu domnișoara Bătrăștie, cu răceală.

Capitolul III

Era o dimineață rece și însorită și de-a lungul drumului spre târgușorul Băgărici se înșirau fagi mari ale căror crengi, desfrunzite acum, pentru că era iarnă, aruncau o rețea deasă de umbre subțiri dintr-o parte într-alta. Era o plimbare plăcută și nu mai lungă de jumătate de milă. Dar nici Dina, nici Dorinda nu prea se puteau bucura de ea. De când se apucaseră să mănince atît de mult, nu mai avuseseră timp să se plimbe, încît nu mai fuseseră la Băgărici de cîteva săptămîni. Și acum, fiind într-atîta de grase și de rotunde, abia se mai puteau urni, încît mama lor și domnișoara Bătrăștie trebuiau să le împingă. Ba se dădeau de-a dura, ba săreau ca mingile – și nu ajunseseră departe că se și umpluseră de praf și se încălziseră grozav.

— Nu știi ce-or să gîndească oamenii sau ce-or să zică. Spuse doamna Ținefriu, cînd au să ne vadă împingîndu-le pe Dina și Dorinda în felul ăsta nemaipomenit și ridicol. Poate n-ar fi trebuit să venim la tîrg! Poate c-ar fi fost mai bine să-l chemăm pe doctorul Fosfor să vadă copiii acasă.

Și-i dădu Dinei încă un brînci care o mîină de-a rostogolul pe pavajul străzii principale a tîrgului.

— Să sperăm că toată lumea e prin case și că n-are să iasă, spuse domnișoara Bătrăștie și-i dete Dorindei un brînci care o făcu să sară de trei ori pe caldarîm.

Într-adevăr, nu se vedea nimeni pe stradă, dar asta nu fiindcă toată lumea ar fi fost prin case. Era o zi prea frumoasă pentru așa ceva și toată populația tîrgului se găsea în Scurarul unde locuia doctorul Fosfor.

Și se întâmplă tocmai atunci ca vicarul să vină să cumpere o sticlă de vopsea pentru păr de la domnul Ceară, farmacistul. I se părea că părul lui începuse să bată spre roșu, culoare cu totul nepotrivită pentru un vicar.

Și tocmai era pe cale să-și procure o sticlă cu vopsea de o culoare serioasă, neagră, când se întâlnește în piață cu cei patru băieți ai domnului Pielevacă, măcelarul, cu cele trei fete ale domnului Fărîmă, brutarul, cu Mierluțu și Mierluța, copiii gemeni ai domnului Ceară, farmacistul, și

cu doamna Mierosu, nevasta băcanului, care le împărțea la toți bomboane, fiindcă nu mai era mult pînă la Crăciun.

Deodată îi dote în gînd vicarul că de cel puțin două zile nu mai auzise pe nimeni cîntînd și, fiindcă îi plăceau grozav cîntecele frumoase și cîntatul în cor îi strigă pe copii și pe doamna Mierosu și le zise:

— Cred că ar fi bine dacă am cînta cu toții *La secerat de secară*.

Doamna Mierosu, care avea și ea o voce frumoasă, fu îndată de acord, iar copiii la fel.

— Acu' — toți deodată! exclamă vicarul. *Trăiască cei ce seceră secară! Băieți, trăiască cei ce seceră secară!*

Pînă să termine ei cîntecul ăsta, se adunaseră în Scur patruzeci și opt de persoane și patru dulăi. Așa că porniră să cînte: *Soarbe cupa tăcînd și privindu-mă doar!* Și frumoasa melodie, cîntată foarte tare, mai aduse în Scur alte treizeci și trei de persoane și încă optsprezece cîini.

Cățărîndu-se pe statuia reginei Victoria, aflată în mijlocul Scurului, vicarul, care între timp se însuflețise de-a binelea, strigă:

— Și acum, un cîntec splendid, pe care-l știe toată lumea: *John Peel!* — *Deschideți-vă buzele, să vuiască bolta cerească! Deschideți-vă inimile, pentru el, cel de spiță regească! Îl știți pe John Peel, cel cu strai cenușiu?*

Atît de tare și atît de frumos vuia văzduhul de cîntecul *John Peel*, cîntat de o sută și unsprezece persoane, fiecare cît putea mai tare, pe cînd cei douăzeci și cinci de cîini băteau cu toții cu cozile în pămînt în cel mai perfect ritm, încît toți ceilalți locuitori ai tîrgului veniră în mare grabă să li se alătore. Și cînd toată populația se află în Scur, vicarul îi puse să cînte *Funiculi Funicula*.

Asta se petrecea în timp ce doamna Ținefriu și domnișoara Bătrăștie intrau cu Dina și cu Dorinda în tîrg și firește că nu întîlneau pe nimeni pe străzi, pentru că toată lumea se afla în Scur. Auziră de departe cîntecul *Funiculi*

Funicula, iar Dina și Dorinda continuară să înainteze sărind ca baloanele pe pavaj – *pop-bop, bop-pop* – în ritmul melodiei. Apoi cîntecul se termină și cîtăva vreme fu relativă tăcere în Scuar, pentru că unii doreau să cînte *Iarmarocul din Widdicombe*, iar alții gîndeau că ar fi de cîntat acum *Luntrașii de pe Volga*, iar vicarului însuși i-ar fi plăcut să se cînte *Voios ce-aș fi de-aș auzi*. Însă nu se puteau hotărî ce cîntec să aleagă.

Și atunci Dina și Dorinda apărură, săltînd, în Scuar și la mică distanță îndărătul lor se iviră doamna Ținefriu și domnișoara Bătrăștie.

Tom Pielevacă, băiatul cel mai mare al măcelarului, sta în marginea mulțimii și lîngă el se aflau Catinca Fărîmă, fata brutarului, și Mierla și Mierluțu Ceară. De cum le văzură pe Dina și Dorinda, strigară într-un glas: „Baloane, baloane, baloane! Ia uitați-vă ce baloane mari!“ De îndată, fiecă copil care se afla în Scuar începu să se repeadă și să împingă și să îmbrîncească și să se înghesuie, spre a-și croi drum prin mulțime și, în mai puțin de un minut, Dina și Dorinda erau înconjurate din toate părțile de vreo cincizeci, șazeci de băieți și fete, care cu toții și cu toatele strigau în gura mare: „Baloane, baloane – ce mai baloane mari!“

Oameni vîrstnici se luară după copii și se adunară și ei în jurul Dinei și Dorindei – și fură uluiți de înfățișarea lor.

Vicarul rămăsese cocoțat pe statuia reginei Victoria, dar nimeni nu-i mai dădea atenție acum, în afară de doamna Mierosu, care se cățăraseră și ea pînă la dînsul ca să-l întrebe dacă era de acord să se cînte *Crinul din Lagună*. Iar doamna Ținefriu și cu domnișoara Bătrăștie se găseau de partea cealaltă a mulțimii și nu se puteau apropia de Dina și de Dorinda.

Ei – și se întîmplă că tocmai atunci Catinca Fărîmă, fata brutarului, cumpărase un pachetel cu ace cu gămălie de la domnul Bigudiu, proprietarul magazinului de galanterie și

mărunțișuri. Această Catinca avea un păr foarte negru, o față foarte albă și picioare foarte lungi și subțiri. Era destul de drăguță, dar avea o inimă rea. Scoase pachetul cu ace din buzunar și dădu câteva lui Tom Pielevacă și câteva lui Mierluțu și Mierlei Ceară, spunîndu-le să le împartă la toți băieții și toate fetițele care se aflau în mulțimea aceea de oameni.

Apoi strigă:

— Dacă sînt de adevărat baloane, atunci ar trebui să crape cînd le înțepi! Și înfipse un ac în Dorinda.

Tom Pielevacă înfipse și el un ac în Dina – și toți copiii strigară: „Spargeți baloanele!“ Și cei care erau mai aproape de Dorinda înfipseră ace în ea, iar ceilalți în Dina.

Dina și Dorinda începură să țipe cît le ținea gura. Țipau atît de tare, încît toată lumea se miră și toți cîinii începură să latre.

Doamna Pielevacă, nevasta măcelarului, puse mîna pe Tom și-i dete cîteva după ceafă, doamna Bigudiu, nevasta negustorului de galanterie și mărunțișuri, care era foarte mioapă, puse mîna pe Mierluțu și pe Mierla Ceară, crezînd

că sînt copiii ei, și-i ciocni cap în cap. Așa că doamna Ceară o trase de păr pe doamna Bigudiu, iar doamna Bigudiu fu trîntită la pămînt de către domnul Fărîmă, care se ținea dîrz pe piciorul lui de lemn și da în cine nimerea. Unii dintre copii tot mai înfingeau ace în Dina și în Dorinda, care urlau mai tare ca oricînd, și șaptesprezece căței de toate rasele începură să se încaiere în opt părți diferite ale Scuarului, pe cînd toți ceilalți cîini lătrau din răsputeri ca să-i încurajeze.

Doamna Mierosu căzu de pe statuia reginei Victoria, dar, din fericire, pică peste domnul Hîrahîrb, proprietarul magazinului de fierărie, care, fiind foarte gras, o salvă de la orice rănire. Vicarul striga: „Pace vouă! Tăcerea e de aur!“ Dar, neputîndu-l nimeni auzi, nu-i dădea nimeni atenție.

Atunci, sergentul Bum, gardistul tîrgului, suflă din fluierașul lui. Prima oară cînd suflă, toți oamenii vîrstnici se opriră din ceartă și se uitară să vadă ce se întîmplă. A doua oară cînd suflă, copiii încetară să mai țipe și nici nu mai înfipseră ace în Dina și în Dorinda. A treia oară cînd suflă, cîinii încetară să latre și se făcu o liniște desăvîrșită.

— În numele regelui! tună sergentul Bum. Dacă nu vă purtați cuviincios, vă bag pe toți la închisoare! Bătaia, mușcatul, lătratul și orice zaiafet și marafet sînt strict interzise. Fiți oameni de treabă și duceți-vă imediat la casele voastre. Cine nu-și vede la timp de mîncare, o să ia cîteva la spinare! Trăiască regele!

Așa că se duseră cu toții acasă, foarte rușinați, iar doamna Ținefriu și domnișoara Bătrăstie făcură tot ce se pricepură ca să le consoleze pe Dina și Dorinda. Dar nimic nu fu în stare să le potolească plînsul, cu toate că domnul Oiște, căruțașul, le duse acasă cu căruța, ceea ce era un mijloc de locomoție cu mult mai comod decît să te dai de-a dura.

Capitolul IV

Dina și Dorinda nu se mai opreau din plîns. Plîngeau zi și noapte. Își pierdură pofta de mîncare; nu mai doreau să mănînce nimic. În schimb beau cantități enorme – de lapte și de apă și de limonadă și de ceai de chimen – și poate că toate aceste lichide se transformau în lacrimi. Căci, pe zi ce trecea, plîngeau tot mai mult. De-a lungul sărbătorilor de iarnă plînseră într-una și zi de zi slăbeau. Se făcură slabe ca niște stîlpi de felinar, și apoi slabe ca niște bețe, și apoi și mai slabe. Și obrajii le erau totdeauna roșii de plîns.

Într-o zi, pe cînd se găseau în grădină, plîngînd sub Măr, mama lor le privi și spuse:

– Sînt slabe ca niște chibrite! Cu bietezele lor fețișoare roșii, arată întocmai ca bețele acelea mari de chibrit cu care-și aprindea tatăl lor pipa!

– O primă încercare de a produce chibrituri cu sulf, spuse domnișoara Bătrăstie, a fost inițiată de către omul de știință Robert Boyle, în anul 1680. Robert Boyle, fiu al contelui de Cork, a descoperit Legea lui Boyle, care ne spune că volumul unei cantități de gaz variază invers cu presiunea. 1680, firește, este anul în care Parlamentul votă Legea Excluderii, al cărei obiect a fost, după cum ne putem închipui, excluderea ducelui de Monmouth.

Doamna Ținefrîu nu da atenție domnișoarei Bătrăstie, ci clătina din cap cu mîhnire, oftînd:

– Vai, copii, cîte supărări și griji îmi faceți! Trebuie să vă duc să vă vadă doctorul Fosfor – dar îmi promiți, Dina, că n-ai să aduci vreo coțofană oribilă care ar putea să-i fure ochiul de sticlă?

– Nu-mi place doctorul Fosfor, spuse Dina.

– Nici mie, zise Dorinda.

– Dar nici nu puteți umbla printre oameni cu

înfățișarea asta de bețe de chibrit, stărui Mama, uitîndu-se de aproape la ele și clătînd din cap foarte mîhnită. Mama purta un colier lung la gît; de data aceasta era din mărgele mari, galbene; și pe cînd se întorcea ca să o privească ba pe Dina, ba pe Dorinda, colierul se legăna înapoi și încolo, și la un moment dat se încilci într-o crenguță a Mărului.

— Ah, ia uite ce-am pățit! exclamă plictisită și, fără să se gîndească, făcu un pas înapoi. Ața colierului se rupse și toate mărgelile se risipiră în iarbă.

— Mărgelile, spuse domnișoara Bătrăstie, sînt probabil cea mai veche formă de podoabă cunoscută omului. Ele au fost găsite nu numai în ruinele antice ale Babilonului, ci și în locuințele primitive ale Epocii de piatră din Europa nordică.

— Asta nu m-ajută cu nimic să le găsesc aici, spuse doamna Ținefriu. Avea o voce supărată, așa că domnișoara Bătrăstie se grăbi să îngenuncheze alături de ea.

— Să vă ajut, spuse.

— Dina! Dorinda! le strigă doamna Ținefriu. Veniți să vă uitați și voi după mărgelile mele!

Dar Dina și Dorinda o șterseseră. Străbătură în grabă grădina, trecură pe lîngă straturile de zarzavat și ajunseră într-o pajiște de lîngă spălătorie, unde se atîmau rufele la uscat. Pajiștea era împrėjuită cu un gard viu, aproape de nepătruns, din tufișuri de ilice foarte dese, care străluceau verzi chiar sub soarele de iarnă.

— Nu zău, arătăm ca niște chibrituri? întrebă Dina.

— Tu da, răspunse Dorinda, căscînd bine ochii. Ei, bineînțeles, nu chiar exact, dar semeni destul de mult.

— Și tu la fel, spuse Dina. Ia du-te nițel mai departe. Da, semeni foarte bine cu un băț de chibrit.

Dorinda se puse iar pe plîns.

— Încetează cu plînsul, spuse Dina. Dacă plîngi, slăbești și mai rău.

— Eu credeam c-o să petrecem bine, dacă n-o să fim

cuminți, și c-o să ne placă, hohotea plîngînd Dorinda, dar pînă acum, de fapt, nu ne-a plăcut.

— Ne-a plăcut să mîncăm din cale-afară de mult, spuse Dina.

— Dar nu ne-a plăcut să se-nfigă ace în noi, zise Dorinda, și nici să ne vină să plîngem zile întregi.

— La început ne-a plăcut și să plîngem, spuse Dina. Era foarte drăguț — să-ți dai drumul așa, să urli și să hohotești ca altă aia, și să nu-ți dai nici un pic de osteneală ca să te oprești. E și asta o distracție, pe care nu și-o poate permite oricine cu una, cu două, așa cred eu.

— Dar a ținut prea mult, spuse Dorinda.

— Da, prea am plîns mult. Partea proastă e — acum îmi dau eu seama — că va trebui să învățăm *cum* să nu fim cuminiți. Știi și tu ce greu e să înveți să fii cuminte. Ei, poate c-o fi la fel de greu și să înveți cum să *nu* fii cuminte. Adică să nu fii cuminte fără neplăceri, vreau să zic.

În clipa aceea, auziră îndărătul lor un glas spunînd:

— Uite-le acolo! Două bețe de chibrit!

— Chibrituri cu picioare în curtea spălătoriei?! spuse alt glas. N-am mai pomenit!

Fetițele se uitară repede în juru-le și văzură, aplecate peste gardul de tufișuri, pe Catinca Fărîmă, fata brutarului, și pe madam Bigudiu, nevasta negustorului de galanterie și mărunțișuri. Madam Bigudiu, fiind foarte mioapă, era hotărîită să vadă cît mai lămurit ce era de văzut, așa că pătrunse de-a binelea în tufiș, și ramurile se îndoiau în față-i, iar obrazul i se roșise de atîta osteneală. Catinca Fărîmă țopăia pe loc, cu lațele ei negre fluturînd, de parcă ar fi fost o cioară mare, neagră, grăbită să se întoarcă acasă. Dar Dina și Dorinda stăteau neclintite; erau prea speriate ca să se miște.

— Două bețe de chibrit?! repetă madam Bigudiu. Nici c-am mai pomenit!

— Nu v-am spus? se mîndri Catinca.

Și așa era. Ea îi spusese. Le spionase pe Dina și Dorinda timp de mai multe zile și, pe cînd ele plîngeau șezînd sub Măr, ea sta ascunsă printre rododendronii care creșteau sub zidul grădinii. O auzise pe mama lor asemuindu-le cu niște bețe de chibrit și dîndu-și seama că le-ar putea juca o festă, se grăbise s-o facă. Poarta grădinii dădea într-un drumeag și în drumeag Catinca Fărîmă se întîlnise cu madam Bigudiu, nevasta negustorului de galanterie.

— Am văzut chiar acum ceva grozav!... îi spusese Catinca Fărîmă.

— Ce anume? o întrebuse madam Bigudiu.

— Două chibrite mari, îi comunicase Catinca.

— Ei, și ce așa mare scofală! făcuse madam Bigudiu.

— Da' nu erau chibrite ca toate chibritele, o asigurase Catinca Fărîmă. Erau chibrite cu două picioare.

— Fugi de-aici! s-a mirat madam Bigudiu.

— Vreți să le vedeți și dumneavoastră? o întrebuse Catinca Fărîmă.

— Nu zic că n-aș vrea, admisese madam Bigudiu.

— Sînt pe pajiștea spălătoriei, o informase Catinca Fărîmă, și apoi dăduseră fuga amîndouă, coborînd drumeagul pînă ajunseseră la tufișul de ilice. Uite-le colo! strigă fata.

— N-am mai pomenit! făcu madam Bigudiu, după ce-și croise drum pînă-n mijlocul gardului de tufișuri. Ei nu, că la așa ceva chiar că nu m-așteptam!... Că bine zici - chibrite cu două picioare!... În ce lume curioasă am apucat să trăim!

— Ce credeți dumneavoastră c-ar trebui să facem cu ele? o întrebă Catinca Fărîmă.

Dina și Dorinda, încă prea speriate ca să se miște, așteptară pe nerăsuflăte răspunsul.

Madam Bigudiu se gîndi foarte atent, apoi strigă cu glas triumfător:

— Păi, bineînțeles, să le-aprindem! Dacă-s chibrituri, să le

aprimdem!

– Așa ziceam și eu, spuse Catinca Fărîmă.

– Pentru asta-s făcute chibriturile, zise madam Bigudiu. Pentru ca să fie aprinse. Și se porni să rîdă.

Ei, și cînd rîdea madam Bigudiu, făcea un fel de zgomot de parcă ar fi zdrăngănit careva cu niște pietricele într-o cutie de tinichea; și cînd auziră Dina și Dorinda acest zgomot groaznic, se speriară și mai tare, atît de tare încît se smulseră din neclintire și o luară la fugă, și alergară spre casă pe cît puteau picioarele lor firave să le ducă de repede – și nu se mai opriră pînă n-ajunseră în odaia lor, unde încuiară repede ușa.

Atunci o luă la fugă și Catinca Fărîmă, lăsînd-o pe madam Bigudiu înfiptă în gardul de tufișuri. Madam Bigudiu era atît de mioapă, că nu vedea cîtuși de puțin unde și încotro se dusesse fiecare și rămase perplexă cînd se văzu singură. Fu și mai îngrijorată cînd constată că nu se putea desprinde din tufiș. O împungeau crenguțele din toate părțile și totodată o țineau prinsă. Fața i se roșea tot mai tare pe cînd se străduia să se desprindă. Îi căzu de pe cap pălăria și pică în grădină – și atunci madam Bigudiu strigă după ajutor.

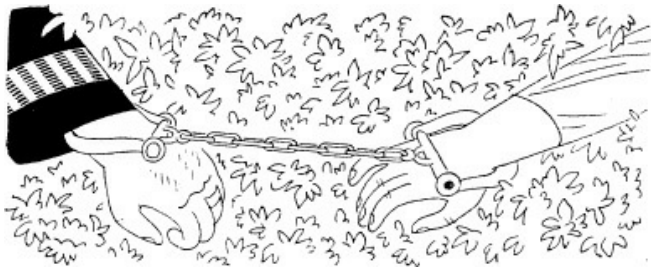
– Ajutor, ajutor! strigă... Nu trecu mult și auzi niște pași grei pe drumeag. Cine e? întrebă.

– Eu sînt, madam Bigudiu, spuse o voce groasă, pe care doamna Bigudiu o recunoscuse drept vocea sergentului Bum.

– Ajută-mă să ies de-aicea! strigă ea.

– S-o luăm încet! făcu sergentul. Mai întîi și-ntîi, să-mi spuneți cum s-a făcut c-ați intrat aici... Nu cumva puneți la cale vreun delict? Văd spînzurînd pe frînghia de rufe două perechi de ciorapi de mătase. Nu cumva aveți de gînd să-i furați, madam Bigudiu?

– O, cum îndrăznești! exclamă ea. Vai, dar una ca asta nici că mi-ar fi trecut prin cap vreodată! Eu sînt cinstea personificată, după cum știe toată lumea.

— Așa o fi, spuse sergentul Bum, dar legea nu vrea să știe ce știe toată lumea. Legea se ia numai și numai după indicii — iar indiciile, madam Bigudiu, regret, dar sînt foarte limpede împotriva dumatiale. Vezi, cucoană, c-aicea-i buba — după una ca asta te-așteaptă duba. În numele legii, madam Bigudiu, te arestez. Trăiască regele!

După care sergentul Bum o trase pe madam Bigudiu afară din tufiș și-i prinse cu cătușe încheietura mîinii drepte de încheietura mîinii sale stîngi. Și cu toate protestele ei pătimașe, o duse în marș forțat la pușcărie.

Dina și Dorinda, între timp, aveau o discuție foarte serioasă.

— Mie mi se pare, spuse Dina, că trebuie să ne hotărîm ori să încetăm de a ne purta rău, ori să ne purtăm rău într-un fel rezonabil. Tu vrei să încetăm?

— Nu, zise Dorinda. Cum, păi abia am început! Ar fi o lașitate să încetăm atît de repede.

— Atunci trebuie să fim rezonabile. N-are nici un rost să ne purtăm rău ca să n-avem decît neplăceri.

— Eu vreau să ne răzbumăm, spuse Dorinda.

— Pe madam Bigudiu și pe Catinca Fărîmă?

— Și pe toți cei din târg care au înfipt ace în noi.

— Da, cred că ai toată dreptatea. Dar cum putem s-o facem fără ca să ne înțepe iar cu ace sau să ne facă să plîngem în vreun alt fel?

— Nu știu. Dar gîndește-te tu la ceva, Dina. Tu totdeauna ai idei bune.

— Am și început să mă gîndesc la ceva, spuse Dina. Tu mai ții minte ce rău s-a speriat toată lumea din târg cînd a intrat la domnul Hîrahîrb, în magazinul lui de fierărie, un urs cenușiu?

— Țiu minte, zise Dorinda. Cu toate că ursul n-a făcut nimic altceva decît că i-a dat domnului Hîrahîrb un plic pe care scria numele și adresa lui Sir Lanțcastru Lămîie.

— El voia doar să intre în grădina zoologică a lui Sir Lanțcastru, spuse Dina. Dar toată lumea s-a speriat îngrozitor, și o mulțime de oameni s-au suit în copaci ca să fie cît mai departe de el.

— Era un urs foarte drăguț, își aminti Dorinda, și mai e și acum în grădina zoologică. L-am văzut deunăzi cînd am fost acolo.

— Ei, să știi c-o să-i speriem și noi pe cei din târg, la fel de rău cum i-a speriat ursul.

— Nu zău!? Cum asta!? întrebă Dorinda. Hai, spune-mi, cum, ?

— O să-ți spun mîine, zise Dina, îndată ce o să mă hotărăsc definitiv.

— Ce plăcută o să fie răzbunarea! zise Dorinda.

Dina se îndreptă spre o masă pe care sta un ulcior mare, albastru și alb, plin cu lapte. Turnă două pahare și-i dăte unul Dorindei.

— Ții minte cum obișnuia Tata să închine pentru cineva, cînd bea? Pentru rege, sau pentru prietenii absenți, sau pentru regiment, sau în memoria lui Nelson – și de-alde astea? Ei, să închinăm și noi paharul pentru Răzbunare!

— Pentru Răzbunare! repetă Dorinda și dădu pe gît laptele

atît de repede, că fu cît pe-aci să se înece. Cînd își reveni, întrebă: Și ce-o să-mi spui mîine?

Dina se duse în vîrful picioarelor pînă la ușă și o deschise binișor, ca să se încredințeze că nu era nimeni de partea cealaltă care să tragă cu urechea la gaura cheii. Apoi veni îndărăt, tot în vîrful picioarelor, și șopti:

— De cum o să ne simțim mai bine și o să mai prindem puteri, o să mă duc la doamna Zgrițobuna și ea o să ne ajute să facem ceva cu adevărat îngrozitor!

Capitolul V

Cu cîteva săptămîni mai tîrziu, tolănită printre rădăcinile unui stejar din marginea Pădurii Cucui, Dorinda o aştepta cu răbdare pe sora ei. Ar fi dorit foarte mult să meargă şi ea cu Dina la doamna Zgriptobuna, dar Dina spusese că nu se poate. De fapt, îi explică ea, doamnei Zgriptobuna nu-i prea plăceau vizitatorii şi ar fi fost păcat s-o supere aducînd pe cineva pe care ea nu-l cunoştea. Pentru că, de se întîmpla una ca asta, dînsa pur şi simplu s-ar fi făcut nevăzută şi atunci ele şi-ar fi putut pierde toată dimineaţa căutînd-o, fără să găsească nimic. Şi cîteodată, cu oameni care veneau s-o vadă doar din curiozitate, ea se purta foarte puţin politicos; era în stare să ţipe la ei de-i băga în sperieţi. Oricine înţelegea că unul dintre lucrurile cele mai înspăimîntătoare din lume era să te ocărăscă doamna Zgriptobuna.

Era mai înţelept, spunea Dina, să meargă numai ea singură; iar Dorinda, deşi, bineînţeles, decepţionată, încuviinţase. Dorinda mai totdeauna cădea de acord cu soră-sa, pe care o admira foarte mult fiindcă era deşteaptă şi avea un păr atît de frumos, blond. Dar Dina, la rîndul ei, o admira foarte mult pe Dorinda fiindcă era curajoasă şi avea un păr atît de frumos, negru.

Aşa că Dorinda o aştepta răbdătoare şi, după vreme îndelungată, o văzu pe Dina venind din pădure, de-a lungul unei cărări, şi-i alergă în întîmpinare. Amîndouă arătau acum foarte bine şi se simţeau în toată puterea, pentru că de mult încetaseră de-a mai plînge, şi în ajun avuseseră o cină bună, şi, în dimineaţa aceea, o gustare încă şi mai şi.

— Ce-a spus doamna Zgriptobuna? strigă Dorinda. Vrea să ne-ajute? Cum arăta? Pentru cînd aţi hotărît răzburarea noastră? Ce trebuie să facem? Zău, Dina, grăbeşte-te şi spune-mi!

— Poţi să duci tu asta, dacă vrei, spuse Dina, şi-i dete soră-si o casetă împletită din rafie. Dar ai grijă de ea, e foarte preţioasă.

– Ți-a dat-o doamna Zgrițobuna? E vrăjită? întrebă Dorinda.

– Sigur că da, răspunse Dina, am să-ți povestesc exact tot ce s-a întâmplat. Ei, mai întâi și întâi, află c-am găsit-o acasă pe doamna Zgrițobuna. Își lua ceaiul, stînd de vorbă cu Țapul ei, Nap, și cu Fana, coțofana ei. Nu prea știu ce vorbeau, dar era în legătură cu unul dintre animalele din grădina zoologică a lui Sir Lanțcastru Lămîie. Mi se pare că era vorba de Puma Aurie.

– Am văzut-o, spuse Dorinda. E cea mai frumoasă puma pe care am văzut-o vreodată.

– Nu prea ai văzut multe, bineînțeles, zise Dina.

– Nici tu, spuse Dorinda.

– Adevărat, făcu Dina, cu părere de rău. Dar asta n-are importanță pentru moment, fiindcă acum vorbim despre doamna Zgrițobuna, nu despre Puma. Așa, și le-a spus lui Nap și Fanei, coțofanei, să iasă din odaie, și m-a servit cu o ceașcă cu suc de fragi sălbatici, care era destul de bun, iar eu i-am povestit tot ce ni s-a întâmplat. I-am spus că tu vrei să te răzbuni pe lumea din țîrg și ea a zis că asta arată că ai caracter și că odată pot să te duc și pe tine la ea, în vizită.

– Ce drăguț! exclamă Dorinda, foarte însuflețită. Cînd mergem? Mîine?

– După ce o să mai crești, spuse Dina cu fermitate. Eu nici nu visam să mă duc la doamna Zgrițobuna cînd eram de vîrsta ta.

– E cum nu se poate mai urît să profite cineva așa, că e cu doi ani mai mare ca altul.

– Ba nu e! zise Dina. E foarte normal.

– Ba e urît! repetă Dorinda.

– Peste doi ani, cînd o să ai vîrsta mea de-acum, n-o să mai zici așa.

– Ba da, răspunse Dorinda, pentru că tu tot o să fii în avantaj față de mine într-un fel oarecare.

Dina reflectă la asta aproape jumătate de minut și apoi

spuse:

— Dar gîndește-te ce o să se întîmple cînd o să fim bătrîne de tot! Cînd o să fii tu de nouăzeci de ani eu o să am deja nouăzeci și doi, și la nouăzeci și doi de ani n-ar fi deloc de mirare ca să fii pe patul de moarte. Pe cînd tu, care n-o să ai decît nouăzeci, tot o să te mai duci pe la petreceri, și-o să faci cîte-o plimbare, și-o să mănînci lucruri bune, și-o să le povestești strănepoților tăi despre tot ce făceai cînd erai fetiță. Tu o să te distrezi destul de bine, cînd eu o să fii pe patul de moarte — și asta... E clar că nu va fi deloc în avantajul meu. Așa că, vezi, o să fim chit odată și odată.

— Probabil că ai dreptate, zise Dorinda, dar eu va trebui să aștept foarte mulți ani. Bine, hai, spune mai departe despre doamna Zgrițobuna.

— A spus că odată, cînd era plecată, niște băieți din tîrg au aruncat cu pietre în casa ei și i-au spart un geam. Așa că i-a părut foarte bine cînd a auzit că noi vrem să-i speriem și a promis că o să ne ajute cum va putea. Și atunci i-am spus de ursul cenușiu care a intrat în magazinul de fierărie al domnului Hîrahîrb, și ce tare i-a speriat pe toți. Și am rugat-o să ne dea o băutură fermecată care să ne schimbe și pe noi în urși cenușii.

— Da' nu pentru totdeauna? întrebă Dorinda.

— Nu, bineînțeles, numai pentru cîteva zile.

— Nu mi-ar plăcea să fii un urs cenușiu tot restul vieții, spuse Dorinda.

— Las' că n-o să fii deloc, o asigură Dina, fiindcă doamna Zgrițobuna a găsit că nu-i o idee practică. Un urs cenușiu are o blană foarte groasă; ne-ar fi prea cald și nu ne-am simți deloc bine într-o asemenea haină, așa a spus. Ne-ar ieși probabil niște pistrui mari sub piele, așa a spus. Și ne-a sfătuit să ne facem mai bine crocodili. Crocodilului, zicea ea, îi e totdeauna răcoare — și apoi nici nu-și putea închipui ceva care să-i sperie mai rău pe cei din tîrg decît să vadă o pereche de crocodili enormi, umblînd pe uliță și venind

spre dinșii.

— Nu cred că mi-ar plăcea să fiu crocodil enorm, zise Dorinda.

— Nici mie, făcu Dina, și i-am și spus asta imediat. Iar dînsa a zis că ea a ales crocodilul, și că dacă nu ne e pe plac, atunci să ne gîndim la altceva. A zis că o să ne dea o băutură fermecată care o să ne schimbe în orice vrem — dar că trebuie s-aștept pînă o face, fiindcă n-are gata pregătită una bună pentru așa ceva. Și de asta am întirziat, fiindcă a durat cam vreo oră pînă s-o facă. A pus o oală pe foc și, în timp ce pregătea băutura, cînta un cîn- tec, care era de fapt rețeta pentru băutura vrăjită.

— Cînta frumos? întrebă Dorinda.

— Nu prea frumos, zise Dina, dar foarte deslușit. Se înțelegea fiecare cuvînt.

— Îți amintești cîntecul?

— Cred că da. Stai o clipă, o să încerc să ți-l cînt.

Dina se încruntă și începu a șopti, repetîndu-și în gînd versurile, și apoi, cu o voce mică și limpede, cîntă:

*Un Ceas cu cuc, jum ate Praz,
De Maimuță o labă, de Godac un obraz, Mătrăgună
noptatecă — Acu' sare presară!
O mustață de Tigru, doi bobi de Secară,
Un Mormoloc și-un Rechin ghimpos,
Ceva Alb și ceva Negricios —
Pui în Oală, să se-ncingă,
(Suflî-n Foc, să nu se stingă!)
Pui în Oală, lași să fiarbă
În cel mai gras Ulei de iarbă.*

*O pană de Pasăre ce zboară arar,
Un Trandafir și-o Ridiche, și-un Lăstar amar,
De Viperă o limbă, de Năpîrcă o fiere,*

*O măsea de Balaur unsă cu miere,
Trei peri negri dintr-o coadă de Taur,
Un Pițigoi, un Păianjen și-o rădăcină de Laur –
Pui în Oală, să se-ncingă,
(Sufli-n Foc, să nu se stingă!)
Pui în Oală, lași să fiarbă
În cel mai gras Ulei de iarbă.*

*Un ou de Șopîrlă, sînge de Guzgan,
O ureche cheală de Motan,
Un creier de Dihor și-un ochi de Păun,
O mîină de Urzici și-un Gărgăun,
Apă de Iaz cu licăr de Lună,
Fulg de zăpadă și brumă de Prună —
Pui în Oală, să se-ncingă,
(Sufli-n Foc, să nu se stingă!)
Pui în Oală, lași să fiarbă
În cel mai gras Ulei de iarbă!*

— E drăguț cîntecul, spuse Dorinda, dar doctoria cred că nu prea o să fie bună la gust.

— Mă tem c-o să fie groaznică! spuse Dina.

— Dar putem să ne astupăm nasul și s-o bem repede de tot, zise Dorinda, și apoi o să devenim – ei, ce-o să devenim? Sînt așa multe animale – e foarte greu să alegi. Nu vreau să fiu hipopotam, sau așa ceva. Mi-ar plăcea să fiu o antilopă, dar bineînțeles că o antilopă n-ar speria pe nimeni. Ce să devenim, Dina?

— Eu m-am gîndit foarte bine la asta, răspunse Dina, și mi-am dat seama că e totuși un mare dezavantaj să fii animal. Animalele de obicei n-au buzunare și nu pot purta cu ele un portofel sau o geantă de mîină. Dar dacă noi o să fim plecate de acasă cîteva zile, sigur c-o să vrem să luăm cu noi o perie de dinți și o batistă curată.

— Și nițică ciocolată, adăugă Dorinda.

— Și-ar fi o bună idee să luăm și-un carnețel pentru însemnări.

— Și nu mi-ar plăcea să plec fără să-mi iau și ceasul meu cel nou, spuse Dorinda.

— Și o să trebuiască să luăm cu noi și băutura fermecată, ca să putem să ne prefacem iar în fetițe, cînd vrem.

— Eu cred că am putea să ne legăm fiecare de gît cîte o punguță în care să ducem lucrurile, fu de părere Dorinda.

— Eu m-am gîndit la ceva mai bun, spuse Dina. Există un fel de animale care au buzunare.

— Știu! se bucură Dorinda. Cangurul!

— Da, spuse Dina. Bineînțeleș că ceea ce poartă de obicei un cangur în punga lui e un pui, dar nu văd de ce n-ar putea purta la fel de bine și un carnețel pentru însemnări, și o batistă, și o perie de dinți, și nițică ciocolată, și orice ne-ar mai trebui.

— O să fim cu mult mai bine echipate decît alte feluri de animale mai obișnuite, spuse Dorinda, și lumea din tîrg o să tragă o spaimă grozavă cînd or să ne vadă venind pe uliță, în niște salturi de vreo șase metri.

— O să-i facem să se urce iarăși în copaci, zise Dina.

— O să ne distrăm cum nu se poate mai bine, spuse Dorinda. Dar nu ți se pare cam ciudat cînd te gîndești că mîine, pe vremea asta, ai să fii cangur?

— Da, mi se pare într-adevăr cam ciudat, spuse Dina.

— Cînd bem băutura fermecată? Chiar acum?

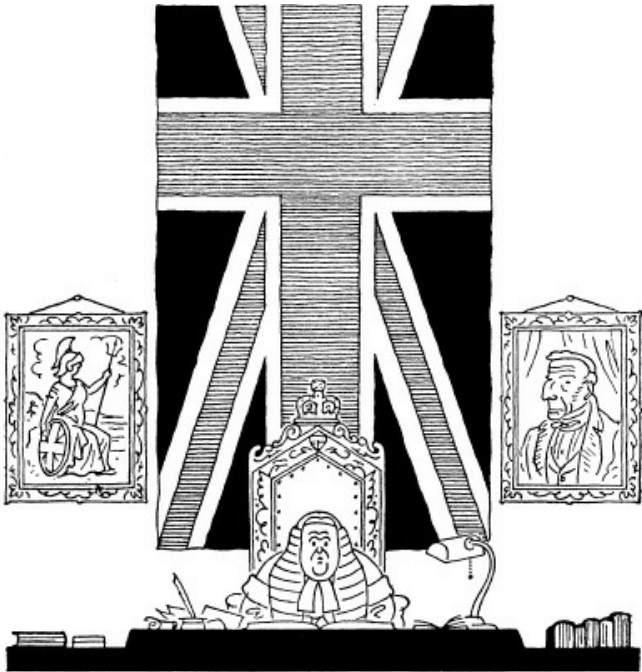
— Dimineața, după micul dejun. Acum să mergem acasă și să împachetăm. Adică, de fapt, nu s-ar chema chiar împachetat, fiindcă pentru moment încă n-avem în ce să punem pachetele.

— Abia aștept! exclamă Dorinda și, mai înainte de-a ajunge acasă, stătu locului și spuse într-un chip foarte solemn: Deseori m-am întrebat ce-o să fiu cînd am să mă fac mare, dacă profesoară de dans, călăreață de circ, sau mamă

a zece copii – dar niciodată, niciodată nu m-aș fi așteptat să fiu cangur!

Capitolul VI

La Tribunalul de Flagrante Delicte din Băgărici, domnul judecător Justin Zbîrci o ancheta pe doamna Bigudiu, nevasta negustorului de galanterie și mărunțișuri, pentru tentativa de a săvârși un delict grav, numit sustragere, adică, în vorbirea obișnuită, pentru că încercase să fure două perechi de ciorapi de mătase.

Domnul Justin Zbîrci ședea pe un fel de tron, deasupra căruia se găsea drapelul britanic, iar de o parte a sa spînzura o imagine a Britaniei și de cealaltă, un portret al ducelui de Wellington și pe lîngă acestea, un motto în limba latină care spunea: *Fiat Justitia Ruat Coelum*.. Acest motto teribil însemna:

***Cu Tunet și Fulger, Cutremur și Piatră, Sentința-mi o
să te doboare,
Eu stau aici și nu mă las, pîn' nu te bag la închisoare.***

Judecătorul purta o robă roșie și o perucă nouă, plină de bucle frumoase, albe, și arăta foarte măreț.

Madam Bigudiu, în boxa acuzaților, cu un gardian alături, plîngea amarnic. Domnul Bigudiu îi adusese chiar atunci o duzină de batiste noi, direct de la magazin, și ea folosise deja trei.

Avocatul Acuzării era domnul Balea, iar avocatul Apărării, domnul Halea. Ei erau prieteni la cataramă și se aranjaseră să cîștige procesele cu rîndul. Domnul Balea obișnuia să cîștige luna, miercurea și vinerea, iar domnul Halea, marțea joia și sîmbăta. Dar firește că această înțelegere trebuia să fie ținută strict secret, fiindcă altfel nimeni nu l-ar fi plătit pe domnul Halea ca să-l apere într-o luni, sau miercuri, sau vineri. Acum era joi, așa că domnul Balea și domnul Halea erau înțeleși ca doamna Bigudiu să fie declarată Nevinovată.

Domnul Balea, avocatul Acuzării, i se adresă lui madam Bigudiu:

— Aveați intenția să furați acei ciorapi, doamnă Bigudiu?

— Nu! răspuse cu indignare madam Bigudiu.

— ... Aha!... făcu domnul Balea, prefăcîndu-se foarte dezamăgit. Eu așa credeam!... Ce păcat!... Zău că e păcat! Fiindcă, dacă nu sînteți vinovată, mă tem că nu prea știu ce aș mai putea spune.

Și așezîndu-se iar la locul lui, trase pe nas o priză zdravănă de tabac.

Dar domnul Justin Zbîrci, care era prost dispus, strigă la domnul Balea:

— Înseamnă că sînteți un naiv! Un mare fraier, asta sînteți! Și către madam Bigudiu zbieră: De ce plîngi dacă nu ești vinovată?

Asta o făcu pe madam Bigudiu să plîngă mai tare ca oricînd, ceea ce impresionează foarte nefavorabil numerosul public.

Apoi domnul Halea, avocat al Apărării, ținu o cuvîntare foarte bună. Era atît de bună, încît una, două, domnul Balea

aplauda și exclama: „Bine spus, Halea! Da, foarte bine exprimat, domnule!“ Fu o cuvîntare atît de magnifică, încît toți cei care veniseră să asiste la proces și ședeau în sala tribunalului, mîncînd sandvișuri și ouă tari și bînd ceai din sticle de termos, se ridicară în picioare, cînd se termină, și aplaudară puternic. Unii dintre ei strigară chiar: „Bis!“

Iar domnul Halea, foarte mulțumit de sine, se ridică și dînsul și făcu niște plecăciuni și împărți, jur împrejur niște cărți de vizită, pe care era tipărit:

DOMNUL HALEA, CONSILIER REGAL

Cel mai bun Avocat din Anglia

Recordul ultimului an: 98 procese Cîștigate 14 eșecuri

Onorarii rezonabile

și

Politețe față de toți

Specialité de la Maison: Apărarea Asasinilor!

Judecătorul însă intrase acum într-o minie furibundă. De cîțva timp tot striga: „Evacuați sala! Evacuați sala!“ Dar nimeni nu-l auzea, fiind atîta zgomot, și în cele din urmă el coborî de pe tronul său, își suflecă mînele și împrumută un baston de la sergentul Bum. Cu el porni să pocnească și să împungă pe oricare-l putea ajunge, inclusiv pe domni Halea și Balea, scoțîndu-i pe toți afară din sala Tribunalului.

Apoi se întoarse la tronul său, unde se așeză, gîfîind și suflînd din greu, cu peruca strîmbă și mînele comod

suflecate pînă peste cot.

— Acum să continuăm procesul, spuse.

În tot acest timp, membrii Juriului șezuseră foarte liniștit și cuviincios în boxa lor. Unii dintre jurați făceau pasiențe, unii deseneau cerculețe și zigzaguri, alții citeau cărți, și unele persoane tricotau. Toți jurații simțeau că ei erau cei mai importanți în tot Tribunalul și erau hotărîți să nu dea atenție nimănui. Cu mult înainte de-a începe procesul, decisese ră cu toții în ce fel să voteze și era deci foarte firesc să nu vrea să asculte nimic care ar fi putut să le influențeze părerile. Juriul consta din următorii cetățeni binecunoscuți, vrednici de încredere și bucurînduse de un înalt respect: doctorul Fosfor, domnul și doamna Pielevacă, domnul și doamna Mierosu, domnul și doamna Fărîmă, doamna Ceară, nevasta farmacistului, domnul Oiște, căruțașul, doamna Hîrahîrb, nevasta negustorului de fierărie, doamna Turlă, soția vicarului, și domnul Casimir Corvo, profesor de muzică și dans. Primul jurat era doctorul Fosfor, care pentru moment își lustruia ochiul de sticlă cu o batistă de mătase.

— Doamnelor și domnilor din Juriu! tună judecătorul. Vă voi acorda cinci minute pentru ca să vă formați o opinie și să dați un verdict. Ați auzit mărturiile, l-ați auzit pe domnul Halea debitînd o mulțime de prostii și l-ați auzit pe bietul domnu' Balea nespunînd nimic, ca un fraier ce este. După opinia mea, doamna Bigudiu trebuie trimisă la închisoare. Dar, conform Legii Britanice care e cea mai bună din lume...

— Urra! se dezlănțui sergentul Bum.

— Conform Legii Britanice, continuă judecătorul, verdictul trebuie să-l hotărîți dumneavoastră. Vinovat sau Nevinovat; una, ori alta. Dacă hotărîți că doamna Bigudiu este Vinovată, nenorocita trebuie să meargă la pușcărie, după cum o merită pe deplin. Dacă dumneavoastră hotărîți că e Nevinovată, atunci voi fi obligat s-o eliberez, iar dînsa

va continua să cutreiere ținutul, furînd ciorapi de mătase de unde va putea.

— Niciodată n-am furat și niciodată n-am să fur! strigă madam Bigudiu, dar nimeni nu-i dă atenție.

— Totuși, eu nu voi spune nimic cu scopul de a vă influența, continuă judecătorul. Răspunderea e a dumneavoastră! Aveți cinci minute și nici o secundă în plus!

Judecătorul își scoase ceasul și-l așază pe pupitrul din fața sa. Doctorul Fosfor, care era uneori cam distrat, își puse ochiul de sticlă în buzunarul vestei și o bucată de gumă în locul unde ar fi trebuit să-i stea ochiul, și vorbi Juriului:

— Acum vă voi pune fiecăruia pe rînd întrebarea: „Credeti că madam Bigudiu, biata de ea, e Vinovată, sau că e Nevinovată?“ Și voi însemna răspunsurile dumneavoastră pe bucata asta de hîrtie. Ei, dumneata, domnule Pielevacă; ce opinie ai?

— Nevinovată! spuse domnul Pielevacă.

— Vinovată! spuse doamna Pielevacă.

— Vinovată! răspunse doamna Mierosu.

— Nevinovată! răspunse domnul Mierosu.

— Nevinovată! zise domnul Fărîmă.

— Vinovată! zise doamna Fărîmă.

— Vinovată! declară doamna Ceară.

— Vinovată! afirmă și doamna Hîrahîrb.

— Nevinovată! spuse domnul Oiște.

— Vinovată! opină doamna Turlă.

— Nevinovată! declară domnul Cazimir Corvo.

— Iar eu, încheie doctorul Fosfor, declar de asemenea că e Nevinovată. Ei, dacă vom număra acum părerile celor care cred că e Vinovată și ale aceluia care spun că e Nevinovată, o să descoperim îndată care a învins. Dar, un moment mai tîrziu, exclamă: Ce situație neplăcută! Șase dintre noi o consideră Vinovată, și alți șase dintre noi cred că e

Nevinovată! Așa încît, nici una dintre păreri n-are întîietate și deci nu putem da un verdict. Mă tem că judecătorul va fi cam supărat din pricina asta.

Și într-adevăr, judecătorul fu foarte supărat.

— Insist să dați un verdict! răcni el. Și dumneata, domnule, se referea la doctorul Fosfor, scoateți bucata aia de gumă din ochi!

— De ce? întrebă doctorul Fosfor. E cu mult mai comodă decît ochiul meu de sticlă.

— De ce, de ne-ce, fă ce-ți spun! Iar eu o să acord mizerabilului dumneavoastră Juriu încă un minut!

Membrii Juriului, însă, firește că-și formaseră o opinie cu mult înainte și nimic nu-i putea face acum să și-o schimbe. Toți bărbații erau convinși că madam Bigudiu era Nevinovată, fiindcă toți o compăttimeau. Și toate femeile erau la fel de convinse că era Vinovată și că trebuia să meargă la închisoare, pentru că, ziceau ele, e rușinos ca nevasta unui negustor de galanterie, care putea să ia ciorapi din prăvălia lui, pe gratis, să cutreiere ținutul încercînd să fure.

Așa că doctorul Fosfor trebui să renunțe și să-i spună judecătorului că nu se puteau pune de acord și deci nu puteau da un verdict.

— Atunci, răcni judecătorul, grozav de furios, o să vă trimit pe toți la închisoare! Pentru ce? Pentru Desconsiderare a Curții, domnule! Șase luni de pușcărie pentru tot cîrdul! Asta o să vă învețe minte să fiți rezonabili și să-mi dați un verdict cînd vi-l cer. Pune-le cătușe, sergent Bum, și ia-i de aici! Iar cît privește pe doamna Bigudiu, cer să fie ținută sub pază, așa că și dînsa trebuie să meargă la închisoare. Du-i de-aici pe toți!

Membrii Juriului fură cu desăvîrsire consternați de această sentință teribilă, dar, pînă să se poată gîndi careva ce să spună, sergentul Bum le și pusese cătușe la mîini și îi legase perechi, apoi le ordonă pornirea, luînd comanda în

fruntea șirului.

O mare mulțime îi aștepta afară. Erau cei care fuseseră evacuați din sala de judecată și foarte mulți alții care nu putuseră intra. Fură foarte surprinși, și mulți foarte indignați, cînd îi văzură pe toți membrii Juriului astfel legați în cătușe, grămadă, și cînd auziră ce era pe cale să li se întîmple. Se iscă mare vuiet și vîlvă, iar sergentul Bum arăta cam îngrijorat. Cu toții încercau să se apropie cît mai mult de bieții domni jurați și bieteles doamne jurate, să le strîngă mîinile și să le exprime simpatia lor, iar sergentul se temea să nu-și piardă jumătate din deținuți în aglomerație.

Și atunci, sfinția-sa vicarul, domnul Turlă, avu un gest nobil. Deși propria sa soție se afla în cătușe în drum spre închisoare, dînsul se cățăără pe un camion, și din această poziție superioară declară cu glas tare:

— Dragii mei! E foarte dureros să-i vedem pe atîția dintre prietenii noștri luați de lîngă noi, dar trebuie să fim răbdători! Nu trebuie să ne lăsăm doborîți. Trebuie să ne amintim de multele bucurii cu care rămînem binecuvîntați. Să fim voioși, să întîmpinăm viitorul cu inimi viteze. Și părerea mea este că ar fi o bună idee să cîntăm un cîntec pe care-l știm cu toții, și care se întîmplă să fie, într-adevăr, foarte potrivit cu această ocazie. Și intonă, deci, cu glas frumos și puternic:

*Rămas bun, vă spun, mîndre doamne ale Spaniei,
Adio, rămas bun, vă spun, ale Spaniei doamne!
Poruncitu-ni-s-a îmbarcarea spre bătrîna Anglie!
Dar să vă vedem sperăm, peste puține toamne!*

Nu trecuse mult și toată lumea cînta, și după ce terminară cîntecul acesta, cîntară cu multă simțire *Mîndra m-așteaptă dincolo de ocean.*

Apoi sergentul Bum spuse că deținuții săi ar trebui să se grăbească, pentru că la închisoare se servește totdeauna dejunul la ora douăsprezece și că, dacă întârziiau, n-avea să li se mai servească deloc. Așa că jurații și juratele, și madam Bigudiu de asemenea, o porniră în pas alergător, cu cătușele zbîrnîind și zăngănind, și toți ceilalți din mulțime mășăluiau, de fiecare parte, pe lîngă ei, în două coloane mari.

Dar nu merseseră nici o sută de metri cînd fură opriți de cea mai extraordinară priveliște. Coborînd ulița, văzură înaintînd spre dîșii, cu niște salturi de cîte șapte metri, doi canguri mari, cenușii!...

Capitolul VII

Dorinda fusese prima care se trezise în acea dimineață. Visase că se și preschimbase în cangur și fu dezamăgită când se văzu tot cu înfățișare omenească. Începu să-și închipuie, sau să încerce a-și închipui, cum o să se simtă închisă într-o

piele păroasă și rezemîndu-se ca într-un scaun de propteaua unei cozi lungi și puternice. Și din poziția aceea are să fie în stare să facă niște sărituri cît o odaie mare de lungi! Într-un fel, era bine de canguri, cînd stăteai să te gîndești.

Se strecură binișor din pat ca să exerseze o săritură și în aceeași clipă, binișor, se dete jos din pat și Dina, care avea aceeași intenție. Pentru că și ea, de cum se trezise, începuse a se gîndi la experiențele noi ce-o așteptau. Așadar, și ea, și Dorinda începură să se antreneze la salturi de cangur pe podeaua camerei lor de culcare, dar le fu greu fără niște cozi care să le ajute. Pînă să fie gata gustarea de dimineață, li se păru foarte lungă așteptarea.

După aceea, de îndată ce au putut să plece, au părăsit casa și au alergat, fără a se mai opri, către cea mai apropiată parte a Pădurii Cucui. Acolo hotărîseră ele că era locul cel mai potrivit pentru a bea băutura fermecată, fiindcă bineînțeles că nu voiau să se prefacă în canguri acasă, în odaia copiilor, unde și-ar fi putut speria mama. „Și poate c-ar fi fost greu de coborît scările“, adăugă Dina. Bănuia că la scări nu prea erau grozavi cangurii.

Așadar, zoriră către pădure, ducînd cu ele caseta de rafie, cu leacul doamnei Zgriptobuna în ea, și două legături în care încăpuseră toate lucrurile ce voiau să le ia ca bagaj. Cînd ajunseră într-un loc potrivit, se opriră și priviră împrejur, ca să se încredințeze că nu era nimeni care să le vadă. Apoi deschiseră caseta de rafie și citiră instrucțiunile de pe sticlă. Iată ce scrisese doamna Zgriptobuna pe etichetă:

INSTRUCȚIUNI PENTRU A VĂ PRESCHIMBA

ÎN ORIȘICE DORIȚI SĂ FIȚI

2 ~~Scuturati-vă~~ sticla.

3 Strângeți-vă frumos hainele și puneți-le într-un loc sigur.

4 Întoarceți-vă de trei ori către soare și roștiți: „Vreau să fiu...” (Ce aveți chef să fiți).

5 Scuturați iar sticla.

6 Beți o porție.

7 Puneți înapoi dopul.

8 Faceți o mică plimbare.

(semnat)

DOAMNA ZGRIȚOBUNA

— E un moment solemn, spuse Dina, pe cînd începeau să-și scoată ghetetele.

— Foarte solemn, zise Dorinda. Bine că-i o zi caldă.

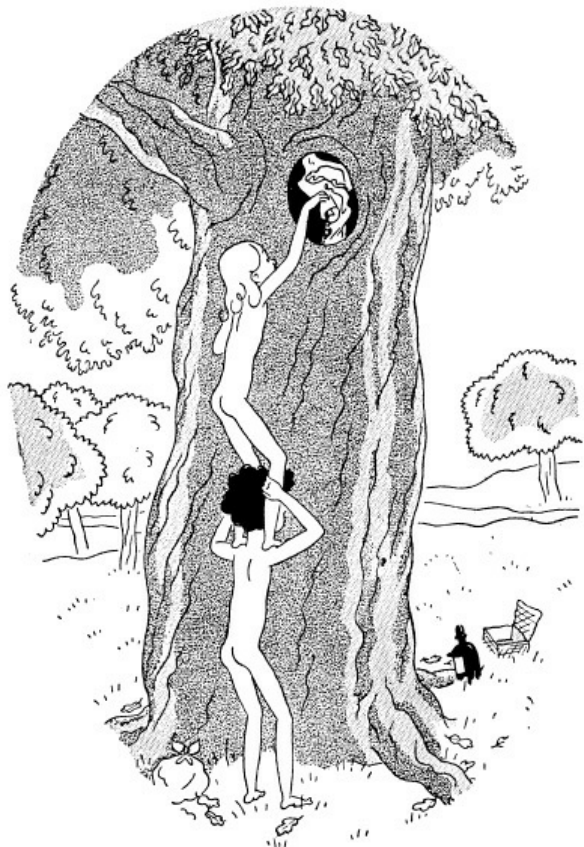
— E o scorbură în stejarul de colo, spuse Dina. Putem să ne punem hainele în ea.

Le îndesară în scorbura stejarului, apoi scuturară sticluța. Erau în ea exact patru porții, și Dina nu uitase să aducă o lingură. Îi dete Dorindei prima porție și repede o bău și ea pe a ei.

— O! strigă Dorinda, pălind foarte tare.

— În viața mea n-am gustat ceva mai oribil! făcu Dina. Dar băgă dopul la loc și, cu glas hotărît, îi spuse Dorindei: Acum trebuie să facem o mică plimbare. Tu o iei în partea aceea, și eu într-asta.

Voia să fie singură, pentru că i se părea c-o să i se facă rău. Dar peste puțin se simți cu mult mai bine și ciudat de puternică. Se simțea cu mult mai puternică decît fusese vreodată sau decît visase vreodată că ar putea fi, și niciodată, gîndi ea, nu-i păruseră atît de atrăgătoare

frunzele și iarba. Puse câteva frunze în gură și le mestecă și, spre surprinderea ei, aveau gust de pâine cu miere. După asta, văzînd în fața ei un tufiș, sări peste el. Gîndi cu mirare: „Niciodată pînă acum n-am fost în stare să sar atît de sus!“

Dar apoi se sperie cumplit, fiindcă, la cîtiva metri depărtare, văzu un animal sălbatic! Un cangur mare, cenușiu!

Aproape că încetă să-i mai bată inima de spaimă, pentru că niciodată nu se așteptase să întîlnească un cangur adevărat, și tocmai se pregătea să se întoarcă și s-o ia la fugă cît putea de repede, cînd își aminti de Dorinda. Trebuie s-o prevină pe Dorinda să se ferească din calea animalului sălbatic.

Cît putu de tare, strigă: „Dorinda! Dorinda! Ai grijă, e un cangur în pădure!“

Glasul ei suna ciudat – deosebit de tot ce auzise pînă atunci – dar asta, presupunea ea, se datora spaimei ce-o trăsesese.

Cangurul, se părea, fusese și el cît pe-aci s-o ia la fugă, dar se opri cînd o auzi pe Dina, și apoi Dina auzi glasul Dorindei. Cel puțin așa presupunea, că era glasul Dorindei – cu toate că nu semăna cu glasul ei obișnuit – și spunea: „Dina! Dina! Ai grijă, văd un cangur pe aci!“

Și vocea, care era a Dorindei, venea de la cangurul de care se apropiase Dina. Acel cangur era Dorinda.

Și Dina, simțindu-se cam încălzită și foarte stînjănită, își coborî privirea spre propriile-i picioare lungi și apoi se uită peste umăr la coada ei cea lungă și puternică, și-și dete seama că și ea devenise cangur și că, la rîndul ei, o speriasă pe Dorinda. Doctoria avusese efect.

– O, Dorinda! exclamă Dina.

– O, Dina! făcu Dorinda.

– Ce tare m-am speriat cînd te-am văzut! spuse Dina.

– Și eu la fel, cînd te-am văzut pe tine, zise Dorinda.

— E sigur că arătăm ca niște canguri adevărați, constată Dina.

— Doamna Zgripto buna trebuie să fie o vrăjitoare foarte iscusită, își dădu cu părerea Dorinda.

— Cred că, atunci cînd ne-om obișnui, are să fie foarte drăguț, spuse Dina. Am și făcut vreo două salturi minunate.

— Da, într-adevăr, pare cam ciudat la început, spuse Dorinda.

Însă în cîteva minute se simțiră absolut la largul lor în noua lor formă și foarte mulțumite de cum arătau. Se antrenară la sărituri lungi și la stat în coadă și aflară că brațele lor de canguri, deși foarte mici în comparație cu picioarele lor mari, erau totuși foarte folositoare. Aproape la fel de folositoare, de fapt, ca și brațele și picioarele oamenilor.

După ce se antrenară la alergat cam vreo jumătate de oră, hotărîră să meargă în tîrg. Dar, mai întîi de toate, se înapoiară la locul unde băuseră doctoria fermecată și băgară cu grijă în pungile lor lucrurile pe care le aduseseră de acasă.

Dina luase un caietel de însemnări și un creion, și o gumă de ras; două batiste de buzunar și o perie de dinți; cheia de la ușa din dos și o tabletă de ciocolată. Le puse pe toate în punga ei, și sticla cu doctoria și lingura, de asemenea.

Dorinda luase niște ciocolată cu lapte și ceasul ei cel nou; o perie de dinți și un pieptene, și o ascuțitoare de creioane, și o carte cu titlul: *Viața sălbatică în Borneo*, care gîndea ea că i-ar putea fi utilă; dar era prea mare ca să poată intra în punga ei și trebui lăsată. Uitase să-și aducă o batistă, dar Dina spuse că o să-i împrumute ea una cînd o să aibă nevoie.

Apoi porniră către tîrg:

— Acum, Răzbunare! spuse Dina.

— Răzbunare! strigă Dorinda și sări peste un tufiș și iar

înapoi.

În străzile lăturalnice ale târgului nu văzură pe nimeni. Ulițele erau pustii, pentru că absolut toată lumea aștepta în fața Tribunalului de Flagrante Delicte rezultatul procesului doamnei Bigudiu. Nu se zări țipenie de om pînă cînd ajunseră în Calea Ulmilor și acolo văzură apropiindu-se un alai mare. Erau toți acei care-i escortau pe membrii Juriului spre închisoarea din Băgărici. Cîntau un foarte frumos cîntec franțuzesc pe care îi învățase vicarul să-l cînte, cu cîteva săptămîni înainte. Se chema *Avec mes sabots*.

Văzînd atîția oameni laolaltă și auzînd hărmălaia pe care o făceau cu cîntatul, Dina și Dorinda se simțiră nițel intimidată și se opriră o clipă. Își dădeau seama că le trebuie mult curaj ca să atace toată populația din Băgărici. Nu se așteptaseră să-i întîlnească pe toți laolaltă, ca acum.

Dar oamenii din Băgărici, cînd văzură doi canguri mari, cenușii, venind spre dînșii, fură cu mult mai speriați decît Dina și Dorinda. Se opriră și dînșii, iar frumosul lor cîntec se stinse.

Apoi Dina spuse: „Tata e soldat. El niciodată n-ar da înapoi din fața dușmanului. Să atacăm, Dorinda! Să atacăm!”

Sărînd și fluturîndu-și labele dinainte, înaintau cu cea mai mare viteză. Niciodată pînă atunci nu se mai văzuse așa ceva în Calea Ulmilor.

Tîrgoveții se întoarseră și o luară la fugă în toate direcțiile, dar deținuții, care se aflau încătușați de mîini, doi cîte doi, erau în oarecare dezavantaj și unii dintre ei rămaseră în urmă. Un singur om încercă să apere târgul, și acesta fu sergentul Bum. El stătu vitejește în mijlocul drumului și răcni către canguri: „În numele regelui! Opriți! Opriți să vă arestez!”

Dar Dina, azvîrlindu-i o copită în trecere, îl răsturnă grămadă. Făcu asta cu cea mai mare blîndețe posibilă,

fiindcă ținea destul de mult la sergentul Bum, care era un om simpatic, dar picioarele ei mari de cangur fiind atît de puternice, măcar și-o copită blîndă ca aceea îl făcu să se dea de două ori peste cap. După asta, îl ajunse pe Tom Pielevacă, băiatul măcelarului, și-l pocni de-l aruncă într-un șanț. Iar Dorinda îi prinse pe Mierluțu și pe Mierla Ceară care încercau să se cațare într-un copac; însă copacul era deja plin de lume, așa încît ei nu mai găsiră loc și Dorinda îi pocni pe amîndoi, de zburară într-o grădină care se afla la distanță bunicică.

Toți copacii de pe Calea Ulmilor erau plini de oameni care se cățaraseră în ei ca să scape de canguri. Dar foarte mulți dintre tîrgoveți, inclusiv deținuții care se aflau încătușați și deci nu se puteau cățara în copaci, alergară înspre Scur, iar Dina și Dorinda îi goniră de-a lungul Căii Ulmilor și pînă sus, în Ulița Lalelelor, și jur împrejurul statuii reginei Victoria.

Cînd trecură pe lîngă poarta Tribunalului de Flagrante Delicte, domnul judecător Zbîrci ieși afară ca să vadă de ce era atîta scandal. Tot mai avea mînele cămășii sumese și fuma o țigară de foi. Cînd dădu cu ochii de canguri, se retrase foarte repede în localul Tribunalului de Flagrante Delicte și trînti ușa îndărătul lui și-i puse niște drugi de fier și un lacăt. Apoi se duse la telefon și îl chemă pe Sir Lanțcastru Lămîie.

Dina și Dorinda goniră lumea de trei ori împrejurul statuii. Vicarul, care era un bun cățărător, ședea în poala reginei Victoria, împreună cu doamna Mierosu; și domnul Turlă spunea: „O, de-aș avea la mine aparatul fotografic! O, ce-aș mai vrea să am la mine aparatul fotografic!“ Dar toți ceilalți nu voiau decît un singur lucru pe lume, și anume să nu fie pocniți de canguri.

În timpul ultimei runde împrejurul statuii, Dina și Dorinda dădură cu ochii de Catină Fărîmă, călare pe o bicicletă care aparținea lui Wilfrid Pielevacă, cel de-al

doilea băiat al măcelarului.

— Ia uită-te! strigă Dina. Uite-o pe Catinca Fărîmă!

— După ea! strigă Dorinda.

Încît alergară după ea prin Strada Rozelor, tăiară Calea Stejarului și goniră de-a lungul acestei străzi. La capătul Căii Stejarului, Catinca Fărîmă se abătu spre stînga în Drumul Băgăriciului, cu Dina și Dorinda la doi pași pe urmele ei. Dar bicicleta lui Wilfrid Pielevacă era o bicicletă de curse, și Catinca Fărîmă gonia și ea foarte repede, cu capul aplecat peste ghidon și cu picioarele ei lungi și subțiri pedalînd ca niște pistoane. De mai multe ori erau gata s-o ajungă, dar Catinca izbuti să rămînă în frunte; pedala tot mai repede. Dina și Dorinda, din pricină că nu prea aveau antrenament în viața de canguri, începuseră să cam obosească.

Drumul Băgăriciului ducea la Castelul Băgărici, unde locuia Sir Lanțcastru Lămîie. La intrarea pe domeniul lui erau niște porți mari de fier și, nițel mai sus, drumul trecea peste spinarea arcuită a unui pod care traversa rîul Lucea.

Porțile de fier erau larg deschise și Catinca Fărîmă goni drept înainte pe bicicleta ei. Trecu podul, cu Dina și Dorinda la nici jumătate metru înapoia-i. Cînd deodată, dindărătul unui copac care se înălța în stînga drumului, veni săltînd prin aer un colac lung de frînghie... Și lațul acestuia se abătu în jurul gîtului Dinei. Totodată, dindărătul unui copac de pe partea dreaptă a drumului, săltă la vedere altă funie și încercui gîtul Dorindei. Fură trîntite la pămînt și se dădură de-a berbeleacul prin iarbă, de nu se mai termina. Se izbiră în cădere și apoi li se păru că văd drumul și podul, și iarba, și copacii, și pe Catinca Fărîmă pe bicicleta ei, și pe cei doi oameni care aruncaseră funiile, rotindu-se neîncetat. Apoi se opriră din rostogolire și se așezară în coadă, dobîndind o vedere mai limpede asupra întregii priveliști.

Sir Lanțcastru Lămîie și domnul Prună, intendentul său, erau cei care le capturaseră, prinzîndu-le cu un „lasso“. Avertizat de judecătorul Zbîrci că se aflau canguri în vecinătate, Sir Lanțcastru făcuse pregătirile necesare; el și cu domnul Prună erau gata, pe cînd Dina și Dorinda goneau

în urma Catincăi, ajungînd pînă pe domeniul său.

Sir Lanțcastru, foarte mulțumit de a putea aduce în grădina sa zoologică doi canguri frumoși, îi dădu Catincăi Fărîmă un șiling drept răsplată pentru partea ce o avusese în această captură. Catinca Fărîmă arăta foarte nădușită și șleampătă, dar fu bucuroasă că primise un șiling întreg cu care putea face ce-o tăia capul și plecă pe bicicletă cu un aer grozav de triumf.

Dinei și Dorindei însă nu le plăcea deloc întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Erau, firește, nițel speriate, și le cam dureau vîntățile ce și le făcuseră căzînd. Și mai erau și foarte supărate pe Sir Lanțcastru că-i dăduse bani Catincăi Fărîmă. Dar nu încercară să scape cînd domnul Prună le porni către parcul zoologic și intrară supuse în cușca ce le fusese pregătită.

Aceasta era mare și curată, cu o căsuță în spatele ei, și îndărătul acesteia cu un fel de grădiniță împrejmuțită de un gard înalt. Era un parc zoologic foarte bine îngrijit; totul aici se vedea a fi foarte curățel și confortabil. Domnul Prună le scoase funiile de la gît și, încuind cușca în urmă-i, le lăsă singure.

— Și-acum ce-o să facem? întrebă Dorinda, jalnic.

— Nu mi se pare c-am putea face ceva, răspunse Dina.

— O, ia privește! exclamă Dorinda, arătînd spre cușca vecină, din dreapta.

Din casa de la spatele acesteia, mult mai mare decît a lor, ieșea o girafă înaltă, cu ochii bulbucați, care se holba la ele într-un fel foarte bănuitor.

— Și ia uită-te și dincolo! spuse iar Dorinda, arătînd spre cușca vecină din cealaltă parte. E ursul cenușiu care a intrat la domnul Hîrahîrb, în magazinul de fierărie, adăugă în șoaptă.

Ursul se uita la ele cam posac, de parcă ar fi fost un urs nu prea iubitor de tovărășie. Dar nu spuse nimic.

— Nu-mi place să se holbeze la mine o girafă și un urs

cenușiu, spuse Dorinda.

— Nici mie, făcu Dina. Hai să intrăm în căsuța noastră, acolo unde nu ne pot vedea.

Căsuța lor n-avea nimic altceva decît o iesele pentru hrană — dar le dădea sentimentul că sînt în siguranță și la ele acasă. Se așezară jos, proptite în cozi, și chibzuiră ce-i de făcut.

În cele din urmă, după ce se gîndiră îndelung, Dorinda spuse:

— Totuși, de răzbunat ne-am răzbunat și din băutura fermecată a doamnei Zgrițobuna mai avem. Dacă mai luăm și celelalte două porții și ne schimbăm iar în fetițe, Sir Lanțcastru o să trebuiască să ne dea drumul. Nu poate să țină fetițe în cușcă, în parcul zoologic.

— Ar fi greu de explicat cum am ajuns aici, spuse Dina.

— Ai putea tu să născocеști o poveste, sugeră Dorinda.

— N-ar fi ușor, răspunse Dina, dar totuși se pipăi în pungă după sticluța cu doctoria vrăjită. Scoase caietelul de însemnări și creionul, lingura și o batistă. Dibui iar, și apoi încă o dată, dar nu mai era nimic altceva în punga ei!

— Vai, Dorinda! exclamă. Am pierdut-o! Am pierdut și cheia de la ușa din dos, și ciocolata, și periuța de dinți, dar toate astea n-ar fi nimic! Ce ne facem însă fără doctoria doamnei Zgrițobuna?

— Poate că va trebui să rămînem canguri tot restul vieții noastre! strigă Dorinda. Vai, Dina!

— Vai, Dorinda! făcu Dina.

Capitolul VIII

Sir Lanțcastru Lămîie era un bărbat înalt și subțiratic, cu un cap mic și ochi mari, de un albastru deschis, care dădeau privirii sale un aer de bunătate, dar și de oarecare fixitate mirată. Era un mare călător și în diferite țări îndepărtate învățase a folosi arme ciudate, ca arcul și săgeata, pușca cu alice, bolas-ul, lasso-ul, sulița de aruncat și bumerangul. Obişnuia să facă exerciții cu ele de două ori pe săptămînă, în parc. A avea o soție la fel de înaltă și subțiratică, dar lipsită de importanță. Ea nu făcea altceva decît să cîrtească

și să bombăne, pentru că nu se distra pe cît i-ar fi plăcut, și Sir Lanțcastru n-o băga în seamă. Toată atenția el și-o consacra animalelor din grădina zoologică; făcea tot ce putea pentru ca ele să fie fericite. Multe dintre ele erau foarte mulțumite de viața pe care o duceau, dar era acolo o Puma, un animal frumos de culoare aurie, care nu putea uita libertatea din jungla unde se născuse, soarele ce dogorea ziua și luna strălucind pe cer, pe cînd vîna; și ea nu era fericită. Și se mai afla acolo un Șoim din Groenlanda, al cărui penaj era aproape la fel de alb ca zăpada; și el se gîndea mereu la văzduhul de cristal al Nordului îndepărtat și la priveliștile vaste ale munților cu creste de gheață; și nici el nu era fericit.

În dimineața de după capturarea Dinei și Dorindei, Sir Lanțcastru veni foarte devreme ca să afle cum le mergea. Dina și Dorinda se bucurară să-l vadă. Ele îl cunoșteau bine din vedere – și odată, cînd venise la ceai acasă la ele, îi și vorbiseră. Le făcea bine să-i amintească asta și Dina se gîndi cît de surprins ar fi el dacă ar descoperi cine erau în realitate Cangurii săi.

Sir Lanțcastru purta un costum de stofă „tweed“ cu o vestă galbenă și o pălărie verde, fuma pipă, și din buzunarul hainei îi ieșea un exemplar al ziarului *Times*. Ca înfățișare, gândi Dorinda, nu se deosebea mult de tatăl ei. Și, tristă, își aminti cât era acesta de departe, într-o țară străină și poate că în primejdie.

Domnul Prună, intendentul, care îl însoțea pe Sir Lanțcastru, era un om scund, lat în umeri, cu o expresie voioasă și cu obraji roșii. Purta o jachetă de doc, pantaloni bufanți din gabardină și o pălărie „melon“. El și cu Sir Lanțcastru, rezemîndu-se de cușca vecină, în care Ursul Cenușiu sta și căsca în soarele de dimineață, îi priveau gînditori pe Canguri, iar Sir Lanțcastru îi spunea domnului Prună:

— Sînt cei mai frumoși Canguri pe care i-am văzut pînă acum, dar arată nefericiți. Să-i luăm să se plimbe și să le arătăm grădina cu animale. Poate că asta o să-i mai învioreze.

Așadar, domnul Prună descuie cușca și le puse fiecareia în jurul gîtului un fel de zgardă mare, asemănătoare cu o zgardă de ciine, de care erau atașate niște lanțuri de oțel, și apoi le conduse afară. Sir Lanțcastru o ducea pe Dina, și domnul Prună pe Dorinda.

— Și acum, spuse Sir Lanțcastru cu glas prietenos, o să vă facem cunoștință cu ceilalți locatari ai noștri și sperăm că o să vă împrieteniți. Cei mai mulți dintre ei se înțeleg foarte bine între dînșii — și aceștia ies în fiecare zi și se joacă în parc și jos, pe lîngă rîu. Desigur că l-ați și văzut pe Bendigo, Ursul Cenușiu, și pe Mister Parker, Girafa. Ei sînt printre cei mai distinși membri ai grădinii zoologice. Și iat-o pe Marie-Louise, o lamă din Peru. E cam mîndră; judecînd după expresia ei, ați putea crede că se uită la voi oarecum batjocoritor. Adevărul e că are o inimă de aur. Nu-i așa, Marie-Louise?

Lama, într-adevăr, afișa o purtare foarte rece și disprețuitoare, dar cînd Sir Lanțcastru întinse mîna printre gratiile cuștii ei și îi scărpină ceafa, ea surîse într-un anume fel și, închizînd ochii pe jumătate, murmură:

„Nu-i așa că Sir Lanțcastru e cel mai frumos bărbat ce s-a pomenit vreodată? Nu are cele mai încîntătoare purtări?”

Nici Sir Lanțcastru, nici domnul Prună, firește, nu înțelegeau ce spunea Marie-Louise, dar Dina și Dorinda, spre surprinderea lor, o înțelegeau perfect. Fiind canguri, ele acum înțelegeau limba animalelor, pe lîngă limba lor, engleza, și o învățaseră fără nici o greutate. Asta li se păru foarte mulțumitor față de lungile ore obositoare petrecute cu domnișoara Bătrăștie, cînd încercau să învețe franțuzește.

„Și la urma urmei, gîndi Dina, la ce bun să înveți franțuzește? De vreme ce oamenii care-s francezi vorbesc despre aceleași lucruri ca și noi, nu văd de ce am dori să vorbim despre aceleași lucruri în două limbi diferite. Dar o convorbire cu o cămilă sau cu un leopard, de pildă, ar putea

fi cu adevărat interesantă. “

Atît ea, cît și Dorinda se mai înveseliră puțin, iar Sir Lanțcastru le făcu cunoștință cu o Antilopă, cu o Maimuțică Lemur cu coada inelată, cu un Urs Furnicar și cu o Zebură. Un Piton foarte, foarte mare, de care Sir Lanțcastru era deosebit de mîndru, dormea însă buștean și nu-l deranjară.

— Doarme foarte mult, spuse Sir Lanțcastru, dar dacă se întîmplă vreodată să-l întîlniți treaz, veți vedea cît e de interesant. E, fără îndoială, unul dintre membrii cei mai distinși ai parcului nostru.

Apoi se plimbară prin grădină și văzură într-un colț un țarc unde trăiau o pereche de Struți. Se numeau Sir Bobodil și Lady Lil.

— Au avut de curînd o supărare mare, explică Sir Lanțcastru. Acum cîteva zile, Lady Lil a ouat primul ei ou. Era un ou cît se poate de frumos și firește că amîndoi părinții au fost foarte mîndri de el. Și noi cu toții, de asemenea. Dar apoi s-a întîmplat un lucru cum nu se poate mai trist. Oul a dispărut! Am cercetat peste tot ca să-l găsim, dar n-a putut fi descoperită nici o urmă. A rămas un mister total. Iar Sir Bobodil și Lady Lil, bieții de ei, erau nebuni de durere. Dar ieri Lady Lil a făcut un al doilea ou — și erau amîndoi atît de încîntați, încît acum sper c-au uitat de dureroasa lor pierdere. Pentru că, la urma urmei, un ou e la fel cu celălalt. Uitați-vă, acolo, lîngă teii aceia, locuiesc Struții.

— S-a întîmplat ceva, spuse domnul Prună.

— Ce vrei să spui? întrebă Sir Lanțcastru.

— S-a întîmplat ceva cu Struții, preciză domnul Prună. De ce or fi făcînd atîta hărmălaie?

Apropiindu-se de împrejmuire, îi văzură pe Struți plimbîndu-se cu pași mari în sus și-n jos, foarte agitați. Țipau unul la celălalt, cu glasuri mînioase, iar Dina și Dorinda afluă curînd motivul pentru care se certau.

— E numai vina ta! repeta întruna Lady Lil. Numai, și numai vina ta! A ta și numai a ta. Ah, mi-e silă de tine!

— Ba nu e deloc vina mea! striga Sir Bobodil. Am plecat și eu puțin să mă plimb – nu m-am dus departe, m-am plimbat doar un pic; n-am lipsit mai mult de jumătate de ceas.

— După ce eu l-am clocit toată noaptea! scrișni Lady Lil. Tot ce ți-am cerut a fost să-l păzești o oră, două, cît m-am dus să-mi iau micul dejun – și cînd m-am înapoiat, nu erai nicăieri. Și nici oul! Și acum mi se rupe inima de durere. O, ce să mă fac?... Întii unul, apoi celălalt! Drăgălașele mele ouă, dragele, dragele mele ouă!... Vai, de ce-ai plecat? De ce n-ai stat să-l păzești?

— M-am dus doar pînă la rîu, să-i spun o vorbă domnului Lebădă Neagră, se dezvinovăți Sir Bobodil. Înseamnă c-am făcut ceva rău?

— Dac-ai făcut ceva rău? exclamă Lady Lil, indignată. Cum îndrăznești să mai întrebi una ca asta? Oul meu frumos și alb a fost furat pentru că tu n-ai vrut să stai să-l păzești, și acum întrebi ce rău ai făcut! O, struț ticălos, struț ticălos!

— Ba nu, nu-s ticălos, protestă Sir Bobodil cu durere. Nu spune că-s ticălos. Te rog, nu spune asta!

— Ba da, ești un ticălos, repetă Lady Lil. M-ai făcut atît de nefericită! Cred c-o să mor dintr-asta.

— Era al meu, ca și-al tău, se apără Sir Bobodil. Nu trebuie să crezi că numai tu suferi. Am și eu o inimă foarte, foarte gîngășă, și în clipa asta sufăr îngrozitor. Poate că am făcut o greșală, dar, dacă am făcut-o, plătesc acum pentru ea. Sînt la fel de nefericit ca și tine – sînt sigur de asta. Poate că și eu o să mor. Așa că să nu mai agravăm lucrurile și mai tare, certîndu-ne. Te rog, nu te mai certa cu mine, Lil!

— Nu, n-ar trebui să ne certăm, plîngea cu sughițuri Lady Lil.

– Atunci spune-mi că mă ierți! se rugă Sir Bobodil.

– Îți pare cu adevărat rău?

– Cu adevărat! Cu adevărat!... Îmi pare tare rău!

– Atunci te iert... șopti nevastă-sa. Dar totuși, ai făcut foarte rău, se însufleți iar, să pleci și să-l lași singur. O, ce nemernicie, ce prostie a fost! O asemenea prostie, că nici nu-mi pot închipui cum de-ai putut s-o faci! Și ce-a putut să se întâmple oare oului nostru atît de drăgălaș? Ce-a putut să se întâmple cu amîndouă – amîndouă drăgălașele noastre ouă? Ce bandit cu inima neagră ne-a jefuit de amîndouă – amîndouă iubitele noastre ouă? O, unde-or fi oare?

— Să-l am aici pe nelegiuit, exclamă Sir Bobodil, l-aș face eu să se căiască de purtarea sa criminală! O, liniștește-te, dragă Lil! Te rog, liniștește-te! Poate tot le mai găsim.

— Niciodată, niciodată, oftă Lady Lil. Cu capul lăsat pe piept, părea imaginea însăși a nefericirii.

— O, Doamne, o Doamne!... Murmură Sir Bobodil. De ce-am fost atît de nechibzuit? Și-și plecă și el capul, arătînd la fel de nefericit ca și doamna sa.

Cu toate că Dina și Dorinda înțeleseseră toată convorbirea, lui Sir Lanțcastru și domnului Prună agitația perechii de Struți le rămînea neînțeleasă și numai după ce examină amănunțit țarcul știură dînșii cu adevărat ce se întîplase.

— Cuibul e gol, spuse Sir Lanțcastru.

— Hoții! fu replica domnului Prună.

— Dar cum au putut s-o facă? întrebă Sir Lanțcastru. E imposibil ca cineva să poată pătrunde în parc. Grilajele sînt încărcate cu electricitate: oricine s-ar atinge de ele ar fi electrocutat.

— Aeroplan! spuse domnul Prună. Și-au dat drumul cu parașuta.

— Prostii! făcu Sir Bobodil. Am fi auzit dacă zbura un aeroplan, și dacă ar fi coborît un parașutist în parc, n-ar mai fi avut cum să iasă. Nu, nu! Hoțul e printre noi.

— Degeaba-mi spuneți mie, făcu domnul Prună. Eu sînt intendent, nu-s detectiv.

— S-a comis o faptă criminală, declară Sir Lanțcastru. Nu-i nici o îndoială.

— Două fapte criminale, preciză domnul Prună. Două ouă, două fapte criminale.

— Du-i înapoi pe Canguri în cușca lor, spuse Sir Lanțcastru, și eu voi mai cerceta o dată.

Încît domnul Prună le luă în primire pe Dina și pe Dorinda, iar Sir Lanțcastru se uita de colo pînă colo după oul care lipsea, pe cînd Sir Bobodil plecă să caute într-o

direcție, și Lady Lil în alta. Iar Oaia de Berberia și Căpriorul Roșcat, care locuiau și ei în parc, veniră să ajute; și celelalte animale aflară curînd ce se întîmplase, pentru că noutățile se răspîndesc degrabă într-o grădină zoologică. Cu toatele începură să fie din ce în ce mai îngrijorate la gîndul că unul dintre ele era hoț.

Cînd li se dădu drumul în parc, ca să se joace și să facă mișcare, se adunară cu toatele în jurul țarcului Struților, iar Sir Bobodil și Lady Lil trebuiră să ia mereu de la capăt trista lor poveste. Și fiecare animal se uita la fiecare dintre celelalte animale și se întrebă cine să fie sinistrul criminal.

Dinei și Dorindei nu li se dete voie în parc, deoarece era prima lor zi în grădina zoologică și Sir Lanțcastru era de părere că noii sosiți trebuie la început să stea în cuștile lor, ca să se obișnuiască, Încît, timp de o săptămînă, zilele se scurseră foarte plicticos pentru ele și, cu toate că îi compătineau foarte mult pe Struți, se copătineau foarte tare și pe ele înșile.

— Și-o fi pierdut Lady Lil oul, zicea Dina, dar eu nu cred că pierderea asta a ei e mai rea decît pierderea băuturii noastre vrăjite. Pentru că Lady Lil, așa cred eu, poate să facă alt ou, dar noi nu putem avea altă doctorie vrăjită decît dacă ne-am duce s-o vedem pe doamna Zgrițobuna. Și dacă nu mai avem acea doctorie, înseamnă că trebuie să rămînem canguri cît om trăi.

— Poate putem evada, zise Dorinda.

— Sir Lanțcastru a spus că nici un hoț nu poate pătrunde în grădina zoologică și nici nu poate ieși. Toate grilajele sînt încărcate cu electricitate. Și dacă nu poate ieși un hoț, noi cum o să putem?

— S-ar putea să găsim noi o cale despre care nu știe Sir Lanțcastru, spuse Dorinda.

— O să ne uităm noi bine, firește, încuviință Dina, de îndată ce-or să ne dea drumul în parc. Sir Lanțcastru poate că se înșală. Deseori se înșală oamenii.

— Foarte des, fu de părere și Dorinda.

În fiecare zi mîncau un dejun bun, adus de domnul Prună. De obicei era alcătuit din ceva fîn și cîteva gulii, vreo două kilograme de morcovi, vreo două verze și o găleată cu boabe de fasole. Iar morcovii și fînul, spre surprinderea lor, aveau acum gust de friptură de pui și de budincă de șocolată — așa că-și luau masa cu plăcere și adesea trăgeau după aceea un pui de somn. Dar cînd se trezeau, aveau mai totdeauna un sentiment de tristețe și de singurătate și abia se stăpîneau să nu plîngă. Obișnuiau să se culce foarte devreme.

Într-o noapte, după ce dormiseră timp de vreo două, trei ore, Dina se trezi și văzu mijind o lumină printr-o crăpătură a peretelui stîng al căsuței lor. De cealaltă parte a aceluși perete locuia Bendigo, Ursul Cenușiu — și Dina se miră de ce să fie oare lumină la dînsul? Nu cumva era bolnav?

Se sculă și privi chiorîș prin crăpătura din perete, iar ceea ce văzu era cit se poate de surprinzător.

O lumînare de vreo opt centimetri sta înfiptă, lipită în propria-i ceară, de marginea ieslei din casa lui Bendigo, iar el însuși, așezat confortabil în locul luminat, citea ziarul *Times*.

Ea recunoscă numaidecît ziarul, pentru că taică-său îl citea mereu cînd era acasă — de fapt chiar în dimineața aceea văzuse un exemplar al acestui ziar care ieșea din buzunarul lui Sir Lanțastru pe cînd se rezemase de cușca lui Bendigo, în turul său zilnic prin grădină. Își aducea foarte limpede aminte de asta. Apoi își mai aduse aminte ceva: nu fusese nici un ziar în buzunarul lui Sir Lanțastru cînd plecase! Unde dispăruse ziarul?

Nu exista decît un singur răspuns: Bendigo îl furase. Bendigo era hoț! Și de vreme ce era hoț, nu cumva el era cel care furase și oul lui Lady Lil?

Fu atît de tulburată de această posibilitate, încît uită cu

totul ce ciudat era să vezi un urs cenușiu citind jurnalul. O trezi pe Dorinda și-i spuse să nu facă nici un zgomot și să se uite prin crăpătura din perete.

Dorinda se uită bine și apoi șopti:

— Tu ai auzit vreodată că urșii știu să citească?

— Nu, șopti Dina.

— Asta arată ce multe nu știm noi, murmură Dorinda.

— Trebuie să fi furat ziarul de la Sir Lanțcastru, fu de părere Dina.

— Poate că se face numai că-l citește, zise Dorinda. Mai uită-te o dată și vezi dacă nu cumva îl ține de-a-ndoaselea.

Dar în clipa aceea lumina din casa lui Bendigo se stinse.

— Crezi că ne-a auzit vorbind? întrebă Dina, apucînd mîna Dorindei.

Timp de două, trei minute fu liniște deplină, apoi Dorinda șopti:

— Parcă mai aud pe cineva vorbind.

Ciuliră urechile: din cușca vecină care aparținea lui Mister Parker, Girafa, auziră un mormăit înfundat.

Mișcîndu-se cît se poate de încet, priviră din ușa casei lor și văzură proiectată pe cerul înstelat silueta înaltă și gîtul lung și întunecat al celui alt vecin al lor. Se plimba încolo și înapoi, parcă adîncit în gînduri, și-și vorbea sieși, foarte liniștit.

— Un mister foarte uluitor, — spunea. Foarte uluitor, într-adevăr. Cazul ouălor de struț furate. Un caz dintre cele mai uluitoare pe care mi le amintesc. Mai întii de toate, că n-au existat urme de pași; asta face cazul uluitor. După cîte pot eu să-mi dau seama, nu există nici un motiv pentru furt; asta face cazul și mai uluitor. Și cum nu știm cine e hoțul, nu-l putem întreba dacă are un alibi; și asta face cazul complet uluitor.

Domnul Parker se plimbă înapoi și încolo un minut, două, fără să mai spună nimic. Dar capul lui, clătîndu-se atît de înțelept printre stele, arăta că se gîndește foarte

intens.

– Un carnet de notițe! exclamă subit. Dacă-aș avea un carnet de notițe, aș putea să notez diferitele indicii, numele fiecăruia pe care am motive să-l suspectez etc., etc. Dar fără un carnet de notițe ce pot face? Ce-ar putea face oricare detectiv într-o asemenea situație? Chiar nimic!

– Dacă doriți, exclamă Dina, am eu un carnet de notițe și, dacă într-adevăr vă trebuie, o să-mi facă plăcere să vi-l împrumut.

Mister Parker se sperie atît de tare, că mai să-și iasă din piele. El nu știuse că-l ascultă cineva – și să auzi un Cangur străin făcîndu-ți o asemenea propunere, chiar că poate să te facă să-ți pierzi cumpătul. Dintr-un singur salt fu înapoi în casa lui și, cu toate că ușa era înaltă de vreo patru metri, se pocni cu capul de pragul de sus – și începu imediat să zbiere:

– Aoleo, aoleo, cineva m-a lovit! Sînt sigur că cineva m-a lovit! Sînt sigur că cineva m-a lovit!

Jumătate oră mai tîrziu, foarte prudent, își scoase afară gîtul lung și întrebă:

– Voi m-ați lovit?

– Bineînțeles că nu noi, spuse Dina.

– Atunci cine?

– Singur v-ați lovit, îl asigură Dorinda.

– Mi-a spus mie mama deseori că nu-mi cunosc puterile, spuse Mister Parker, apoi, aplecîndu-și foarte jos capul, își frecă vînația cu copita dreaptă dinapoi. După asta întrebă brusc:

– Cine sînteți?

– Numele meu e Dina Ținefriu și ea e sora mea, Dorinda.

– Atunci umblați deghizate, spuse Mister Parker.

– Așa s-ar părea, admise Dina.

– De ce? întrebă Mister Parker.

– E cam greu de explicat, făcu Dina.

– O circumstanță foarte suspectă, trase concluzia

Mister Parker. Cu adevărat foarte suspectă. Vă plac ouăle?

– Nu ne plac ouăle de struț.

– Mă întreb, spuse Mister Parker. Mă întreb cu toată seriozitatea. Da, da. Da, da! E de văzut.

Capitolul IX

Dimineața fu liniștită. Dina și Dorinda șezură în cușca lor și nu le vorbi nimeni pînă ce Sir Lanțcastru veni să le spună bună dimineața. „O să vă dăm drumul în parc azi după-masă, le spuse, și sper c-o să petreceți bine“.

Mister Parker se plimba înapoi și încolo și se uita deseori la ele cu o privire foarte bănuitoare, dar nu spunea nimic, iar lor nu le venea să-i vorbească dacă nu vorbea el întâi. Bendigo dormea la soare.

Dar după-masă, puțin înainte ca animalele să fie lăsate afară, ca să se joace și să facă mișcare, Mister Parker scoase capul pe deasupra grătilor cuștii sale și-i șopti Dinei: „Adu-mi carnetu' acela de notițe!“

Apoi veni domnul Prună să deschidă ușile și le spuse Dinei și Dorindei: „Ei, acu' băgați de seamă să vă purtați bine, ca să puteți și voi să vă distrați laolaltă cu ceilalți“.

Iar ele ieșiră foarte liniștit și modest, deși erau amîndouă tulburate la gîndul că le așteaptă puțină libertate și întîlnirea cu atît de multe animale ciudate.

Mister Parker le aștepta. „Urmați-mă!“ murmură, și o luă înainte spre niște sălcii care creșteau pe malul rîului. Nu mai erau în preajma lor nici un fel de alte animale, în locul acela.

Mister Parker le privi foarte sever și zise:

— Spuneți-mi de ce sînteți deghizate în canguri!

Așa că Dina începu să-i povestească despre doamna Zgriptobuna și băutura vrăjită, dar Mister Parker o întrerupse:

— Eu nu cred în vrăji.

— Atunci cum am devenit noi canguri? întrebă Dorinda.

— O întrebare uluitoare, opină Mister Parker. Într-adevăr, foarte uluitoare. Adesea m-am întrebat cum am devenit eu, unul, girafă.

— N-ați fosti girafă cînd v-ați născut? întrebă Dina.

— Vezi bine că nu! ripostă Mister Parker cu indignare. Am fost unul din cei mai frumoși copilași din Anglia. Am luat premiul întii la o Expoziție de Copii Mici! Apoi am crescut mare și am devenit detectiv. Eram unul dintre cei mai buni detectivi din lume. Prindeam asasini cu duzina, falsificatori cu zecile și sute de spărgători. Dar într-o zi, cînd mă străduiam să mă uit peste un zid foarte înalt, căznindu-mă să mă ridic din ce în ce mai sus, tot întinzîndu-mi picioarele și lungindu-mi gîtul, s-a întîmplat un lucru ciudat. Deodată am constatat că vedeam foarte

bine dincolo. Devenisem colosal de înalt. Iar dincolo, de cealaltă parte a zidului, era un spărgător care îngropa o grămadă de tacîmuri de argint într-un strat de flori. „Te arestezi!“ am strigat, dar glasul meu suna ciudat și cînd hoțul și-a ridicat privirea a scos o exclamație de mare uimire...

– Deveniseți girafă, spuse Dina.

– Da, făcu Mister Parker, trist.

– Și apoi ce s-a mai întîmplat? întrebă Dorinda.

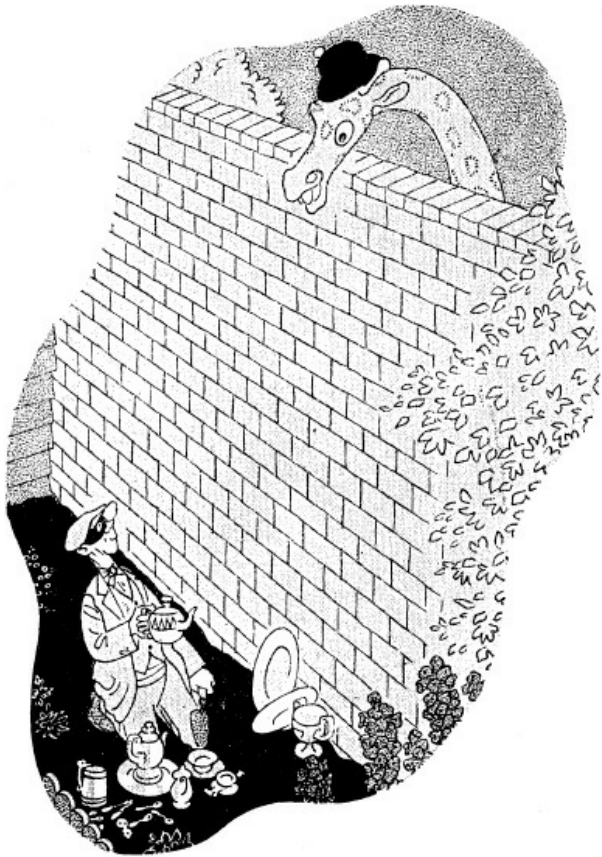
– Hoțul, care era un om îndrăzneț și cu prezență de spirit, s-a apropiat și m-a mîngîiat, povesti Mister Parker. Eu eram foarte mirat, pentru că, după cum știți probabil, este foarte neobișnuit ca un detectiv să fie mîngîiat de un hoț. M-am depărtat ușor de el și în aceeași clipă s-a întîmplat să-mi văd picioarele. Mi-am întors capul și atunci mi-am văzut și spatele. Eram năucit de schimbarea ce se petrecuse cu mine, iar hoțul, profitînd de zăpăceala mea, mă duse cu el și în cele din urmă mă vîndu lui Sir Lanțcastru Lămîie, pentru cincizeci de lire.

– O vrajă trebuie să vă fi schimbat în girafă, spuse Dina.

– Eu nu cred în vrăji, repetă Mister Parker cu încăpăținare.

– Atunci cum a putut să se întîmple? întrebă Dorinda.

– Nu știu, spuse Mister Parker, dar oamenii obțin adesea ce doresc, dacă o doresc vreme destul de îndelungată. Gîndiți-vă ce mulți oameni spun: „Tot ce doresc e pace și liniște.“ Și, mai curînd sau mai tîrziu, vine moartea – și ce poate fi mai liniștit? Iar eu, vedeți, totdeauna am dorit să mă uit peste ziduri.

— Credeți că multe dintre animalele de aici au fost la început oameni? întrebă Dorinda.

— Ei! exclamă Mister Parker, și ochii i se bulbucară și mai tare. Ei! Știți că asta e într-adevăr o idee grozavă! Niciodată nu mi-a dat prin gînd că vreunul dintre ceilalți n-ar fi veritabil! Credeam că eu sînt cu totul și cu totul deosebit de oricare altul.

— Nu ne uitați pe noi, spuse Dina.

— Sper că n-ați uitat să aduceți carnețelul acela, spuse Mister Parker cu severitate.

— Ce vreți să faceți cu el?

— Să-mi notez toate observațiile asupra cazului ouălor de struț furate, spuse Mister Parker. E unul din misterele cele mai uluitoare pe care le-am întîlnit vreodată. Și după ce îl voi soluționa, o să încep numaidecît să fac investigații în viața particulară a fiecărui animal de-aci. Acum îmi vine să cred că jumătate dintre ei s-ar putea să fie ființe omenști deghizate. Chiar și vecinul nostru cel mai apropiat, Bendigo, Ursul Cenușiu, s-ar putea să fie în realitate un om!

— Eu mă aștept să fie, spuse Dorinda. Aseară, am văzut...

— Lasă asta, o întrerupse tăios Dina. Nu e cîtuși de puțin important. Ce avem de făcut, fără să mai pierdem timp, e să-l ajutăm pe Mister Parker să găsească ouăle pierdute.

— Cîtă dreptate ai! făcu Mister Parker. Cîte un lucru o dată și cele dintii mai întii. Așa trebuie procedat. Acuma, dacă vrei, să notezi ce-o să-ți dictez eu. Ai un creion? Bun. Dacă eu îmi dictez observațiile și dumneata le scrii, vom vedea acest caz dificil mult mai limpede decît acum.

Așadar, Dina își scoase carnetul de notițe și creionul, și iată ce avu de scris:

CAZUL OUALOR DE STRUȚ DISPĂRUTE

a. Pe cine suspectez: Pe toți.

b. Indicii: Nici unul.

c. Obiectul delictului: Nu-l cunosc.

N. B. S-ar putea să fie răpire de copii. A se aștepta și a se vedea dacă cineva îi cere lui Bobodil o sumă de răscumpărare. Ouăle erau proaspete.

d. Alibiuri: Toți vor trebui să dovedească un alibi.

e. Natura cazului: Uluitoare.

— Asta e! încheie Mister Parker. Acum a devenit totul cu mult mai limpede, nu-i așa?

— Ce-i aceea un „alibi”? întrebă Dorinda.

— Uite, spuse Mister Parker, dacă eu te-aș întreba: „Ai fost în Birmingham în seara crimei?” dumneata ar trebui să răspunzi: „Nu, ci am fost la Blackpool“. Ei, asta e un alibi.

— E ca jocul „familiile fericite” zise Dorinda.

— Da, pe de o parte este, spuse Mister Parker, cam cu îndoială, și pe de altă parte nu e, dacă înțelegi ce vreau să spun. Șșt! Ce-i asta?

Cu toții se ridicară. Nu erau prea departe de casa lui Sir Lanțcastru și, de pe pajiștea din fața ei, puteau auzi niște glasuri mînioase. Era un glas de femeie și-apoi un zgomot ciudat – jumătate ca de țipăt, jumătate ca de sufocare. Apoi îl văzură pe Sir Bobodil alergînd spre ei și pe Lady Lămîie gonindu-l cu o crosă de crochet. Dînsa rămăsese însă cu mult în urmă și, gîfiind prea de tot, trebui să renunțe la urmărire.

— Haideti! spuse Mister Parker. Haideti repede! S-ar putea să fie important. S-ar putea să fie un indiciu.

Încît se grăbiră să-i iasă înainte lui Sir Bobodil, care păru cam rușinat.

— Ce-ai făcut? întrebă Mister Parker cu severitate.

— A, nu cine știe ce... făcu Sir Bobodil; și se dădu nițel de o parte ca să tușească.

— E ceva în gîtlejul dumatăle, spuse Mister Parker și-și aplecă capul pentru a examina mai de aproape o gîlcă mare, rotundă, chiar la mijlocul gîtului lui Sir Bobodil.

— Nu-i decît o cojiță, spuse Sir Bobodil, încîndu-se pe cînd vorbea.

— Seamănă mai mult a gogoasă decît a coajă, constată Dina.

— E o minge, spuse Dorinda.

— O minge de crochet! exclamă Dina. E exact de mărimea unei mingi de crochet, și cu o crosă de crochet îl urmărea Lady Lămîie.

— E adevărat, ei joacă uneori crochet, făcu Mister Parker, adîncit în gînduri. Apoi, pârînd dintr-o dată foarte supărat, se aplecă și șopti: Ei, să știi că asta nu-i corect din partea dumitale! Eu sînt detectivul, nu dumneata. Trebuia să mă lași pe mine să ghicesc întii.

— Îmi pare rău, zise Dina. Încercam doar să ajut.

— Ei da, dar n-ar trebui să ajuți așa repede, spuse Mister Parker.

Sir Bobodil, între timp, tot înghițise, iar gîlca o lua acum binișor în jos, prin gîtlejul său.

Pieri cu totul tocmai în clipa cînd Mister Parker se întoarse iar ca să-l chestioneze.

— De ce te urmărea Lady Lămîie? întrebă Mister Parker.

— Așa-i place ei să se distreze, replică Sir Bobodil.

— I-ai furat mingea de crochet, ripostă Mister Parker.

— E absurd, răspunse Sir Bobodil. Ce dovadă aveți? Și, tanțoș, își întinse gîtul lui cel lung, ca să arate cît de neted și subțire era.

— Aha! făcu Mister Parker. Ai înghițit-o.

— Ce să fi înghițit? întrebă Sir Bobodil.

— Dovada, spuse Mister Parker.

— De unde știi că n-a fost un cartof? întrebă Sir Bobodil, și hohotind zgomotos și răgușit, se îndreptă cu pas rar.

— Repede, îi șopti Mister Parker Dinei. Notează asta în carnetul dumitale. Repede, repede! Gata? *Indiciul numărul unu: Sir Bobodil a mîncat o minge de crochet. Ai scris asta?* Atunci lasă-mă. Trebuie să lucrez singur acum. O să-l urmăresc discret și persistent.

Călcînd binișor și rar în vîrfurile copitelor, Mister Parker începu să-l urmărească pe Sir Bobodil, care acum se depărtase cu vreo optzeci de metri, iar Dina și Dorinda

rămaseră singure.

— Tu crezi că să fi furat Sir Bobodil ouăle? întrebă Dorinda.

— Dacă poate să înghită o minge de crochet, cred că poate înghiți și un ou de struț, spuse Dina.

— Trebuie să fie foarte ticălos ca să fi mâncat un ou pe care l-a făcut propria lui nevastă! se scandaliză Dorinda.

— Arată cam ticălos, privit din profil, spuse Dina.

— E un caz foarte tulburător, trase concluzia Dorinda.

— Și e foarte tulburător să întilnești un detectiv adevărat, spuse Dina, chiar dacă e o girafă.

Se îndreptaseră în plimbarea lor către altă parte a grădinii și acum văzură, într-una din două cuști izolate de celelalte, un animal fermecător care lucea auriu și pășea repede din umbră în lumina soarelui, din lumina soarelui în umbră. Era Puma Aurie.

În cealaltă cușcă, foarte înaltă, la câțiva metri depărtare, se afla un colț de stîncă între doi arbori, și în vârful stîncii sta o minunată pasăre, albă ca zăpada. Era Șoimul de Groenlanda, dar în grădina zoologică i se spunea de obicei Șoimul Argintiu.

Amîndoi erau atît de frumoși, încît Dina și Dorinda rămaseră locului între cele două cuști și nu se puteau hotărî la care dintre ei să se uite mai întii.

— Vă doresc o după-amiază plăcută, spuse Puma.

— Salut! strigă Șoimul.

— Dumneavoastră ce mai faceți? întrebare politicoasă Dina și Dorinda.

Capitolul X

— Cred că trebuie să vă spunem, mărturisi Dina, că noi nu sîntem canguri veritabili. Sîntem de fapt copii de oameni, schimbați în canguri printr-o băătură vrăjită.

— Ce interesant! zise Puma Aurie.

— E foarte onest din partea voastră, spuse Șoimul Argintiu, că vă recunoașteți o obîrșie atît de inferioară.

— Inferioară? repetă Dina. Niciodată nu m-am gîndit c-ar fi așa. Dumneavoastră disprețuiți făpturile omenești?

— De, făcu Șoimul, cu greu ar fi de presupus să le admir! Firește că în Groenlanda, unde trăiam eu, nu prea erau multe ființe omenești, dar cred c-am văzut totuși suficient de multe ca să-mi fac o părere destul de exactă. Se găseau acolo niște eschimoși și cîțiva vînători cu capcane, cîțiva neguțători și pescari — și n-am să neg că erau niște ființe foarte întreprinzătoare. Se străduiau să facă o mulțime de lucruri, dar nu puteau face nimic bine. Știau puțin să vadă, să audă puțin, să alerge puțin, să înoate puțin, dar cu adevărat bine nu știau să facă nimic.

— Mie îmi plac făpturile omenești, spuse Puma. Îmi place cum le sună glasul și cum știu să rîdă sau să arate mîhniți. Deseori am dorit să mă împrietenesc cu unul din ei.

— Și asta numai bine nu ți-a prins! spuse Șoimul, asta te-a adus în grădina zoologică.

— Știu spuse Puma cu glas melancolic. Am fost foarte neroadă. Nu mi-am dat seama că ființele omenești pot fi viclene.

— Nu vă place să trăiți în grădina zoologică? întrebă Dorinda.

Cuşca Pumei arăta foarte confortabilă; în spatele ei era un loc unde se putea alerga puțin — cu tufişuri, cu o mică înălțime pleşuvă și stîncosă și cu un pîrîiaș.

Puma rămase cîtva timp tăcută apoi spuse:

— Eu am trăit într-o pădure din Brazilia — și în fiecare parte a acelei păduri era ceva nou de privit. Fiece copac avea altă înfățișare, și unii erau netezi, cu frunza fragedă, iar alții aveau coaja zgrunțuroasă și brăzdată. Rămurișul lor făcea desene pe cer și noaptea se schimba într-o plasă și prindea stelele ca pe un roi de peștișori. Flori cu miresme

dulci creșteau în arbori, ca niște pîlnii - iar printre colibele unui sat indian se jucau în soare copilași cu pielea șocolatie. În pădure erau cărări lungi, unduioase - puteam alerga cîte cincizeci de mile. Era și un rîu pe-acolo - uneori cafeniu și vijelios, alteori limpede ca oglinda. Obișnuiam să stau tolănită pe o creangă deasupra malului și să-mi privesc imaginea într-un ochi de apă verzui. Și cînd eram flămîndă, plecam la vînat - și asta-i tot ce există mai frumos pe lume, să mergi să vînezi în lumina lunii și să-ți simți sîngele în vine ca argintul viu. O pasăre nu se trezește, să n-o auzi; o frunză nu se închide, să nu-i vezi marginile înfășurîndu-se domol; nimic nu mișcă, fără să-i adulmecii adierea mișcării. Și tu treci ca o umbră printre arbori și pînă și pielea și ghearele îți rîd și-ți sînt vii.

- Bănuiesc că o pădure braziliană e bună în felul ei, spuse Șoimul, dar aș dori să puteți vedea Groenlanda. Nu există pe lume nimic la fel de frumos ca platoul acela imens, acoperit de zăpadă, încununat cu piscuri înalte și strălucind în soare, spintecat de prăpăstii enorme și presărat cu fișii de umbre albastre. Pluteam pe aripile unui vînt molcom la o milă deasupra aceluia platou, într-un aer de cristal, și de fiecare parte cuprindeam cu privirea cîte-o sută de mile de zăpadă și de ocean, și aisbergurile naufragiate pe țărm, și ghețurile plutitoare, și eschimoșii pescuind în caiacele lor. Apoi îmi strîngeam aripile și țîșneam ca un glonț, mă cufundam prin cerul de diamant către tufișurile mici și bolovanii lucioși, și buruiiana neagră, și salcia pitică, ce se făceau mai mari, mai mari, tot mai mari, către macii galbeni, înălțîndu-se ca o vîlvă-taie de foc să mă întîmpine, către cuarțul stîncilor de granit, scăpărînd ca niște ace de lumină. Cu capul înainte, mă lăsam în jos și văzduhul subțire țiuia - apoi zvîrrr! cu aripile desfăcute și capul sus, mă opream la două picioare de buruiiana neagră, unde izbeam vîrtos, cu picioarele întinse, într-un ptarmigan gras, prea trîndav ca să poată să-

mi scape, și-l săgetam la pământ. Ha! încântarea, viteza. O, libertatea aceea!

— Libertatea! suspină Puma. Viața fără libertate e un lucru jalnic.

— Pe voi nu vă lasă niciodată să ieșiți din cuștile voastre? întrebă Dina.

— Niciodată, spuse Puma. N-au încredere în noi.

Șoimul sta în vârful ghearelor pe culmea stîncii sale și-și întindea domol aripile frumoase, de parcă ar fi vrut să-și amintească de puterea lui. Apoi, strîngîndu-și-le iar, privi către Dina și Dorinda și spuse:

— Presupun că voi sînteți fericiți aici? Voi nu puteți regreta că v-ați pierdut libertatea, de vreme ce-ați fost doar copii de oameni și niciodată n-ați știut ce înseamnă libertatea.

— O, ba da, sînt sigură c-am știut! spuse Dina. Aveam de făcut lecții, desigur, și trebuia să fim punctuale la masă, și să mergem la culcare la șapte și jumătate, dar, printre toate astea, aveam foarte multă libertate. Nu-i așa, Dorinda?

— Nu aveam nici pe departe destulă, zise Dorinda. Adu-ți aminte cît de des ne punea mama să ne spălăm mîinile și cum domnișoara Bătrăștie ne silea să purtăm ghete, cînd nouă ne-ar fi plăcut să umblăm desculțe. Eu cred c-aveam foarte puțină libertate.

— Dar nu eram încuiate! spuse Dina.

— Nu, încuiate nu eram.

— Așadar, nici voi nu sînteți mulțumite de viața într-un parc zoologic? făcu Puma.

— O să vi se pară curios, dar noi n-avem de gînd să rămînem aici.

— Cum o să ieșiți? întrebă Puma.

— O să evadăm, zise Dorinda.

— Cum? întrebară Puma și Șoimul într-un glas.

— N-am hotărît încă, spuse Dina, dar, într-un fel sau altul, o s-o facem, o să găsim ceva. Voi singuri ați spus că

ființele omenești sînt foarte întreprinzătoare, iar Dorinda și cu mine devenim pe zi ce trece mai întreprinzătoare.

– Vreți să ne ajutați și pe noi să evadăm? întrebă Șoimul.

– Bineînțeles că vă vom ajuta, răspunse Dorinda.

– O, Canguri nobili și măreți! strigă Șoimul, întinzîndu-și iar aripile, de parcă ar fi gustat bucuria zborului. Făgăduiți asta? O, Groenlanda! Voi revedea zăpada și sloiurile plutitoare, topindu-se în verdeață, și Marea Arctică. Auzi, Puma? Vom fi liberi!

– Da, aud, îi răspunse Puma. Dar pentru mine e mai greu. Tu poți să zbori pînă-n Groenlanda, dar eu nu pot alerga pînă în Brazilia.

– Este o pădure foarte mare și frumoasă nu departe de aici. Se cheamă Pădurea Cucui. N-ai putea oare trăi acolo?

– Firește că ar putea, spuse Șoimul.

– E o pădure adevărată? întrebă Puma.

– Fără îndoială, spuse Dina.

– E mare de mii și mii de mile, adăugă Dorinda. Poți ușor să te rătăcești în ea.

– Și dacă aș trăi acolo, întrebă Puma, voi ați veni să mă vedeți?

– Ne-ar plăcea mult! strigară Dina și Dorinda.

Capitolul XI

Chiar atunci îl auziră pe domnul Prună sunînd dintr-un clopot mare, ceea ce era semnalul pentru animale de a se înapoia în cuștile lor, încît Dina și Dorinda își luară rămas bun, și curînd, cînd fură, singure, Dina spuse, gînditoare:

– Se pare că sîntem în toiul unor aventuri pasionante. N-am crezut ca viața într-o grădină zoologică să fie atît de aventuroasă.

– Ce e sigur e că avem treabă pînă peste cap, spuse Dorinda. Una – să-i ajutăm lui Mister Parker să dea de ouăle de struț furate, și apoi – să punem la cale evadarea Pumei Aurii și a Șoimului Argintiu.

– Întîi trebuie să punem la cale propria noastră evadare, spuse Dina, și nu vād cum putem face asta, afară doar dacă am izbuti să găsim sticluța pe care am pierdut-o eu și să bem ce-a mai rămas din băutura vrăjită.

– Tu crezi că Mister Parker ar putea s-o găsească?... El e detectiv.

– Nu la Mister Parker mă gîndeam, ci la Șoimul Argintiu. Ții minte ce-a spus, că în Groenlanda el vedea la o depărtare de o sută de mîle de fiecă parte și că de la o milă, sus, în văzduh, ochea un ptarmigan, jos, în iarba cîmpului? Trebuie să aibă niște ochi grozavi.

– Vrei să zici că dacă i-am putea da drumul din cușcă el ar putea da ocol ținutului, cercetînd după sticluță peste tot, de aici și pînă la Băgărici?

– Păi, undeva trebuie să-mi fi picat, răspunse Dina.

Rămaseră scurtă vreme tăcute, cu gîndul la îndatoririle cărora trebuiau să le facă față și la situația grea în care se găseau. Petrecuseră o zi plăcută stînd de vorbă cu Șoimul și

cu Puma și ajutându-l pe Mister Parker – și amîndorura li se părea că viața de cangur e foarte agreabilă, atîta vreme cît ai o mulțime de lucruri de făcut. Dar să fii cangur, petrecîndu-ți timpul numai în cușcă, fără cărți sau o cutie de vopsele, sau un joc-ghicitoare – cu poze de reconstituit – cu nici o distracție decît doar să șezi și să te gîndești, ar fi o existență foarte plicticoasă. Se priviră una pe alta și fiecare dintre ele văzu în ochii celeilalte aceeași îndoială și grijă.

Curînd auziră din casa vecină, unde locuia Mister Parker, un zgomot, de parcă cineva ar fi sfîșiat cearșafuri de pînză – *sfîrr! sfîrr! sfîrr* și la fiecare trei sfîrieli, cîte un șuierat strident. Mister Parker adormise într-o poziție incomodă și sforăia zgomotos.

– Trebuie să fi obosit foarte tare urmărindu-l discret pe Sir Bobodil.

– N-o să mai putem adormi deloc dacă o ține așa mereu, se îngrijoră Dina.

Zgomotul creștea într-una apoi, cu un șuierat formidabil ca de tren care intră într-un tunel, Mister Parker se trezi. Îl auziră bocănind în timp ce se sălta și se întorcea de pe o parte pe alta, și apoi sculîndu-se greoi în picioare. După cîtva timp se auzi o tuse scurtă, repetată de două ori în șir.

– Vrea să venim să vorbim cu el, spuse Dina.

– Poate c-a găsit un indiciu, zise Dorinda.

Ieșiră – și colo, în întuneric, iată mijind capul lui Mister Parker, aplecat peste gratia cuștii sale exterioare, cu luminița unei stele reflectîndu-se în ochii lui mari și melancolici.

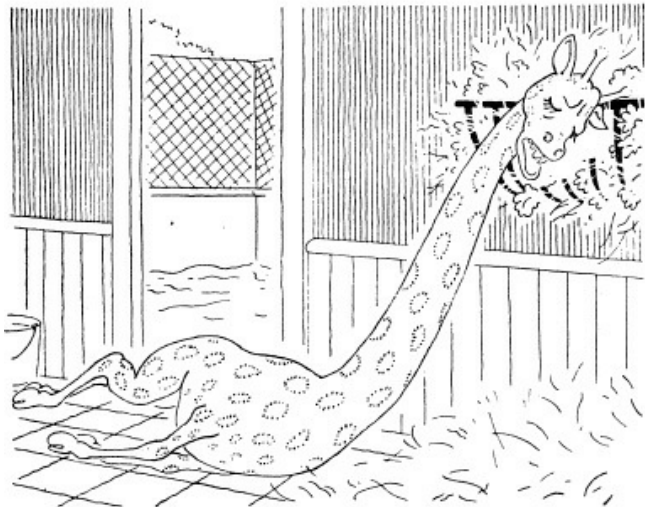
– Ați adus carnețelul? șopti.

– Uite-l, răspunse Dina.

– Atunci, te rog, notează cîteva puncte, da? O să le dictez foarte rar – și fii atentă, fiindcă fiecare cuvînt e important.

Era cam greu de scris în întuneric, dar Dina își dădea

toată silința – și iată ce-i dictă Mister Parker:

Orele 2.30 post-meridian, în 13 curent, început a urmări discret pe Sir Bobodil, Struțul, pe care-l suspectez a fi criminalul. Nu l-am pierdut din ochi o clipă. Întrebare: El știa că-l urmăresc? Răspuns: Nu cred, umblam foarte încet. S-a îndreptat spre râu, unde-i teren nisipos... Și s-a oprit. Părea să reflecteze. Apoi, foarte neașteptat, și-a îngropat capul în nisip. L-am supravegheat persistent, dar n-a făcut altă mișcare. M-am așezat și-am așteptat mult timp. Nu s-a întâmplat nimic. Mi s-a făcut foame și m-am întors acasă. Văzut ultima oară pe Sir Bobodil tot acolo, cu capul în nisip. Mâncat ceva și reflectat la caz. Întrebare: Eram uluit? Răspuns: Da! Reflectat mai adânc și adormit. Dar, odată trezit, totul îmi fu lîmpede!!! Sir Bobodil este criminalul, după cum am suspectat. El a furat ouăle ne-vesti-si și le-a îngropat. În după-masa aceasta (13 crt.), intenționa să le dezgroape. Dar a săpat într-un loc greșit, s-a lovit cu capul de o piatră și și-a pierdut cunoștința. Asta-i motivul pentru care stătea așa nemișcat. Nota b e n e : Aceasta e numai o presupunere și va trebui dovedită, pentru a putea constitui o evidență.

– Cred și eu! spuse Dina. Dumneavoastră nu știți că struții totdeauna își ascund capul în nisip cînd vor să nu fie văzuți?

– Și cum de le ajută asta? întrebă Mister Parker, mirat.

– Păi nu le ajută, îl lămuri Dina, dar ei cred că da.

– De unde știi dumneata ce cred ei?

– Pentru că așa ne-a spus domnișoara Bătrăștie.

– Și cine e domnișoara Bătrăștie?

– E guvernanta noastră, spuse Dorinda, posomorită.

Dînsa știe tot.

– Știe și unde pot fi ouăle furate? întrebă Mister Parker.

– Firește că nu! zise Dina. De unde să știe?

– Atunci nu știe tot, trase concluzia Mister Parker, sever. Dacă nu știe tot, nu putem fi siguri că știe orice. Și dacă nu știe orice, nu știe nici orice secrete. Și dacă nu știe orice secrete, nu știe nici orice se crede la struți. Și cu atît mai puțin poți să știi dumneata, pentru că nu știi decît ce-ți spune ea. Asta se cheamă Logică și dovedește că ceea ce ai spus nu-i un indiciu evident. Și dacă un lucru nu-i un indiciu evident, nu mă interesează. **NU MĂ INTERESEAZĂ!** Auzi?

Și Mister Parker, al cărui glas se făcuse tot mai tare, intră cu tropot în casa lui, atît de enervat, că iarăși uită cît era de înalt și se izbi cu capul de pragul de sus.

– Cine m-a lovit? strigă.

– Singur v-ați lovit! răspunseră Dina și Dorinda; iar Mister Parker, deși extrem de bănuitor, nu putu dovedi că mințiseră și se duse să se culce, foarte prost dispus.

Peste puțin, Dina zise:

– Nu cred că e un detectiv prea bun.

– De cînd a devenit girafă, probabil că n-a prea mai avut de lucru. E firesc.

Așezîndu-se să se culce lîngă Dorinda, Dina îi șopti:

– Eu, dac-aș fi detectiv, l-aș supraveghea pe Bendigo. El

a furat ziarul *Times* de la Sir Lanțcastru, așa că e hoț. Și dacă e hoț, este foarte probabil ca tot el să fi furat și ouăle.

— Asta-i ceea ce-ar numi Mister Parker „logică”? întrebă Dorinda,

— Așa cred, fu de părere Dina. În tot cazul, dacă o să fie lumină la Bendigo în casă în noaptea asta, ar trebui să stăm treze cu rîndul ca să-l supraveghem și să aflăm cît mai multe despre el.

Dorinda a fost de acord – și cu toate că le fu greu să nu adoarmă, așteptară cu nădejde timp îndelungat. După vreo oră, Dorinda începu să picotească și să moțăie, și apoi să viseze că era iar acasă și că domnișoara Bătrăștie vorbea în timpul micului dejun despre struți, și pene de struți, și ferme de struți. În clipa aceea o ciupi nițel Dina și se trezi.

— Ia te uită! șopti Dina.

Era atît de întuneric, încît forma odăii lor nu se putea ghici, dar, în bezna uneia dintre laturi, mizea, ca un licurici, un punct de lumină; Bendigo își aprinsese lumînarea și – slab de tot – licărul ei pătrundea printr-o crăpătură a peretelui lor.

— O să stau eu de veghe întîi și tu dormi, șopti Dina. Și apoi, cînd mi s-o face somn, te trezesc și treci tu la rînd.

— Foarte bine, răspunse Dorinda, și în două minute visa iar despre domnișoara Bătrăștie. Dina însă, fără să facă pic de zgomot, se chiorea prin gaura din perete.

Lumînarea lui Bendigo ardea, lipită de marginea ieslei sale, iar Bendigo dibuia și bîjbîia pe sub claia de fîn care-i servea de culcuș. Exemplarul de gazetă pe care-l scoase era acum cam murdar și boțit; el însă, cu un mormăit de satisfacție, își găsi un loc comod într-un colț și începu a citi.

„Se poartă într-adevăr într-un fel absolut omenesc, gîndi Dina. Nu are aerul unui urs care imită pe un om, ci mai curînd al unui om care a devenit urs, fără să uite toate cîte le place oamenilor să facă. Da, presupun că ăsta-i adevărul,

își spuse Dina. N-aș fi crezut niciodată că ființele omenești se pot atît de ușor schimba în animale. Asta însă bineînțeles că face viața cu mult mai interesantă”.

Bendigo continua să citească jurnalul. Apoi întoarse foaia, își plimbă privirea asupra coloanelor, de sus pînă jos, și începu să bombăne. Se uită la pagina întâia, la pagina din urmă, apoi la toate paginile interioare, devenind tot mai nerăbdător. Tot bombănea pentru sine – și ascultînd foarte încordat, Dina putea să audă aproape tot ce spunea el.

„Am mai citit asta, mormăia Bendigo. Asta am citit-o – și asta, și asta. Și asta, și astălaltă. Și toată chestia e de ieri – oricum. Ce să faci c-o gazetă de ieri? Să-l ia naiba și pe Lămiie ăsta! De ce n-o fi avut un *Times* în buzunar cînd a trecut azi-dimineață? E o pacoste să nu poți să faci rost de ziar în fiecare zi! Mare lucru dacă pot să pun mîna pe cîte unul o dată pe săptămînă! Ah, m-am săturat să fiu urs!”

Bendigo împături ziarul, care se feștelise acum, și se așeză suflînd și fornăind. Apoi începu iar să mormăie: „Ei, mai bine aș face să ies și să mă descotorosesc de el! Nu pot să-l las pe-aici, la vedere. Trebuie să mă descotorosesc de el, ca de obicei. Slavă Domnului, e o noapte frumoasă!”

Întoarse brusc capul și suflă în luminare.

Atunci Dina nu mai văzu nimic, dar îl auzea mișcîndu-se încoace și încolo. Îl auzi părăsindu-și casa și intrînd în cușca din față. Îi urmă exemplul, mișcîndu-se foarte încet; și, în întuneric, îi putea vedea umbra mătăhăloasă în fața cuștii. Era pe cale să se aplece. Dina auzi un țcănit. Ușa se deschise – și Bendigo ieși din cușcă!

„Are o cheie! murmură Dina, care, să nu fi fost cangur, s-ar fi speriat grozav văzînd un urs cenușiu că iese singur la plimbare. Dar de unde o fi putut să și-o procure?! Și cum?! A furat-o oare de la domnul Prună? Trebuie să fie hoț de profesie!”

Capitolul XII

Bendigo lăsase deschisă ușa cuștii sale, încît Dina trase concluzia că el n-avea de gînd să lipsească mult. Ar fi o idee bună, gîndi ea, să stea trează și să-i tragă lui Bendigo o sperietură strașnică. Dar mai apoi îi dete în gînd că s-ar putea să fie ea cea care va trage sperietura – pentru că Bendigo are să fie grozav de mînios cînd va vedea că secretul i-a fost descoperit; și cum el avea o cheie care se potrivea atît la cușca sa cît și la a ei și la a lui Mister Parker (domnul Prună folosea aceeași cheie pentru toate trei), s-ar fi putut ca Ursul să intre și s-o strîngă în brațe. Așa făceau urșii cu oamenii care-i supărau. Dina știa asta, fiindcă-i spusese domnișoara Bătrăștie.

Era un gînd înspăimîntător și Dina fu pe punctul de a se înapoia la culcușul ei, cînd văzu ceva care o făcu să-și schimbe pe loc intenția. Bendigo nu numai că-și lăsase ușa deschisă, dar mai lăsase și cheia în broască.

O, de-ar putea ajunge pînă la ea!

Băgă brațele printre gratiile care-i despărțeau cușca de a

lui Bendigo și întinse degetele cît putu de mult. Tocmai bine putea să atingă marginea ușii. Reuși să-i dea un mic brînci și s-o facă astfel să se miște spre interior, de mai-mai că se închise. Broasca se apropiase acum de vreo două degete. Dina întinse iar mîna spre ea, împingîndu-și umărul în gratii pînă începu s-o doară – în sfîrșit pipăi capul cheii. O suci nițeluș în broască și cheia ieși. Dar degetele Dinei erau atît de încordate, încît nu izbutiră să țină cheia. Ea căzu jos, zdrăngănind, se mai rostogoli nițel și acum era mai departe ca oricînd.

Dina mai că începu să plîngă. Nădejdea lor de evadare fusese atît de aproape, și acum pierise iar.

Dar se hotărî să fie vitează – și de cum luă această hotărîre, își aminti că are o coadă. Iar coada ei era cu mult mai lungă decît brațul.

Se întoarse cu spatele la gratii și-și vîrî coada printre ele. Apoi, privind peste umăr, începu a pescui cheia. O încolăci cu vîrful cozii și o trase către dînsa... Încetul cu încetul se apropia. Pînă la urmă putu s-o ajungă cu mîna și, o clipă mai tîrziu, descuiase ușa propriei ei cuști.

Se gîndi o clipă dacă să intre și s-o trezească pe Dorinda; știa însă că n-are timp de pierdut, încît nu șovăi mai mult de o clipă înainte de a porni în direcția luată de Bendigo. Mergea repede, folosindu-se de coadă pentru a se avînta în salturi mari prin noapte. Ce bine vedea în întuneric, acum că era cangur! Se întreba dacă ochii ei luceau oare, așa cum lucesc ochii altor animale – și dacă așa o fi fost, ce culoare or fi avînd?

Se simțea foarte vitează – și totodată n-ar fi putut nega că era și nițel cam speriată. Căci nimeni n-ar fi putut susține că a urmări un urs cenușiu nu e un lucru primejdios, chiar dacă era un urs cu o educație aleasă, care citea ziarul *Times*. Dar avea ca un fel de convingere că e cît se poate de important să descopere unde se dusesese Ursul, așa că își dădea toată osteneala posibilă să nu mai fie

speriată și să se gîndească în schimb ce lucru bun e să fii curajos.

Deodată, în toiul unui salt lung, auzi un fel de șuier aspru și, răsucindu-se în aer, ateriză binișor pe iarbă și apoi își continuă înaintarea cu mare, mare prudență.

Nu trecu mult și, uitîndu-se cu băgare de seamă pe după un tufiș, îl văzu pe Bendigo. Ședea în coadă – și pe întuneric arăta enorm. Pe bolta joasă a cerului erau cîteva stele, și cea mai strălucitoare părea să se sprijine în creștetul lui. Apoi Bendigo își vîrî o labă în gură și șuieră printre gheare. „Trebuie să fie un semnal”, gîndi Dina.

Așteptă cu răbdare și curînd văzu proiectată pe cerul înstelat o făptură înaltă, cu picioarele lungi, cu un gît lung, care se tot mișca, și cu un trup mare, albicios. Era Sir Bobodil, Struțul. El și cu Bendigo ținură sfat, în șoaptă, și apoi Bendigo îi dădu ziarul *Times*. Sir Bobodil începu îndată să-l mănînce și părea să-l găsească foarte plăcut la gust.

„Așadar, domnișoara Bătrăștie avea dreptate” murmură Dina.

Domnișoara Bătrăștie îi spusese adesea că un struț obișnuiește să mănînce orice obiect, dar nici ea, nici Dorinda nu crezuseră una ca asta. Iată, avea însă înaintea ochilor dovada: așa se descotorosea Bendigo de ziarele furate. Bendigo era asociat cu Sir Bobodil – o asociație oarecum suspectă. „Pe Mister Parker, își zise Dina, îl va interesa să afle despre asta”.

Apoi văzu cu groază că Sir Bobodil terminase ziarul și-și dete seama că trebuia să se grăbească, fiindcă Bendigo, de aci înainte, putea să se întoarcă din minut în minut. Așa că încetișor și cu băgare de seamă își luă tălpășița pe furiș, pînă se simți în siguranță, iar apoi continuă, în salturi mari, pînă ajunse degrabă la cușca ei, care acum îi păru un adăpost de nădejde și foarte confortabil. Intră și închise ușa, o încuie cu grijă și-și puse cheia în punga de pe pîntec.

Se culcă apoi lângă Dorinda și așteptă.

Peste cîteva minute îl auzi pe Bendigo închizîndu-și ușa cuștii, cu un clempănit ușurel. Urmă un mormăit adînc de uimire și îngrijorare. Descoperise că nu putea da de cheie. Îl auzea tirîndu-și tălpile de colo pînă colo și gîfîind din greu. Apoi auzi iar clempănitul ușii.

Cheia atîrna de un laț de sfoară unsuroasă; Bendigo probabil că o purtase legată în jurul gîtului, ascunsă în blana lui deasă. „O fi crezînd că i-a picat de la gît, prin parc, își spuse Dina, și acum s-o fi dus s-o caute pe-afară. Bietul Bendigo!“ Și dintr-o dată îi păru rău de el, pentru că își dote seama fără veste că acum el era la fel de amărît precum fuseseră ea și cu Dorinda cînd descoperiseră că au pierdut sticluța doamnei Zgriptobuna.

„Bietul Bendigo!“ repetă. În afară de milă, simțea însă și o mare oboseală – și fără să-și dea seama cum, adormi buștean.

Bendigo într-adevăr că se dusesese înapoi să-și caute cheia. Căută în tot locul, dar firește că n-o putea găsi. Era gata să-l cheme pe Sir Bobodil, să vină să-i ajute, cînd îi trecu prin gînd bănuiala că s-ar fi putut să-i pice de la gît cheia în momentul cînd îi dăduse lui Sir Bobodil gazeta, iar Sir Bobodil să le fi înghițit pe amîndouă. El știa că Struțul avea o poftă de mîncare nesățioasă; probabil că fierul vechi îi plăcea la fel de mult ca și hîrtia.

Cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît era mai convins că așa se întîmplaseră lucrurile și într-atîta se înfurie, că i se zbîrliră toți perii blăunii pe la gît și se făcură țepeni ca perii unei perii noi de periat părul. Își puse laba la gură și șuieră printre gheare. Șuieră de trei ori, iar Sir Bobodil, gîndind că e rost de încă o masă, veni în fuga mare.

– Mi-ai înghițit cheia! mîrîi Bendigo.

– Ba nu, așa ceva n-am înghițit, îi răspunse Sir Bobodil.

– Atunci unde-i cheia?

– De unde să știu?

— E în stomacul tău.

— Aș, de unde! Eu nu mănînc niciodată chei.

— Ești un mincinos! Mănînci tot ce găsești.

— Ba nu! Am o digestie foarte delicată, și tu ești un bătăran de urs bătrîn.

După asta se luară la ceartă serios și Bendigo îl goni pe Sir Bobodil prin tot parcul, dar nu-l putu prinde – și pe cînd tot mai discutau în contradictoriu, ieși soarele și se făcu lumină deplină.

Bendigo își aminti subit că nu era cazul să se afle afară din cușcă și, fără să mai spună nimic, se întoarse și porni cu chiu, cu vai spre casă, cît putu de repede. Întîrziase însă.

Domnul Prună se sculase devreme și dădea o raită prin parc. Tocmai pe cînd Bendigo se apropia de cușca sa dintr-o parte, domnul Prună se apropia și el din partea cealaltă. Domnul Prună fu extrem de mirat să-l vadă pe Bendigo, iar Bendigo fu total deznădăjduit văzîndu-l pe domnul Prună. Astfel stătură și se uitară unul la celălalt timp de jumătate de minut, fără să scoată o vorbă sau să facă o mișcare.

Apoi domnul Prună spuse cu un glas foarte supărat:

— Ce cauți afară la ora asta?

Iar Bendigo lăsă capul în jos și domnul Prună îi petrecu o funie pe după gît și-l duse într-o cușcă întunecoasă și incomodă, care sta izolată în cel mai singuratic colț din parcul zoologic.

Capitolul XIII

De cum se treziră, Dina îi povesti Dorindei tot ce se întîmplase în noaptea trecută, iar Dorinda se uită la cheia lui Bendigo și spuse:

— Acum putem evada.

— Nu chiar imediat, zise Dina. Degeaba am evada pînă nu găsim sticluța doamnei Zgriptobuna. Și-apoi, nu crezi că e de datoria noastră să rămînem pînă ce Mister Parker va fi dezlegat misterul ouălor furate?

— S-ar putea să-i trebuiască foarte mult timp pentru asta, zise Dorinda.

— O să-i trebuiască și mai mult dacă nu sîntem noi aici ca să-l ajutăm, spuse Dina. Cred că primul lucru care-l avem de făcut e...

— Știu, strigă Dorinda. Să-i dăm drumul Șoimului Argintiu!

— Da, zise Dina. Să-l eliberăm pe Șoimul Argintiu, iar el va căuta sticluța doamnei Zgriptobuna, în timp ce noi vom căuta ouăle furate.

— Dar *dacă*-și ia zborul de tot? făcu Dorinda.

— Nu cred că va face una ca asta. Sînt sigură că e un șoim cinstit și că nu și-ar lua zborul de tot, lăsînd-o pe prietena sa Puma în captivitate.

— Să zicem că găsim într-adevăr sticluța doamnei Zgriptobuna și că ne prefacem iar în fetețe - cum o să putem scoate pe Puma din grădina zoologică?

— La asta nu m-am gîndit încă, spuse Dina, dar găsim noi

o cale. Ei, acum cred că trebuie să stau de vorbă cu Mister Parker.

Dar mai înainte ca să-l poată ea chema pe Mister Parker, Sir Lanțcastru și domnul Prună veniră să facă obișnuita lor vizită de dimineață animalelor și stătură în fața cuștii lui Bendigo, comentînd cu gravitate cît de rău se purtase Ursul.

— Ai făcut foarte bine că l-ai încuiat singur, spunea Sir Lanțcastru. Și eu aș fi făcut la fel.

— Am rămas năuc cînd l-am văzut stînd așa, de capul lui, în fața cuștii, spunea domnul Prună. Noroc că aveam la mine nițică sfoară, așa că i-am pus un laț de gît și l-am dus imediat la cușca izolată. A venit frumos, de bună voie, n-am ce zice.

Dina și Dorinda auziră această convorbire cu mare surprindere, căci ele dormiseră adînc pe cînd fusese Bendigo descoperit de domnul Prună și nici prin gînd nu le dăduse că el ar fi în altă parte decît în casa lui. Cum Bendigo deseori se scula tîrziu, nu găseau nimic neobișnuit în faptul că nu-l vedeau pe afară în curtea cuștii sale. Acum iarăși îi păru rău Dinei de nefericirea lui Bendigo, deși el era un hoț de jurnale, ba poate și mai rău.

— Stau și mă întreb cum o fi ieșit, spunea Sir Lanțcastru, poate pentru a șaptea oară.

— Să știm asta, spuse domnul Prună, am ști foarte mult.

— Ești sigur că ușa lui era încuiată?

— De optsprezece ani încui uși, spuse domnul Prună, și pînă acum nu m-am încurcat niciodată..

— E un mister total, spuse Sir Lanțcastru.

Merseră încet mai departe, către următorul grup de cuști, și de îndată ce dînșii nu mai puteau auzi, Mister Parker întrebă foarte tulburat:

— Ce tot vorbeau? Ce mister a mai survenit?

Dina îi spuse toată povestea, iar ochii mari și întunecați ai lui Mister Parker se căscară într-atîta de uimire, încît Dina și Dorinda se puteau oglindi în întregime în ei.

– Repede, repede! exclamă el. Scoate carnetelul. Scrie tot. Scrie mai întâi CONSPIRAȚIE. Știi să scrii corect asta? C-o-n-s-p... S-p... Hai spune mai bine complot. *C-o-m-p-l-o-t. Complot.*

– Mulțumesc, știu să scriu corect *conspirație*, spuse Dina și scrise.

– O persoană binecrescută nu folosește un cuvânt dificil când se poate servi la fel de bine de un cuvânt mai simplu, spuse Mister Parker. Și ce-i mai rău, mi-ai întrerupt șirul ideilor.

– O, foarte bine, am să scriu *complot*, făcu Dina.

– Bun, continuă Mister Parker. Acum scrie așa: *Există un Complot între Bendigo și Sir Bobodil. Deci Bendigo este complicele lui Sir Bobodil; 'C-o-m-l... Nu, nu e bine. C-o-m-i... Ah! Hai, zi-i părtaș. Ai scris așa?*

– Da, făcu Dina, și de data asta nu mai discută, pentru că nici ea nu era prea sigură cum se scrie corect *complice*.

– Iar pe de altă parte, Sir Bobodil este complicele lui Bendigo – adică părtaș cu el, cum ne-am înțeles să scriem.

– Am scris asta, spuse Dina.

– Bun, repetă Mister Parker. Și ce putem deduce de aici?

– Nu știu, spuse Dina.

– Nici eu, zise Dorinda.

– Nu știu nici eu, completă Mister Parker, după un minut de gândire concentrată. E uluitor, nu-i așa? Foarte uluitor, într-adevăr! Dar avem acum doi suspecti în loc de unul, continuă ceva mai voios, și totdeauna e bine să ai mai mulți suspecti. Fiindcă, dacă te dezamăgește unul, se poate să ai mai mult noroc cu al doilea.

După ce Mister Parker își scărpină urechea dreaptă cu piciorul drept dinapoi, o idee nouă păru să-i fi venit.

– Ați văzut vreodată, întrebă, pete de ou pe pieptul lui Bendigo?

– Nu cred, zise Dina.

— Păcat, făcu Mister Parker, fiindcă o pată de ou ar fi un indiciu foarte bun. Da, trebuie să mă duc înăuntru și să reflectez la această nouă desfășurare pe care o ia cazul. Va fi necesară o reflexiune foarte stăruitoare înainte să putem dezlega acest caz, care e cel mai uluitor dintre toate cîte le-am avut. Nu există odihnă pentru un detectiv – numai muncă grea și reflexiune stăruitoare.

Uitîndu-se bine, din vreme, la pragul de sus al ușii, Mister Parker își aplecă grijuliu capul și dispăru. Cîteva minute mai tîrziu, Dina și Dorinda auziră un zgomot familiar: *sfîrrr, sfîrrr!* urmat de un șuierat lung și strident.

— Asta numește el „reflexiune”, zise Dina.

— Tata numea asta „meditație”, zise Dorinda.

— Tata nu sforăia, spusese Dina.

— Ei da, nu așa tare, admise Dorinda. Bietul Tata, mă întreb unde o fi acum?

— Sper că nu e în primejdie, spusese Dina.

După-amiază, cînd animalele ieșiră în parc, convorbirile fură multe și agitate, fiindcă știrea că Bendigo ieșise singur în timpul nopții și că acum era închis într-o cușcă izolată circulase prin toată grădina.

Aproape fiecare lua drept bună că Ursul Cenușiu era nelegiuitul hoț al ouălor de struț, și Ursul Furnicar, un Tucan și un Babuin Sacru spuneau cu toții în gura mare și repetau cui voia să-i asculte că de la bun început ei fuseseră siguri că el era vinovatul.

— A b s o l u t sigur, spunea Tucanul.

— Și dacă s-ar fi ostenit cineva să-mi ceară părerea, eu, unul, n-aș fi șovăit să-i spun că el era, adăugă Ursul Furnicar.

— Și în consecință, exclamă Babuinul, am fi fost cu toții cruțați de o groază de necazuri și de spaime.

Un Ren cam posac le spunea la doi Kinkajoni că viața cuiva depinde cu totul și cu totul de o bună educație și că el gîndea că, în ziua de astăzi, părinții nu-s nici pe departe

suficient de severi cu copiii lor. „Dacă tatăl și mama lui Bendigo, spunea el, ar fi fost pe atât de severi și grijulii cum au fost părinții mei, sînt sigur că n-ar sta el astăzi la închisoare. Fie ca asta să vă slujească de învățătură!” Iar Kinkajonii fură atât de impresionați, că începură să plîngă.

Un Urs Negru de Himalaya laolaltă cu doi Panda și un Ursuleț Malayez, mîncător de miere, erau foarte indignați că un membru al familiei făcuse de ocară numele lor respectat. *Urs*, spuneau ei, este unul dintre numele cele mai nobile de pe lume, și în toată îndelungata lor experiență nici nu mai auziseră măcar, afirmau ei, ca un urs să fi comis cîndva un furtișag. Asta arăta în ce hal ajunsese lumea.

Lady Lil, însă, era încîntată de acea știre. Se plimba de colo pînă colo cu o Casuară Săltăreață, o prietenă de-a ei, și-i spunea ce ușurare e să te simți în siguranță.

— Cîtă vreme am știut că există un hoț în libertate, în parc, spunea dînsa, n-aș mai fi avut niciodată curajul să mai fac un ou. Niciodată! La ce bun să mai stai să faci ouă doar ca să-ți fie furate? Atîta trudă, și ca răsplată numai supărare! „S-a isprăvit pentru totdeauna!” așa-i spuneam lui Bobodil, și chiar așa și aveam de gînd. Dar acuma am să fac un ou cît de curînd.

— Cît ești de vitează, draga mea! spuse Casuara Săltăreață, te admir, zău c-așa!

Unul dintre foarte puținele animale care refuza să creadă în vinovăția lui Bendigo era Lama Marie-Louise. Ea stătea de vorbă cu un grup alcătuit dintr-o Antilopă, un Căprior Roșcat, o tînără Cămilă Arabă, cu o singură cocoașă, o Zebră și un Bou Gnu. Tot pe acolo erau și Dina și Dorinda. Marie-Louise spunea că îl cunoaște demult pe Bendigo și că în tot timpul relațiilor lor se purtase întotdeauna față de dînsa cu cea mai desăvîrșită curtoazie și considerație.

— Bendigo e un gentleman, spunea ea, și un gentleman nu p o a t e să fie hoț. Nu, Doamne ferește! Eu am teoria

mea în privința vinovatului, dar presupun că umila mea părere nu poate interesa pe nimeni.

— Phu, phu! făcu Gnu. Cum de nu, cum de nu!

— Ei, să vă spun atunci, începu Marie-Louise. Eu, una, am trăit multă vreme în Franța, cum cred că știți. Locuiam într-o foarte selectă grădină zoologică particulară, aproape de Lyon, și curînd m-am deprins a înțelege limba țării... Ce oameni fermecători, francezii! Au niște maniere încîntătoare – cam în felul lui Sir Lanțcastru – mă gîndesc totdeauna. Ei, și de cîte ori se întîmplă o crimă în Franța, polițiștii totdeauna spun: „Cherchez la femme“. Și asta înseamnă...

— Știu, zise Dina. Înseamnă: „Găsiți doamna”.

— Da’ de ce au nevoie s-o găsească? întrebă Antilopa.

— Nu mi-am bătut niciodată capul să întreb, spuse Marie-Louise cu voce trufașă. O plictisea că și Dina știa franțuzește.

— Poate fiindcă sînt mai multe doamne pe lume decît bărbați, spuse Dorinda, așa că-i mai ușor să le găsești.

— Țsta ar fi un motiv, spuse Zebra.

— Observația asta îmi plăcu, spuse Gnu.

— Dar cine-i doamna pe care o bănuieți? întrebă tînăra Cămilă Arabă.

— Într-adevăr, cine-i? întrebă Antilopa.

— Lady Lămîie, soția lui Sir Lanțcastru, răspunse Marie-Louise pe un ton foarte impresionant, cum știa ea.

— Ei, nu! făcu Gnu.

— Și iată motivul pentru care o suspectez, continuă Marie-Louise, imperturbabilă. Într-o zi, cu mai bine de o săptămînă în urmă, ea și cu Sir Lanțcastru s-au oprit în dreptul cuștii mele și au avut un schimb de cuvinte, care numai agreabil nu era. Lady Lămîie era nemulțumită. E cam des nemulțumită – deși eu, una, pur și simplu nu înțeleg cum poate o femeie, care are drept soț un bărbat atît de fermecător, de sensibil, de frumos, de încîntător ca Sir

Lanțcastru, să aibă vreodată motiv să fie nemulțumită. Pur și simplu nu concep! Dar, mă rog, asta e! Unii nu-și dau niciodată seama cât de bine le merge! Și în dimineața aceea, Lady Lanțcastru se plîngea amarnic cu privire la ouă. La ouăle fierte pe care le mănîncă ei deseori la micul dejun. Zicea că erau prea mici și că din zi în zi păreau să se facă mai mici. Ce dorea ea – a spus foarte brutal – era un ou cu ceva în el.

– Uhuu! făcu Gnu.

– Vedeți cu toții ce înseamnă asta, nu? întrebă Marie-Louise.

– Eu nu, spuse Căpriorul Roșcat.

– Înseamnă, îl lămuri Marie-Louise, că ea dorea ouă mai mari. Ouă cu mult mai mari. Și care e oul cel mai mare? Oul de struț! Așa că, vedeți, asta dorea ea! Și dacă-l dorea atît de mult, fiind speța de femeie care este, bineînțeles că trebuia să și-l procure cu orice preț. Așa că, după toate probabilitățile, ea e hoțul.

– Taci c-o făcu!... De ce nu? zise Gnu.

Celelalte animale erau și ele foarte impresionate de teoria Mariei-Louise.

Mister Parker, care se alăturase grupului, se informă:

– Ai văzut vreodată pete de ou pe pieptul ei?

– Un piept de doamnă, răspunse Marie-Louise, nu e niciodată pătat cu ouă.

– Ce păcat! spuse Mister Parker. Pentru că o pată de ou ar fi fost un indiciu foarte util... Și aplecîndu-și capul, cercetă cu grijă piepturile tuturor animalelor de față.

În timp ce făcea el asta, Dina îi șopti Dorindei: „Hai să mergem să vorbim cu Puma Aurie și cu Șoimul Argintiu”.

Fiecare din ele își luă adio de la Marie-Louise, de la Antilopă, de la Căpriorul Roșcat, de la tînăra Cămilă Arabă, de la Zebră, de la Gnu, și de la Mister Parker.

– Te du! Te du! le îmbie Gnu.

Apoi, în salturi de cîte douăzeci de picioare, străbătură

parcul și ajunseră degrabă la cuștile în care locuiau Puma Aurie și Șoimul Argintiu.

— Vă salut! strigă Șoimul.

— Bine ați venit, zise Puma Aurie. Spuneți, ce noutăți ne aduceți?

— Avem cheia de la cuști, exclamă Dina și Dorinda într-un glas.

Atunci Șoimul își luă zborul de pe vârful unde sta cocoțat și, avîntîndu-se, și vîrî capul între gratii, iar Puma își apăsă botul moale de grilajul cuștii ei și amîndoi priviră lung și cu jind cheia pe care le-o arăta cu atîta mîndrie Dina.

— Libertatea! Să fii liber, în înaltul vîntos, argintiu! strigă Șoimul. Ah, lăsați-mă să ies acum – să nu mai irosim nici un minut!

— Libertate! murmură torcînd Puma Aurie. Să umbli liberă pe pajiștea verde, printre umbrele copacilor mari! O, lăsați-mă să ies! Mi-e atît de dor de libertate!

— Dar dacă-ți dăm drumul din cușcă, îi spuse Dina Pumei, o să fii tot în grădina zoologică. Tu nu poți ieși din parcul zoologic pînă nu găsim o cale oarecare ca să te putem scoate. Ție nu-ți putem ajuta să scapi decît dacă devenim iar copii de oameni, atunci vom putea spune paznicului să deschidă porțile.

— Și nu putem deveni iar copii de oameni, întregi Dorinda, decît dacă găsim sticluța doamnei Zgriptobuna – pe care a pierdut-o Dina undeva, pe bucata de drum de aici la Băgărici – și dacă bem iar din băutura fermecată.

— Dați-mi mie drumul, strigă Șoimul Argintiu, și eu vă voi găsi sticluța. Ochii mei văd un bîtlan încremenit în umbra unui bolovan, la cinci mile depărtare. Văd ochii unui șoarece de cîmp sticlind prin buruieni, cînd sînt atît de sus în văzduh, că nu m-ați putea zări decît ca pe un punctuleț pe cer. Văd peștii foind prin fundul mării și iepurele de prerie alergînd prin cărările ierbii negre. Dați-mi în clipa

asta libertatea să mă înalț în văzduh, și de la cea mai mare înălțime voi cerceta pe o rază de zece mile jur împrejur și vă voi găsi sticluța în mai puțin de două zile.

— Are dreptate, spuse Puma. Eliberați-l pe el întâi, și apoi ne va ajuta tuturor. Eu trebuie să am răbdare.

— N-o să-ți iei zborul de tot? întrebă Dorinda cu teamă.

Șoimul, cu ochii arzători, șopti aprig:

— Te îndoiești de cuvântul meu?

— Nu! strigă Dorinda. Iartă-mă!

— În întreaga istorie a neamului nostru, niciodată un șoim groenlandez nu și-a călcat credința.

— Firește c-avem încredere în tine, spuse Dina, și uitându-se jur împrejur ca să se încredințeze că nu-i supraveghează nimeni, descuie cușca Șoimului.

El își luă zborul, se lăsă pe umărul ei și, desfășurându-și aripile în juru-i, murmură:

— De astăzi încolo, sînt prietenul și fratele tău, cît voi trăi! Apoi, foarte gingaș pentru o pasăre atît de mare, o sărută.

— Și pe mine! exclamă Dorinda, iar Șoimul făcu un salt în aer, se lasă domol pe umărul ei și o sărută și pe ea.

Apoi, îndreptîndu-se către Puma, îi spuse:

— Tu nu te temi că te-aș putea părăsi?

— Nu mă tem deloc, răspunse Puma. Vezi-ți de drumul tău, în înalt, și eu îți voi aștepta întoarcerea. Dar amintește-ți că fiecare ceas de așteptare e pentru mine un ceas de sete amarnică după libertate.

— Îmi voi aminti, spuse Șoimul și, cu un țipăt falnic de victorie, se înalță în văzduh și se sui către cerul vîntos — atît de iute, încît în mai puțin de un minut nu se mai văzu.

— Duceți-vă acum, le spuse Puma Dinei și Dorindei. Se apropie timpul cînd trebuie să fiți în cuștile voastre și nu trebuie să vă găsească aici cînd se va afla cușca Șoimului goală. Aveți grijă de cheie.

— O să-ți fie urît singură acum, spuse Dina.

— Prea bine n-o să mă simt, făcu Puma, dar voi și Șoimul

vă veți întoarce curînd. Duceți-vă repede acum – și aveți grijă de cheie!

Capitolul XIV

În ziua următoare, care era o miercuri, nu văzură nici urmă de Șoim, dar toate celelalte animale fură foarte emoționate cînd auziră că el scăpase, iar Sir Lanțcastru și domnul Prună avură o lungă și aprinsă discuție despre cum trebuia încuiată o cușcă.

Domnul Prună spuse din nou că el încuiase cuști timp de optsprezece ani și dacă nu știa el cum trebuiesc încuiate, atunci nu știe nimeni. Sir Lanțcastru spuse că lui îi trebuie o explicație mai bună decît aceasta, și domnul Prună răspunse că, dacă era așa, n-avea decît să și-o găsească singur. Sir Lanțcastru spuse atunci că domnul Prună este impertinent, și domnul Prună răspunse că era atît de amărît și de îngrijorat, că nu mai știa nici dacă sta cu picioarele pe pămînt sau în vînt. Sir Lanțcastru admise că și dînsul se simțea întocmai așa – și tot restul zilei umblară amîndoi de colo pînă colo cu un aer foarte dezorientat și tot bombănind.

După-amiază, când mai toate animalele erau lăsate libere, Sir Lanțcastru fu foarte mirat văzîndu-l pe Mister Parker întins la pămînt în fața cuștii Pitonului.

Pitonul, ca de obicei, dormea adînc, dar Mister Parker, cu gîtu-i lung întins către cușcă, se zbătea și se sucea într-un chip nemaipomenit.

— Da' ce faci acolo? exclamă Sir Lanțcastru. Ești bolnav?

Mister Parker privi în juru-i și fu grozav de stingherit. În calitatea lui de detectiv, fusese, firește, adesea constrîns să facă lucrurile cele mai neobișnuite, dar totdeauna îi displicuse profund să fie văzut la lucru — și acum cu siguranță că ar fi roșit, dacă girafele ar fi în stare de așa ceva. Simți că i se încinge tot trupul și nu-i da în gînd ce să facă. Apoi avu o idee strălucită. Își înalță trupul cu vreun metru de la pămînt și, încet, îl aplecă din nou. Apoi iar îl înalță și iar îl aplecă. Sus, jos, ca și cum ar fi făcut un exercițiu de gimnastică pentru întărirea picioarelor și a pieptului. Apoi, ridicîndu-se repede pe picioare, plecă în galop, lăsîndu-l pe Sir Lanțcastru mai uluit ca oricînd.

Mai tîrziu, după ce se întoarseră cu toții în cuștile lor, Mister Parker le spuse Dinei și Dorindei ce se întîmplase și se lăudă cu istețimea lui de-a fi reușit să-i ascundă lui Sir Lanțcastru ce făcuse de fapt.

— Dar ce făceați? îl întrebă Dina.

— Încercam să mă uit la pieptul Pitonului, răspunse Mister Parker.

— De ce?

— Ca să văd dacă e pătat cu ou, bineînțeles. Pînă acum am examinat pieptul fiecărui animal din grădina zoologică, afară de Piton și de Aligator. Dar e foarte, foarte greu, în fapt, să te uiți la piepturile lor — mai ales dacă nu vor să te ajute.

— Și ați găsit ceva pete de ou? întrebă Dina.

— Nici una, oftă Mister Parker. Nici o singură pată.

Misterul rămîne la fel de uluitor pe cît era și pînă acum.

— Mă întreb, îi spuse Dina Dorindei, cînd se duseră la culcare în seara aceea, dacă Șoimul va veni să ne trezească foarte devreme, mîine dimineață, ca să ne spună că a găsit sticluța doamnei Zgriptobuna?

— Și eu tot asta mă întrebam, zise Dorinda. O, sper că da! Însă Șoimul nu veni, iar Puma, cînd vorbiră cu ea după-masă, spuse că nici dînsa nu-l văzuse.

— Dar de întors se va întoarce, continuă. În privința asta nu vă fie teamă. Noaptea trecută, în visele mele, vînam iarăși — și m-am trezit cu credința fermă că visul meu are să se împlinească. Aveți răbdare. Șoimul se va întoarce.

Miji însă dimineața de vineri și el tot nu venea — și toate dimineața aceea Dina și Dorinda fură foarte abătute. Erau convinse că Șoimul s-ar fi ținut de cuvînt dacă i-ar fi fost cu putință, dar începură să creadă că avusese un accident. Poate că va fi fost împușcat sau atacat de vreo pasăre mai mare, de un vultur, de pildă.

— N-am auzit niciodată să existe vulturi în Pădurea Cucui, spuse Dina, dar s-ar putea să fie.

— Sînt vulturi în Scoția, zise Dorinda, și poate că vreunul din ei să fi venit să-și petreacă vacanța în pădurea noastră.

— Sau poate că Șoimul s-o fi rătăcit, mai spuse Dina.

— Poate că n-a putut găsi nici o hrană și o fi leșinat de foame, gîndi cu glas tare Dorinda.

Tot închipuindu-și cîte și mai cîte calamități, ajunseră la cea mai adîncă deznădejde, iar vecinul lor, Mister Parker, nu făcea nimic ca să le înveselească. Și dînsul era abătut. Dăduse greș în încercarea de a găsi un indiciu care să-l dovedească pe Bendigo vinovat de furtul ouălor de struț, și de asemenea dăduse greș să-l dovedească nevinovat. Cu toată truda lui, nu fusese în stare să găsească nici o singură mărturie împotriva nimănui. Și, plimbîndu-se în sus și în jos prin cușca sa, își repeta într-una: „Sînt uluit. Sînt total

uluit. Sînt pe deplin și grozav de înmărmurit. Sînt absolut și oribil de uluit. U l u i t“.

După-amiază, totuși, se duseră cu toții s-o felicite pe Lady Lil. Pentru că dînsa făcuse alt ou.

Firește că era foarte mîndră de asta și acum ședea deasupra cuibului ei ca o regină pe tron, pe cînd ceilalți membri ai parcului zoologic stăteau în juru-i ca niște curteni, făcînd care de care observații politicoase.

– Cît de dibace ai fost! exclamă Casuara Săltăreață.

– Să te binecuvînteze cerul, draga mea, oftă Lama Marie-Louise.

– Ce ou drăgălaș! strigau Kinkajonii.

– Ia să-l văd și eu! se ruga tînăra Cămilă Arabă.

– E cel mai frumos ou pe care l-am văzut de cînd trăiesc, spuse Tucanul.

– Îți vine să-l mănînci, nu alta încheie Babuinul Sacru.

Dar fiecare fu șocat de această ultimă observație și cele mai multe dintre animale exlamară: „Cum se poate spune un lucru atît de îngrozitor!” Iar Lady Lil păli de emoție.

– Cred că e gata să leșine, spuse Renul.

– Dar n-am vrut să spun nimic rău! zberă Babuinul, la care Mister Parker se uita acum țintă, cu cea mai mare suspiciune posibilă.

– A fost o remarcă foarte necuviincioasă și lipsită de tact, spuse Marie-Louise, iar Casuara Săltăreață țipă:

– Aer, faceți loc, îi trebuie aer!

Și apoi Casuara Săltăreață îi făcu vînt lui Lady Lil, care își reveni destul de repede; și animalele o luară iar de la cap cu complimentele și felicitările, în cele din urmă Lady Lil, șezînd pe cuibul ei de parcă ar fi fost un tron, le ținu un mic discurs.

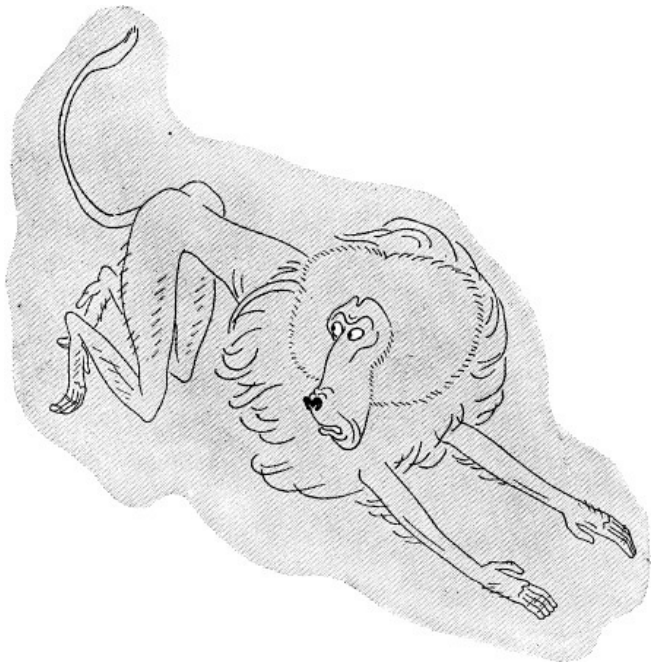
– Vă mulțumesc foarte mult, spuse, pentru toată bunătatea ce mi-o arătați și pentru bunele voastre urări. Le prețuiesc în cea mai mare măsură și sînt foarte bucuroasă la gîndul că Struțulețul meu, odată clocit cu bine, va trăi

printre atîția vecini binevoitori.

— Urra! strigară animalele.

— Nu e nevoie să vă amintesc, continuă Lady Lil, cît de amar dezamăgită am fost în trecut, dar cred că trebuie să vă spun că aproape mă hotărîsem ca niciodată, niciodată să nu mai fac vreun ou. Apoi, din fericire, toată situația s-a schimbat. Bendigo a fost prins și întemnițat. Și odată ce Bendigo era hoțul, însemna că primejdia trecuse pentru ouăle mele. Puteam oua altul fără teamă și puteam nădăjdui să-l clocesc în deplină siguranță. Acum cîteva zile mă convinsesem că, într-adevăr, Bendigo era hoțul. Însă după ceea ce am auzit astăzi, nu mai sînt chiar atît de sigură.

Lady Lil făcu o pauză în discursul ei și se uită foarte aspru la Babuinul Sacru, care protestă din nou că nu era nici o intenție condamabilă în ceea ce spusese. Dar celelalte animale se arătară atît de inamicale față de el, încît se sperie subit și o luă la fugă, iar Mister Parker, pretinzînd că se duce să se plimbe nițel, porni să-l urmărească discret. După asta, Lady Lil își continuă discursul.

— Am impresia, zise, că bietul meu oușor tot mai este în

primejdie. Va trebui să fie păzit cu cea mai mare strășnicie și intenționez să-l păzesc pînă la urmă numai eu singură. Nu-mi voi părăsi cuibul pînă ce puiul meu nu va ieși teafăr din găoace. Lady Lil se opri iar și continuă ceva mai rar și apăsător: Nu vreau să vorbesc nimic împotriva lui Sir Bobodil. E soțul meu și îl iubesc. Dar dînsul nu este atît de atent pe cît aș dori să fie. Nu este un părinte bun. Se gîndește numai și numai la ce-i place lui. Nu este rău – cel puțin așa sper – dar e leneș și are voința slabă. E ușor de abătut din calea datoriei. Poftim, chiar în după-masa asta, cînd e limpede c-ar trebui să fie aici, lîngă mine, ca să primească amabilele dumneavoastre felicitări, dumnealui a plecat și m-a lăsat singură! E jos la rîu, presupun că stă la taifas cu domnul Lebădă Neagră. Iată ce fel de soț am! Cu toate că nu pot să neg că are o inimă bună și simțitoare și cu toate că o lume întregă îl admiră pentru silueta lui elegantă și pentru manierele lui fermecătoare – dar N U poți să te bizui pe el! N-o să-i cer niciodată să-i țină cald oului nostru, nici măcar jumătate de oră. Am intenția fermă să-l clocesc numai și numai eu singură!

Drept rezultat al acestui discurs, mai toate animalele se supărară foc pe Sir Bobodil și unele dintre ele începură din nou să se întrebe dacă nu cumva chiar dînsul furase celelalte ouă. Iar altele dintre ele gîndeau că Babuniul Sacru avusese o mutră foarte vinovată atunci cînd fugise – și mulți alții erau acum convinși că Bendigo era nevinovat și că, închizîndu-l, i se făcuse o mare nedreptate. Cu toții erau alături de doamna Lil, împărtășind din toată inima sentimentele ei și nădăjduind sincer că, de data aceasta, oul îi va fi scutit de primejdie.

Capitolul XV

Altă dimineață sosi – și nici urmă de Șoimul Argintiu. Dina și Dorinda se străduiau din răputeri să-și păstreze voioșia, dar nu se puteau împiedica de-a simți o dureroasă dezamăgire și nici de-a arăta ceva mai abătute decît arată de obicei cangurii. Ziua aceasta le păru cea mai lungă dintre toate pe care le trăiseră.

Dar după ce se lăsă de tot înserarea și tocmai cînd se pregăteau să se culce, auziră deodată bătaia unor aripi mari

în văzduh. Apoi un zgomot hîrșit în cușca lor, și apoi glasul aspru al Șoimului, chemîndu-le.

Zoriră spre ușă, iar Dina strigă:

— O, cît de mult ne bucurăm că te vedem iar!

— Nici n-ai idee cît de mult ne bucurăm! exclamă

Dorinda.

— Abia așteptam să te întorci!

— Te așteptam cu inima strînsă!

— Și primul lucru pe care vreți să-l aflați de la mine, spuse Șoimul, bănuiesc că e: dacă am găsit sticluța doamnei Zgrițobuna.

— Ai găsit-o? întrebă Dina.

— Nu spune că n-ai găsit-o! se rugă Dorinda.

— Știu unde e, spuse Șoimul.

— Vino înăuntru și povestește-ne tot ce-ai făcut! îl îmbie Dina. E mai bine să mergem înăuntru, ca să nu-l trezim pe Mister Parker, deși nu cred că s-ar trezi ușor în noaptea asta, pentru că a încercat să urmărească discret și pe Sir Bobodil și pe Babuinul Sacru toată după-amiaza și este, așadar, istovit. Dar o să fim mai la adăpost înăuntru.

Intrară deci în casă, unde Șoimul Argintiu mijeia ca o pată de lumină prin întuneric, atît îi era penajul de strălucitor. Și iată ce povesti:

— Timp de patru zile, spuse, am tot căutat sticluța. De vreo două, trei ori am zburat atît de înalt, încît m-am lăsat prins în curentul vînturilor de sus și dus departe spre miazănoapte sau miazăzi, ori spre răsărit sau apus; dar asta numai de dragul zborului, după ce stătusem închis o vreme atît de îndelungată. Și de vreo trei, patru ori, am ieșit după pradă pe deasupra Pădurii Cucui și am doborît trei, patru porumbei frumoși, care vîsleau puternic prin vîntul văzduhului — dar asta numai de dragul de-a vîna, după ce mocnisem atîta într-o cușcă, hrănit ca o pisicuță de casă. În restul timpului, n-am pornit deloc după pradă, în afară doar ca să-mi fac rost de cîte un prînz, și n-am zburat mai

departe de porțiunea dintre parcul zoologic și târgul Băgărici. În fiecare zi am cercetat pe această rază, căutînd sticluța voastră prin cîmpii și prin gropi, pe sub tufișuri și copaci, prin crînguri și grădini, pe drumeaguri și pe lîngă rîu. Am cercetat fiecare centimetru de teren și zi după zi nu fu decît altă zi deșartă și irosită zadarnic. Noapte după noapte zburam să-mi caut culcuș în pădure, istovit și dezamăgit. Iar în zori eram iarăși în înalt – dar toată truda mea era în van. N-o puteam găsi. Și apoi – nu-i decît o oră de atunci – pe cînd cutreieram pentru a zecea ori a douăsprezecea, ori poate și a paisprezecea oară cîmpia, prin preajma căsuței paznicului, cu toate că lumina asfîntise, văzui nu sticluța, ci un iepuraș tînăr, durduliu și atunci mi-am zis: „Iată-mi cina“. M-am năpustit, așadar, asupra iepurașului, dar lumina fiind nevoiașă, cît pe-aci să-mi scape; l-am înșfăcat doar de partea dinapoi, pe cînd se mistuia într-o gaură. L-am tras afară – țiuia ca un țînc! – și cum trăgeam de el, am zărit, dincolo de trupul lui, sticluța pe care ați pierdut-o voi. Sta prea adînc s-o pot ajunge – groapa e însă aproape de capătul cîmpului, de cealaltă parte a drumului, la optzeci de metri de căsuța paznicului porții, și pentru ca s-o găsiți ușor, am înfipt în pămînt, alături de ea, codița albă a iepurașului.

– Ce isteț din partea ta că te-ai gîndit! spuse Dorinda.

– Bietul iepuraș... Zise Dina.

– Un iepuraș gras și fraged, adăugă Șoimul. Am avut o cină foarte gustoasă.

– Mîine după-amiază, spuse Dina, ne vom duce să luăm băutura fermecată și apoi, după cum avem chef, putem iar deveni fetițe. Gîndește-te la asta, Dorinda!

– Mă gîndesc demult la asta, răspunse Dorinda.

– Nu-ți putem spune cît îți sîntem de recunoscătoare, îl incredință Dina pe Șoim.

– Nici nu încerca, făcu Șoimul, fiindcă nu mi-am terminat încă povestea. Am aflat, din întîmplare, cine e

hoțul care a întors pe dos tot parcul zoologic, furînd ouăle proștilor ălora de struți, Sir Bobodil și Lady Lil.

– A mai făcut un ou între timp, spuse Dorinda.

– Așa? Atunci ați face bine s-o preveniți să aibă strașnică grijă de el, altfel îl pierde ca și pe celelalte.

– Dar cine e hoțul? întrebă Dina.

– Lăsați-mă să vă spun povestea așa cum mă pricep. A început într-o dimineață, foarte de timpuriu, cînd am ucis un cocoș de fazan împopoțonat în straie ce-ți luau ochii, din speța celor ziși fazani de Amherst, mi se pare, și asta s-a întîmplat îndărătul fermei aflată dincolo de conacul lui Sir Lanțcastru. De cum îl ucisesem, veni alergînd dinspre curtea fermei o găinușă de Bantam, țipînd: „Bine-ai făcut, Șoimule! Era o pasăre foarte semeată și primejdioasă, demult trebuia ucisă fiindcă a făcut multe rele pe la fermă cu lăudăroșenia lui și cu penajul lui grozav. Îți purtăm recunoștință, Șoimule, și încă și mai multă ți-om purta, dacă vei ucide pe încă unul din vrăjmașii noștri”. „Cine-i acela?” am întrebat. Atunci ea a rostit numele unuia care trăiește în grădina zoologică – un bandit notoriu; el umblă noaptea să fure ouă – cîte poate să-nșface dintr-o dată – de la găinile de Bantam care locuiesc în curtea fermei. „Numai ouăle de găină Bantam i-s pe plac?” am întrebat eu. „Aș, nu! mi-a răspuns găinușa. În ultimul timp noi am fost cruțate, pentru că a dat de niște ouă cu mult mai mari, niște ouă de struț, așa am auzit – dar cînd n-o să mai aibă de unde să-și ia dintr-acelea, o să se-ntoarcă iar la noi, pentru că ouă și numai ouă îi trebuiesc lui, de orișice fel ar fi, și pînă nu-și face rost de ele, nu se lasă. Și de aceea, Șoimule, mă rog de tine, vînător viteaz și nobil, să-l ucizi așa cum l-ai ucis pe acest fazan rău, și să ne scapi pe noi, biete găini de Bantam, de la alte viitoare pierderi și mîhniri”. I-am spus atunci că cel pe care mi-l numise e un adversar prea mare încît să-l pot înfrînge eu, chiar așa puternic și bine înarmat cum mă aflu. Dar voi avea grijă, i-am spus, să se cunoască hoțiile

sale și să li se pună capăt. Și asta cred că puteți face voi.

— Dar cine, întrebă Dina, cine e hoțul?

Șoimul îi șopti numele.

— Dar, se miră Dina, eu credeam...

— Niciodată n-aș fi visat ca el să fie! exclamă Dorinda.

— Și cum iese? întrebă Dina.

— Nu știi, răspunse Șoimul, dar el e criminalul, și voi trebuie să născociți mijloacele ca să fie prins. Și acum mă duc. Draga mea prietenă Puma Aurie trebuie să-mi fi așteptat întoarcerea cu încă și mai multă nerăbdare decât voi, și ea se va bucura să afle că am găsit băutura fermecată. Ce alte știri să-i mai dau? Ați făcut vreun plan pentru evadarea ei?

— Dacă găsim mâine după-amiază sticluța, zise Dina, putem lua de îndată o porție și ne vom preschimba iarăși în fetețe, cam în vreo cinci minute

— Așa cred. Ei, și mâine e duminică și e zi de vizită în parc, și-au să fie o mulțime de alți copii, încât n-o să ne observe pe noi. Ne vom duce la cușca Pumei... Ah, dar nu putem!

— Dina! strigă Dorinda. Chiar acum mi-a dat și mie prin gând că nu putem!

— De ce nu puteți? întrebă Șoimul.

— Îmbrăcămintea noastră! spuse Dina.

— N-avem cu ce ne îmbrăca, exclamă Dorinda.

— Biete ființe omenеști! făcu Șoimul. Cît sînteți de neajutorate!

Dorindei începură să-i curgă lacrimile.

— Nu e vina noastră, spunea, printre sughițuri de plîns.

— Degeaba ne învinuiești pe noi că sîntem ființe omenеști, spuse Dina.

— Sînteți oare sigure, întrebă Șoimul, că n-ați prefera să rămîneți Canguri?

— Absolut sigure! spuse Dina.

— Mie mi se pare, continuă Șoimul, că un cangur are

multe avantaje față de un copil de om. Canguri fiind, sînteți scutite de plictiseala zilnică de a trebui să vă îmbrăcați și apoi iar să vă dezbrăcați. Nu vi se cere să învățați o mulțime de lecții nesărate, puteți alerga mai iute și sări mai departe decît orice biată fetiță. De ce n-ați rămîne cum sînteți?

— Nu, nu, nu! strigă Dorinda.

— Sînteți hotărîte să vă schimbați?

— Da! declară Dina. Ferm hotărîte!

— Atunci chiar că e păcat, spuse Șoimul, că n-o să aveți cu ce vă îmbrăca.

Copleșite de această nouă calamitate, Dina și Dorinda șezură într-o jalnică tăcere, pînă ce, din întunericul casei, veni un zgomot ciudat. Era aspru și hîrșit, ca niște pietricele de rîu ce s-ar fi frecat și apoi s-ar fi pocnit ușor una de alta, dar, într-un fel, semăna cu niște hohote de rîs. Cum era cu puțință? Să fi rîs Șoimul de ele?

— De noi rîzi? întrebă Dina indignată.

Zgomotul cel straniu încetă.

— Iertați-mă, zise Șoimul. Eu nu rîd adesea, dar adevărul e că am făcut o mică glumă cu voi.

— Nu cred că e o glumă prea bună, făcu Dorinda, posacă.

— Așteptați pînă știți tot.

— Da' ce să mai știm?

— Vă amintiți locul unde trăiește familia Lebădă Neagră? Cam la o sută de metri de locuința ei, se află un șir de sălcii. A treia salcie din stînga are o scorbură sub coroană. Duceți-vă pînă acolo mîine după-amiază și căutați ce o să găsiți.

— Nu cumva îmbrăcămintea noastră? strigă Dorinda.

— Se pare că e îmbrăcămintea unor anumite persoane care o ascuseseră într-un stejar găunos din Pădurea Cucui, răspunse Șoimul.

— Dar cum de-ai găsit-o?

— Eu deslușesc un șoarece de cîmp într-o șiră de paie, făcu Șoimul, vizibil mulțumit de sine. Credeți că aș fi putut

să nu bag de seamă două rochițe de culoare vie într-un arbore putred?

— Dar ce bun ai fost să le aduci înapoi! exclamă Dina. Ce faptă bună față de noi, și cât de chibzuită!

— E cea mai bună și chibzuită faptă de care am auzit vreodată! proclamă Dorinda.

— Îți mulțumim de mii de ori! spuse Dina. Îți vom rămîne *pe veci* recunoscătoare.

— Amintiți-vă de Puma, spuse Șoimul. Nu putem pleca fără ea — și e sarcina voastră să întocmiți un plan potrivit pentru eliberarea ei.

— Poți să te bizui pe noi! îl încredință Dina solemn.

— Atunci, noapte bună! le ură Șoimul.

Licărul argintiu al penajului său pieri din întunericul casei, apoi auziră de afară întiile bătăi de aripi vînjoase ale zborului său.

— Dina! îmbie Dorinda. De ce ne apucăm mai întii?

— O s-avem mult de furcă în noaptea asta, făcu Dina, mai mult ca oricînd. Mai întii de toate, du-te și cheamă-l pe Mister Parker. Iar după aceea am să-ți spun planul meu.

Capitolul XVI

Dina luă comanda. Nu-i lăsă timp lui Mister Parker să discute în contradictoriu, ci îi dădu instrucțiuni în privința celor ce avea de făcut, la fel de liniștit și de limpede de parcă ar fi fost taică-său dînd ordine batalionului lui. Mister Parker fu plin de admirație pentru planul ei – și încă și mai impresionat cînd ea recunoscuse că avea o cheie cu care putea deschide cuștile tuturor animalelor – iar cînd divulgă numele criminalului care furase ouăle lui Lady Lil, Mister Parker fu pur și simplu copleșit de respect.

– Ce te-a pus pe urma asta? întrebă în șoaptă. Care-a fost indiciul final, ce te-a făcut să poți rezolva acest mister uluitor?

– N-au fost indicii, zise Dina. Mi-a spus cineva.

– A, da? ripostă Mister Parker. Și-apoi, cu înțelepciune: E și asta o cale. Să ai un indiciu e foarte bine și multe indicii sînt încă și mai bune, dar un informator e tot ce poate fi mai bun. Poliția ține foarte mult la informatori, pentru că, atunci cînd ei știu numele criminalului și locul unde poate fi găsit, cei de la poliție rezolvă cazurile cele mai dificile repede de tot și cu perfectă eficacitate.

– Uitați-vă la norul acela, spuse Dorinda. De îndată ce va pluti nițel mai spre est, are să strălucească luna.

– E lună plină în noaptea asta, spuse Mister Parker.

– Deci n-avea timp de pierdut, întregi Dina, fiecare trebuie să fie la postul său mai înainte să iasă luna.

Fără nici o vorbă în plus, ea deschise ușa cuștii lor, îi dete drumul Girafei dintr-a sa și grăbi spre următorul grup de cuști, unde locuiau Lama Marie-Louise, Zebra, Ursul Furnicar și Kinkajonii. Îi trezi pe toți, le deschise ușile tuturor, și lăsîndu-i pe Mister Parker și pe Dorinda să le explice ce-aveau de făcut, continuă să adune multe alte animale, pe rînd.

În cele din urmă se duse la cușca în care era pedepsit a sta închis Bendigo, Ursul Cenușiu. Avu cu el o lungă convorbire. Fusese foarte morocănos cînd îl trezise, dar Dina îl împacă în cele din urmă, și cînd auzi el ce avea să se întîmple și ce aștepta ea de la dînsul să facă, se înveseli grozav și hohoti din gîtlej – un rîs care aducea cu o furtună într-o prăpastie de munte.

Între timp, norul cel mare, cenușiu, singurul care învăluisese luna, se spulberase către răsărit, întunecînd cu zăbranicu-i de ceață cîteva mii de stele, dar lăsînd luna plină în strălucirea-i vie, clară – de parcă ar fi fost o tavă mare de argint, frecată și lustruită de zece mii de slujnice, timp de zece mii de ani, neconținut. Cerul însuși era de un vioriu mătăsos, ca o pieleță de strugure, iar parcul, către care zorea acum Dina, sărînd lung, salt după salt, era scăldat în lumină lăptoasă; dar arborii și tufișurile aruncau umbre de tuș negru. Ici, colo, în umbră, sticleau ochi vigilenți de jivine.

Planul ei era să elibereze toate animalele vrednice de încredere – dar nu și pe Puma, fiindcă mulți dintre ceilalți se temeau de ea – și să le pună de strajă în jurul cuibului Lady-ei Lil. Ea îi spusese lui Mister Parker că ele urmau să nu se apropie prea mult de cuib, căci Lady Lil nu trebuia tulburată fără folos; trebuiau totuși să stea de pază destul de aproape unul de altul, pentru a-l împiedica pe hoț să se strecoare nevăzut prin cercul lor. Era puternic și viclean; trebuiau să fie cu ochii în patru.

Dina le găsi pe animale la posturile lor, împrejmuit într-un cerc vast cuibul. Erau cu toatele pe deplin treze și dornice fiecare de a fi cea dintîi care să dea ochii cu criminalul. Însă destul de multe dintre ele erau cam speriate. Se găseau cu toatele bine ascunse în umbrele arborilor și tufișurilor și stăteau neclintite, cum știu să stea animalele.

Înlăuntrul cercului și la vreo douăzeci de metri doar de

cuibul unde dormea liniștită Lady Lil, se înălța un pîlc de tei – și acolo sta Mister Parker, cu gîtul lung ascuns între ramurile lor și cu capul întins pe deasupra frunzișului celui mai de sus. Atît de neclintit sta, încît era aproape invizibil. Dina însă își putea da seama că dînsul este în stare să supravegheze perfect cuibul, încît el, unul, gîndi ea, trebuie neapărat să-l vadă pe hoț în cazul că avea să vină. „Adică, presupunînd că nu doarme între timp, adăugă ea în gînd, fiindcă-l văd rezemat de copac într-un fel foarte confortabil și, cît despre dormit, e mai mare rușinea cît îi place să doarmă!“

Nutrea totuși nădejdea ca totul să se petreacă pe cît se putea de bine și, după ce inspectă toate străjile și le încurajă să fie cu toții vigilenți și bravi, se duse s-o caute pe Dorinda.

Îi spusese Dorindei s-o aștepte de cealaltă parte a
cercului de santinele, în locul cel mai îndepărtat, de cuști,

adică și cel mai aproape de căsuța portarului și de cîmpul unde, în groapa iepurașului, sta ascunsă sticluța doamnei Zgrițobuna.

Firește, lui Mister Parker nu-i spusese nimic despre sticluța, dar Dorindei îi vorbise așa: „Dacă animalele se poartă inteligent și vedem că putem să ne bizuim pe ele, atunci noi două vom merge să căutăm groapa iepurelui, pe care a însemnat-o Șoimul cu codița iepurașului. Ar trebui să fie lesne de găsit în lumina lunii și poate că n-o să trebuiască să lipsim mai mult de cîteva minute. După aceea o să ne întoarcem și o să stăm de veghe pînă dimineața, dacă va fi nevoie.

Așadar, ea și Dorinda așteptară poate vreun sfert de ceas, nițel mai încolo de cercul santinelelor, și văzură că era liniște deplină. Lumina lunii se așternea atît de deplină, încît Dorindei i se părea că o vede prelingîndu-se de pe frunze; luna, spunea dînsa, se desprindea de pe cer parcă aidoma cu oglinda cea veche din holul de-acasă.

— S-ar putea ca pînă la urmă să nici nu vină în noaptea asta, spuse Dina, adîncită în gînduri. Hoțul, vreau să zic. Hai să mergem că căutăm sticluța. Dar bagă de seamă! Trebuie să ne mișcăm cît putem de încet, fiindcă pe o noapte ca asta cel mai ușurel zgomot s-ar auzi.

Fu întreruptă de un țipăt strident, îngrozit, ce s-ar fi auzit și în mijlocul unui uragan.

— Ce-i asta? strigă Dorinda.

— Lady Lil! făcu Dina. Repede, repede într-acolo!

În jurul cuibului, cînd ajunseră la el, se adunaseră vreo douăzeci de animale, toate într-o ațîțare febrilă, iar Lady Lil, cu glas aspru și strident, plîngea și-și jelea pierderea.

Clătina capul înapoi și încolo, cu mișcări tulburate, iar din ochi îi țîșneau, ca dintr-o stropitoare, lacrimi mari ce sclipeau în raza lunii.

— S-a dus, s-a dus, s-a dus! plîngea. S-a dus pentru totdeauna și ultimul meu oușor, cel mai drăgălaș, cel mai

micuț oușor al meu!

— Era un ou destul de mare cînd l-am văzut eu, spuse cu suspiciune Mister Parker.

— Ce importanță mai are acum, țipă doamna Struț, de vreme ce s-a dus, s-a dus!?

— Dar cum s-a dus? întrebă Casuara. Că doar ai șezut pe el toată noaptea, iar noi am vegheat cu toții.

— Am văzut o pereche de ochi, își aminti Lady Lil. M-am trezit înspăimîntată și am văzut doi ochi mari, galbeni, care mă priveau țintă. Erau galbeni cum e...

— Cum e untul? întrebă unul dintre Kinkajoni.

— Nu, nu! zise Lady Lil. Erau aspri și galbeni, cum e...

— Cum e brînză? întrebă micul Babuin.

— Nu! răcni Lady Lil. Erau sticloși, și duri și galbeni...

— Ca topazele! spuse Marie-Louise.

— Da, ca topazele! Sticleau la lumina lunii, la nici un metru de ai mei. Și atunci, cred că am leșinat. M-am ridicat, la mică depărtare de cuib, și am căzut iar. Și cînd mi-am recăpătat cunoștința, oul nu mai era. Ultimul meu oușor s-a dus pentru totdeauna! Ah, vai și amar, sînt cea mai nenorocită pasăre-struț care a trăit vreodată! Dacă asta a trebuit să-mi fie soarta, la ce-a mai șezut sărmana maică-mea atît de îndelung și de răbdător, ca să mă clocească? Într-o lume ca asta, o pasăre-struț nu poate avea nici o nădejde de fericire!

— Mister Parker, spuse Dina, cu o voce bine calculată ca să impresioneze, dumneata ai văzut cînd s-a întîmplat asta?

— N-am văzut nimic, admise Mister Parker. Regret cum nu se poate mai mult. Regret amarnic și profund. Regret din adîncul inimii. Nu sînt peste măsură de sensibil, dar totuși...

— Ai fost peste măsură de somnoros! făcu Dorinda necruțătoare.

— În tot cazul, interveni Dina, acum nu facem decît să pierdem timpul zadarnic, dacă stăm aici și vorbim. Ar trebui

să căutăm hoțul. Știm cu toții cine este, dar dînsul a fost mai viclean decît noi. Îmi închipui că voi toți ați fost destul de vigilenți, dar uite că v-a bătut. S-a strecurat printre două străji și a furat oul. E însă posibil să nu-l fi mîncat încă - și poate că nu s-a depărtat prea mult. E posibil să se fi îndreptat spre locuința lui - dar acolo n-o să ajungă cu una, cu două, fiindcă am avut eu grijă de asta. Și e la fel de probabil să se fi ascuns pe undeva prin apropiere. Așa că împrăștiați-vă și căutați-l! Unii dintre voi ar trebui să vă duceți în direcția cuștii lui, dar toți ceilalți trebuie să-i adulmecați urma prin toate celelalte direcții.

- E un sfat admirabil! spuse Marie-Louise. Împrăștiați-vă, prieteni, vă rog, împrăștiați-vă! Totuși, doi, trei dintre voi pot veni cu mine.

Vorbea cu oarecare răceală, pentru că nu admitea ca un pui de cangur ca Dina, abia venit în grădina zoologică, să-și ia aere de conducător; însă, deși cam pornită să fie geloasă, Marie-Louise era corectă - și dînsa-și dădea foarte bine seama că planul Dinei era cel mai potrivit. Încît dete un exemplu bun celorlalte animale, care se apucară repede să caute urmele criminalului prin toate direcțiile. Erau însă acum cu toții mult prea ațîțați încît să nu facă zgomot, ca adineaori cînd stătuseră de strajă în jurul cuibului; așa că în curînd văzduhul scaldat în razele lunii vibra de zgomotele dezlănțuite ale hăituirii - de clefăit și de lătrat, de strigăte și grohăit, de troncăneli și ciripeli, și șuierat, și hăituit, de strigări de „ura!“ și „înainte!“ și „șo pe el!“ -

Lady Lil însă, cu desăvîrșire uitată, ședea singură pe cuibul ei și plîngea.

Apoi Mister Parker, privind scena de la înălțimea lui superioară, scoase un răcnet brusc, răscolitor, atrăgînd atenția tuturor. „Șo pe el! Pe el!“ răcnea Mister Parker, cu picioarele dinainte împlîntate țepene în pămînt și mult depărtate, cu gîtul lui lung întins ca un braț de macara și cu ochii strălucitori. Celelalte animale priviră încotro arăta el

și cu toții fură cum nu se poate mai surprinși. Căci acolo, în lumina lunii, sta Sir Bobodil, și Sir Bobodil era vădit încurcat, Sir Bobodil avea o înfățișare vinovată – iar între cioc și piept, chiar pe la mijlocul gâtului, se deslușea o gîlcă sinistră, suspectă!

Dar nu Sir Bobodil era hoțul la care se așteptau. Nu spre a se feri de Sir Bobodil stătuseră ei de strajă, și nu pe dînsul îl căutau. Totuși Mister Parker nu se sinchisea de toate acestea. Lui Mister Parker îi ieșise din cap tot ce îi spusese Dina și, uitîndu-se doar la gîlca din gîtlejul lui Sir Bobodil, exclamă plin de bucurie: „Un indiciu, în sfîrșit un indiciu! După el! zberă. Nu-l lăsați să scape! îm- presurați-l, tăiați-i drumul, capturați-l, uite-l colo, pleacă!“

Mister Parker conducea urmărirea în galop și Sir Bobodil ar fi putut fi prins aproape imediat, dacă Mister Parker s-ar fi uitat unde calcă. Dar, în ațîțarea sa, el călcă peste Ursul Furnicar și căzu butuc, ceea ce dezorganiză imediat goana. Astfel Sir Bobodil cîștigă un avans considerabil și evadă spre pajiștea cea mare din fața conacului lui Sir Lanțcastru Lămîie.

Ei, și cum Sir Lanțcastru fusese trezit de zgomotul urmării, el sta acum pe treptele din fața ușii principale, întrebîndu-se despre ce să fie vorba. Purta o pijama de mătase galbenă, cu ceaprazuri roșii, ciucuri roșii la cordonul halatului și papuci turcești, tot roșii; și era înarmat cu un bolas și cu un bumerang.

Sir Bobodil, Struțul, gonia frenetic înainte, către pajiște. Sir Lanțcastru înaintă cîțiva pași, lansă de trei ori, cu elan, bolasul în jurul propriului său cap și apoi îl lăsă să zboare. Ținta îi era sigură. Funia, prevăzută cu o ghiulea de fier, încolăci baza gîtului lui Sir Bobodil care se împiedică, se legănă și căzu.

Chiar în acest moment, însă, toate celelalte animale, într-o haită sălbatică pe care o conducea Mister Parker, năvăliră, ca într-un asalt, de-a curmezișul pajiștii.

– Rebeliune! strigă Sir Lanțcastru. S-au dezlănțuit cu toții, sîntem atacați! Jos cu voi, rebeli! Jos! *Virtus semper Viridis! Ma Foi et mon Droit! Du bleibst doch immer was Du bist!*¹

Aceste fraze străine erau devizele neamului Lămîie și Sir Lanțcastru obișnuia să se îmbărbăteze repetîndu-le. Îl făceau totdeauna să se simtă și mai viteaz ca înainte de a le fi pronunțat – așa că și acum nu se dădu înapoi din fața năvalei animalelor, ci aruncă imediat bumerangul spre Mister Parker.

Dar de data aceasta nu-și prea nimeri ținta. Bumerangul trecu la cel puțin trei metri de capul lui Mister Parker și-și luă zborul înapoi. Nu se vedea prea bine la lumina lunii. Sir Lanțcastru nu-și da seama că arma se apropie de dînsul. Fu foarte surprins cînd îl izbi ceva în frunte. Sau, mai bine zis, ar fi fost foarte surprins dacă ar fi avut timp să reflecteze la asta. Dar n-avu timp, fiindcă imediat căzu năucit pe pajiștea moale.

În rîndurile din față ale animalelor în goană se afla Marie-Louise, Lama, și cînd îl văzu ea pe iubitul-i stăpîn căzînd, scoase un strigăt pătrunzător și se repezi spre Sir Lanțcastru. Acesta oferea într-adevăr un tablou foarte frumos și patetic cum sta așa, întins la pămînt, în pijamaua lui galbenă de mătase, cu ceaprazurile și ciucurii lui roșii, și cu papucii turcești, tot roșii, și cu un firicel de sînge pe nobila-i frunte.

Marie-Louise, îngenunchind alături de dînsul, își puse capul pe pieptul lui și rămase așa, cu tot trupul zguduit de sughițuri de plîns. Micul Babuin se apucă să-i frece picioarele, Kinkajonii se repeziră să-i frece mîinile, în timp ce Boul Gnu îi sufla în obraz, ca să-i facă vînt. Zăcea înconjurat de animalele sale care, toate, dovedeau în felurite chipuri cît de vie le era mîhnirea și cît de total devotamentul. Sir Bobodil era în întregime uitat.

Colo, pe iarba luminată de lună, în fața falnicei sale locuințe, zăcea Sir Lanțcastru printre animalele înlăcrimate pe cînd la o sută de metri mai încolo, pe pajiște, bietul nerod de Struț, strangulat de ghiuleaua bolas-ului și gîfîind după aer, simțea că, fără îndoială, îi

venise ceasul cel de pe urmă.

De două ori se luptase să se scoale în picioare și căzuse iar. Încercă o a treia oară să se ridice, dar se răsturnă pe spate, izbind neputincios din picioarele-i lungi.

În clipa aceea, un cangur apăru la marginea pajiștei.

Era Dorinda.

Cînd Mister Parker pornise animalele în urmărirea lui Sir Bobodil, Dina și Dorinda, împreună cu o Maimuță Urlătoare cu numele de Sirena, care avea un glas foarte puternic, se și îndreptaseră spre partea centrală a parcului zoologic. Acolo, gîndeau ele, era locul cel mai important de supravegheat. Dar între timp avuseseră o clipă de nehotărîre. Poate că n-ar fi fost rău ca una dintre ele să se alătore urmării condusă de Mister Parker, iar între timp cealaltă să se țină de planul inițial? Așa că Dorinda zise că ea va merge cu Girafa și, cît putu de repede, porni în urma animalelor care erau pe cale să dispară.

Ajunse la pajiște prea tîrziu ca să mai vadă căderea în nesimțire a lui Sir Lanțcastru. Mai întii și întii dete cu ochii de Bobodil fluturîndu-și picioarele.

— Cine-a făcut asta? întrebă, pe cînd începea să-i descolăcească bolas-ul de pe gît.

— Hîrc! spuse Sir Bobodil.

Dorinda pipăi cu mai multă atenție.

— Mi se pare, zău, spuse ea, că asta e ceva care-mi aparține mie! Și dacă e așa, înseamnă că ești un hoț, după cum gîndea toată lumea, pentru că a mînca ceea ce aparține altora nu e decît altă formă de hoție – și mai e și lăcomie. Așa-ți trebuie acum, să-ți stea în gît – și cu toate că n-ai putut s-o dai pe gît, ai să faci bine s-o scoți din gît chiar în clipa asta – altfel nici nu mă gîndesc să-ți dezleg funia.

— Hîrc! Hîrhîrrhîrc! făcu Sir Bobodil.

— Vrei să zici că nu poți s-o dai afară dacă nu-ți scot mai întii funia de la gît?

— Brîrrg!

— Dar promiți s-o dai afară?

— Gîrg!

— În regulă, am să te cred. Dar dacă nu te ții de cuvînt, să știi că te pocnește ceva mai rău ca un bolas.

Apoi Dorinda desfăcu funia atît de strîns înfășurată în jurul gîtului lui Sir Bobodil care, după ce se zbătu și se frămîntă cîtva timp și mai tuși nițeluș, depuse pe iarbă sticlucă cu băutura fermecată a doamnei Zgrițobuna.

— Scuzele mele! zise.

Capitolul XVII

Ursul Bendigo sta culcat la umbra unui bolovan, lângă un grup de cuști, și aștepta. Aici era locul unde trăia hoțul,

și Dina, când îi dăduse drumul lui Bendigo din închisoare, îi spusese:

— Dacă animalele de strajă la cuib nu reușesc să-l captureze, e aproape sigur că se va îndrepta spre casă. Atunci tu va trebui să-l oprești. Va fi desigur furios la culme. Tu însă ești foarte puternic. Crezi c-ai să reușești?

— Să pun eu mîna pe el și să-l cuprind o dată! mîriise Bendigo! Îl fac zob!

În timpul cît zăcuse în închisoare, fusese, cum e și firesc, într-o dispoziție foarte proastă, pentru că nu avea nici un *Times* de citit și era pedepsit pentru o nelegiuire ce n-o făptuise. Acum însă avea prilejul să-și descarce focul asupra adevăratului hoț. Falnică răzbunare, dulce ca mierea! Din toată inima sa, cotropită de mînie, nădăjduia și se ruga providenței ca celelalte animale să nu izbutească a-l găsi sau a-l prinde pe criminal, așa încît el, Bendigo, să poată avea nemaipomenita plăcere de a-i aține calea, de a se lupta cu dînsul și - de-avea să fie cu putință! — a-i frînge ticăloasa făptură.

Asta își făgăduia Bendigo pe cînd aștepta în umbră. „Am să-i frîng ticăloasa lui făptură“, mîriia, simțindu-se din ce în ce mai nerăbdător ca hoțul să sosească mai repede.

În fața cuștilor și în fața bolovanului lîngă care sta culcat Bendigo se afla o fișie îngustă de iarbă, iar în fața aceleia, o cărare lată de vreo trei metri; iar mai departe era iarăși iarbă, presărată cu arbuști și tufișuri, dincolo de care se zăreau cîțiva arbori cu frunzișul neclintit în lumina lunii, ca frunzișul de pe un pergament chinezesc.

Dintr-o dată lui Bendigo i se încordă tot trupul, iar perii groși de pe ceafă i se zbîrliră, aspri și țepoși. Prin tufișurile de dincolo de cărare, la cîțiva centimetri doar de la pămînt, văzu, asemenea unor firave lumini gălbui, doi ochi sticlind palid. Rămase cu desăvîșire neclintit - și, alene, ochii se apropiară. Părăsiră întunecimea tufișurilor și se retraseră mai aproape de marginea de dincolo a cărării. Dar nu se

vedeau decît numai și numai ochii. Parcă nici n-ar mai fi existat altceva.

Apoi, cu o iuțea de necrezut trecură dincoace de cărare, și, în urma lor, cu o mișcare iute, curgătoare, se ivi un trup lung, gros, rotund.

Cu un răcnet crunt, Bendigo se aruncă asupra lui. Era Pitonul. Pitonul era hoțul.

Și acum începu o luptă cumplită.

Pitonul avea o lungime de vreo trei metri și jumătate. Mai întii de toate, Bendigo îl înfășcă de mijloc și încercă să-l ridice de jos. Mijlocul se sălta într-un laț mare. Dar repede Pitonul își încolăci partea capului în jurul unui picior de-al lui Bendigo și capătul cozii în jurul altui picior, și astfel îl doborî la pămînt. Se rostogoliră iarăși și iarăși pe cărare, ursul legat ca în sfori de trupul șarpelui. Apoi Pitonul se desfășură brusc și încercă să evadeze în casa lui, printr-o gaură secretă de sub perete, pe care o folosea fără știrea domnului Prună, intendentul, pentru a pleca și veni cînd avea chef. Bendigo însă îl prinse de coadă și se desfășură acum un fel de întrecere de rezistență – Bendigo smucind și trăgînd într-o direcție, iar Pitonul încordîndu-și toată lungimea lui de mușchi puternici, pentru a scăpa, în direcția cealaltă.

Bendigo nu era în stare să-l smulgă de lîngă gaură, dar nici Pitonul nu se putea desprinde de Urs, așa că Șarpele, după ce trăsese cu disperare timp de trei, patru minute, se răsuci brusc – și capul lui zvîcni în sus, să-l pocnească pe Bendigo în beregată, precum o măciucă.

Exact la timp, Bendigo lovi, aspra lui labă dreaptă îi administră Pitonului o lovitură teribilă, pe o latură a capului, și partea din față a Șarpelui – o lungime de aproape un metru și jumătate – se lăsă moale la pămînt. Bendigo însă firește că trebuise să dea drumul cozii pentru a putea lovi capul și, mai înainte să se poată feri, partea dindărăt a Șarpelui – o lungime de mai bine de un metru și

jumătate și ea - i se înfășură de mijloc și încercă să-l stranguleze, să-lucidă sufocîndu-l, în timp ce partea capului, care-și regăsise suflul, îl izbea iarăși ca o măciucă.

Dar fără răgaz, cînd cu laba dreaptă, cînd cu laba stîngă, Bendigo pocnea întruna capul săgetător abătîndu-l ba înspre-o parte, ba înspre cealaltă - și în cele din urmă Pitonul căzu în nesimțire la pămînt și coada i se desfășură de pe mijlocul lui Bendigo. Atunci Ursul, culegînd de pe jos trupul moale și țînîndu-l cam la un metru sub capătul din față, îi izbi țeasta de peretele celei mai apropiate cuști, și astfel îl ucise.

- Bravo, bravo, Bendigo! strigă Dina. Strașnic te-ai mai luptat!

Cu Sirena, Maimuța Urlătoare, alături, ea ajunsese la timp pentru a vedea mai toată încheștarea și cu toate că-i fusese frică, urmărise fiece lovitură și fiece mișcare și fiece cotitură a luptei.

- O, Bendigo, viteazule! spuse iar. Ce splendid te-ai luptat! Dar să știi că mi-a fost teribil de frică pentru tine! De cîte ori te izbea capul acela îngrozitor, eram sigură c-o să teucidă. De emoție, aproape că nici nu-mi mai bătea inima.

- Prostii! făcu Bendigo, suflînd și gîfiînd. Era exact felul de luptă care-mi place mie, exact ce-mi trebuia - mă simt acum cu mult mai bine. Ai văzut pumnul ăla care i l-am dat întii!?

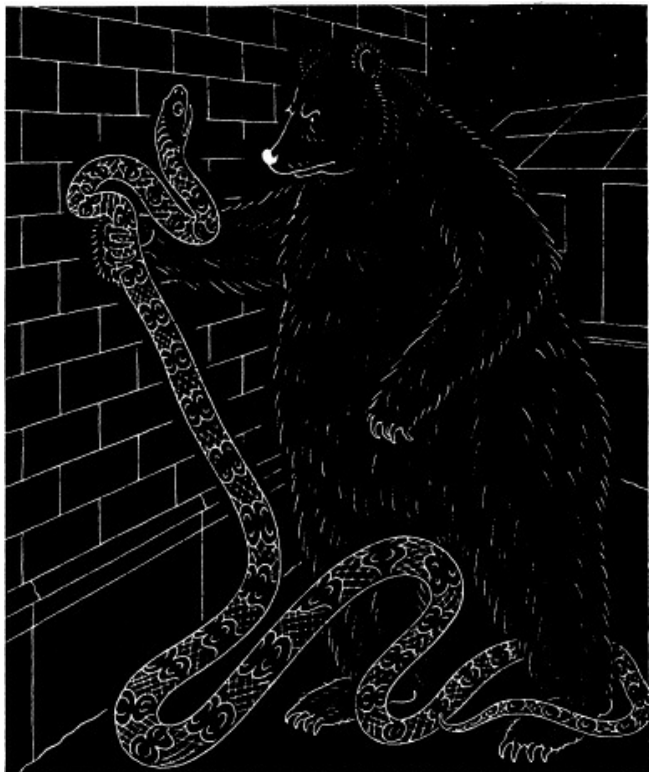
- Era grozav! aprobă Dina, admirativ.

- Trebuie să știi cum să-ți ritmezi loviturile, spuse Bendigo. Echilibru și ritm, ăsta-i secretul loviturilor cu efect! Am făcut mult box de cînd eram băiat mic.

- Cînd ai fost tu băiat mic? întrebă Dina.

Bendigo însă, cu toate că vorbise atît de semeț, era foarte obosit. Ultimele lui cuvinte le rostise în șoaptă - și acum ședea pe iarbă, cu capul în piept și umerii moi, arătînd ca cel mai bătrîn și mai istovit urs de pe lume. Nu

băgă în seamă întrebarea Dinei.

Sirena cercetase Pitonul mort și acum o strigă încet pe Dina.

– Uită-te! spuse, arătînd o umflătură în trupul Șarpelui.

Acolo-i oul, oul lui Lady Lil. L-a înghițit, dar nu pare să fie fărîmat.

– Dar cum îl putem scoate?

– Nu știi, făcu Sirena.

„Dacă am avea un cuțit, se gîndi Dina, am putea face o operație și l-am putea scoate“.

– Bendigo! Tu știi unde am putea găsi un cuțit?

– Am eu un cuțitaș, răspunse Bendigo, cu glas obosit. Îl folosesc ca să tai țigările de foi, duminica după-masă, cînd vin în parc.

– Nu știm că urșii se pricep să fumeze țigări de foi.

– Nu știai? o îngînă Bendigo și, alene, gemînd la fiecare mișcare, se ridică și se urni către ele.

Avea un briceag agățat de un lanț în jurul gîtului. Îl deschise și făcu o tăietură lungă și precisă în pielea Pitonului. Oul era nevătămat.

– Ai face bine să i-l duci înapoi lui Lady Lil cît mai e cald, zise Bendigo. Eu mă duc la culcușul meu. Am impresia că sînt nițel obosit. Nu uita să vii să mă încui. Și n-ar strica să dai zor și să-i duci și pe ceilalți înapoi în cuști, fiindcă mijeste de ziuă și o să fie bucluc dacă-i găsește moș Prună umblînd brambura p-afară, cînd o veni.

– Dar cu ăsta ce facem? întrebă Dina, arătînd spre rămășița Pitonului mort.

– Să zacă acolo! zise Bendigo. Tot nu-i bun de nimic...

Și gemînd și schiopiș, își luă tîlpășița spre cușca lui.

– Parc-ar murdări locul pe-aici, zise Dina, dar trebuie să-l lăsăm, ce altceva am putea face?.. Hai să-i ducem înapoi oul, lui Lady Lil.

Luna acum coborîse jos către răsărit și lumina îi era mai stinsă – ca răsfrîntă de-o tavă de argint, necurățată de nimeni vreme îndelungată. Dar de pe acum mijeza nițeluș pe cer cenușiul zorilor, și asta-i făcu să se grăbească.

O găsiră pe Lady Lil alături de cuib. Era singură, singurică și, cu capul lăsat pe piept, privea neabătut locul

pustiu unde stătuse oul ei. Plîngea cu sughițuri, amarnic, cutremurîndu-i-se gîtul lung, și la răstimpuri atîngea cu ciocul iarba uscată din culcușul gol al cuibului. Dina însăși se putu anevoie stăpîni să nu plîngă și uită de-a binelea micul discurs pe care intenționase să-l țină. Avusese de gînd să înapoieze oul cu un gest grațios și cu cîteva cuvinte politicoase de felicitare – ca Lady Lămîie cînd îi înmîna doamnei Mierosu premiul întii pentru dalii la Expoziția de Flori din Băgărici – dar nu fu în stare decît să se repeadă spre maica Struț cu exclamația:

– Nu mai plînge! Ți-am găsit oul! Uite-l, nu mai plînge, te rog!

O clipă Lady Lil se holbă la ou de parcă nu și-ar fi putut crede ochilor, dar apoi, în culmea tulburării, prinse a Țopăi de colo-colo, punînd douăzeci de întrebări dintr-o dată, spunîndu-i Dinei ce să facă și ce să nu facă, rîzînd de bucurie și plîngînd fără motiv.

– Unde l-ai găsit? întreba. Cine-a fost hoțul? Unde s-a dus? Pune-l jos, aicea... O, ai grijă cum umbli cu el! Nu, nu acolo, uite aicea. E nevătămat? E cald de tot. Cum se face că mai e cald?... O, oușorul meu, dragul meu oușor, unde ai fost? Ah, cît sînt de fericită!... Și tu ești cel mai isteț cangur care a existat vreodată! Cangure dragă, unde l-ai găsit? Nu, nu-mi spune acum, nu trebuie să mă tulbur. Trebuie să rămîn liniștită și calmă, de dragul *lui*. Dragul, dragul meu oușor!...

Așa o lăsară, și apoi Dina îi spuse Sirenei, Maimuța Urlătoare:

– Urlă cît poți de tare, pentru că e timpul să ne întoarcem cu toții la cuștile noastre!

Așa că Sirena deschise gura și urlă, și urletul ei se auzi în lung și-n lat, pînă hăt departe – și toate animalele se întoarseră ascultătoare în cuștile lor. Marie-Louise și ceilalți, care se adunaseră în jurul lui Sir Lanțcastru cînd îl izbise bumerangul, nu prea ar fi vrut să plece, fiindcă între

timp Sir Lanțcastru își recăpătase cunoștința și le vorbea cît se poate de prietenos. El nu-și prea putea aminti ce se întîmplase, dar primul lucru pe care-l văzuse, trezindu-se, fu chipul iubitor al Mariei-Louise și apoi ale celorlalți, care toți, într-un fel sau altul, își arătau afecțiunea față de dînsul. Așa că se așezase în capul oaselor și începuse a le spune ce om fericit se simțea el, fiindcă avea atît de mulți prieteni buni.

— Există o singură rețetă pentru a putea fi fericit, spunea cu vocea lui cea mai solemnă, și aceasta este: a-i face pe ceilalți fericiți. Eu mi-am dat toată osteneala posibilă și am intenția de a-mi da *mai* multă, și *mai* multă, pentru plăcerea și propășirea voastră.

Dar ce anume voia el să facă spre a-și realiza această intenție nu mai putură sta să asculte, fiindcă în clipa aceea o auziră pe Sirena, Maimuța Urlătoare. Și cîteva secunde mai tîrziu, Sir Lanțcastru, în pijamaua lui galbenă, rămăsese singur pe pajiște.

Disparația grabnică a animalelor îl năuci - și cînd încercă să se gîndească la cele ce se întîmplaseră și să le găsească înțeles, fu și mai năucit. Îl durea capul, îi era frig și n-avea pe nimeni căruia să-i vorbească. Așa că se hotărî să meargă să se culce.

Dina se grăbea de la o cușcă la alta, încuind ușile.

Bendigo dormea buștean; tuturor celorlalți ea le adresă însă cîteva cuvinte, lăudîndu-i pentru ceea ce făcuseră și dîndu-le vestea că oul doamnei Lil fusese înapoiat teafăr și că Pitonul fusese ucis. Vorbi cîteva minute cu Puma Aurie, care toată noaptea veghease cu mare teamă, iar pentru Mister Parker îi trebui încă o dată pe-atîta timp pînă să izbutească a-l face să înțeleagă ce se întîmplase.

Apoi se duse la casa ei și acolo o găsi pe Dorinda cu băutura fermecată.

Amîndouă erau mult prea fericite încît să le fie somn, așa că stătură treze pînă ce se luminează de-a binelea. Și

tocmai atunci, fără să-și fi pus în gând, adormiră.

Capitolul XVIII

Cam pe la orele zece dimineața, Sir Lanțcastru și cu domnul Prună stăteau în fața cuștii Dinei și Dorindei, discutînd în contradictoriu evenimentele nopții precedente.

Sir Lanțcastru, care purta pe frunte o bucată mare de plasture, își amintise între timp priveliștea alarmantă a animalelor năvălind spre pajiște.

Își amintea cum aruncase bumerangul și-și amintea cum se trezise văzînd chipul Mariei-Louise aplecat asupra-i. Domnul Prună însă refuza să creadă măcar un cuvîntel din toată povestea asta fantastică și spunea că, după opinia lui, Sir Lanțcastru avusese un coșmar.

— Atunci de unde am tăietura asta pe frunte? întrebă Sir Lanțcastru.

— Probabil că ați căzut din pat, explică domnul Prună.

— Eu nu cad niciodată din pat, i-a răspuns jignit Sir Lanțcastru. Și chiar dacă aș fi căzut, să zicem, pe scări, cum

ar explica asta moartea Pitonului? Cum a fost el ucis?

– A! făcu domnul Prună. Asta e altă poveste... Vedeți, dacă o să mă întrebați ce i s-a întâmplat Pitonului...

– Da, asta te întreb, spuse cu tărie Sir Lanțcastru.

– ... Atunci voi răspunde că nu știu și cred că niciodată nu vom ști.

– Răspunsul ăsta nu mi-e de nici un folos.

– Stați o clipă, făcu domnul Prună. Am avut un bandit în parcul nostru; asta o știm. Un hoț de ouă. Iar Pitonul a fost ucis – asta nu se poate nega. Așa că, dacă m-ați întreba de ce a fost ucis – nu cum, ci de ce – eu aș răspunde: fiindcă el era hoțul, iar cel care a descoperit fapta lui a luat legea în propriile-i mâini și l-a pedepsit.

– În cazul acesta, făcu Sir Lanțcastru, înseamnă că Bendigo e inocent.

– Bineînțeles c-așa e! spuse domnul Prună.

– Atunci el trebuie eliberat imediat și dus înapoi în cușca lui.

– Foarte bună idee! găsi domnul Prună.

Așadar, Bendigo fu mutat din temnița-i îngustă în proptia-i locuință confortabilă și, zece minute mai târziu, citea cu mare satisfacție exemplarul din *Observer* (fiindcă în aceea zi era duminică) pe care, evident, îl scosese din buzunarul hainei lui Sir Lanțcastru. Iar Sir Lanțcastru merse la biserică și când vicarul își reîncepu predica, fu foarte supărat să constate că nu avea nimic de citit.

Dina și Dorinda așteptau cu cea mai mare nerăbdare să sosească după-amiaza. Vizitatorilor li se dădea drumul în parc duminica, la orele două și jumătate; atunci se deschidea poarta principală pentru dînșii. Bineînțeles că tot timpul paznicul porții sta pe-acolo, să vadă să nu iasă vreunul dintre animale. Dina avea însă un plan cum s-o strecoare afară pe Puma Aurie, fără ca el să bage de seamă. Ea și Dorinda, după ce vor fi sorbit băutura fermecată a doamnei Zgriptobuna și-și vor fi redobândit înfățișarea

obișnuită, puteau, dacă voiau, să iasă laolaltă cu vizitatorii, fără ca cineva să le suspecteze.

— O! exclamă Dina deodată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dorinda.

— Doctoria! îngînă Dina. Dacă s-o fi stricat cumva și nu mai are efect?!

Dorinda îi scoase dopul, o miroși și se cutremură.

— E bună!

— O să știm în curînd, oftă Dina. Ah, abia aștept să se facă ora cînd ne dă drumul!

În cele din urmă sosi și domnul Prună și descuie cuștile tuturor animalelor care aveau voie să iasă în parc.

Dina și Dorinda mai întii își luară rămas bun de la prietenii lor mai apropiați și apoi grăbiră către pîlcul de sălcii unde le era ascunsă îmbrăcămintea. Acolo îl găsiră pe Șoimul Argintiu așteptîndu-le.

— Ați lucrat bine! strigă el. A fost strașnic pusă la cale campania voastră din noaptea trecută, iar Bendigo s-a luptat ca un viteaz. Vitejia lui n-ar fi slujit însă la nimic dacă nu făceați voi un plan atît de bun. Am văzut tot, a fost totul foarte bine făcut. Cum nu se poate mai bine, copiii mei!

— Am avut noroc, spuse Dina, dar Dorinda a fost cu adevărat isteată dacă a putut ea să găsească sticluța doamnei Zgrițobuna mai înainte decît ne așteptam.

— Norocul vine adesea într-ajutor celor care îl merită, spuse Șoimul. Și acum, lămuriți-mă cum e cu planul de astăzi? Cum o veți face pe Puma să treacă pe lîngă paznicul porții? I-am spus azi-dimineață că Pitonul a fost ucis și că zace, banditul, în drum, ca o epavă de corabie naufragiată, iar ea s-a pornit a toarce de bucurie și mi-a istorisit cum s-a luptat ea însăși cîndva cu un șarpe mare și l-a omorît, dar din această luptă a ieșit atît de strivită, că o săptămînă întregă a zăcut fără să se poată clinti și era cît pe ce să moară de foame pînă să fie iar în stare a vîna. Haide-ți,

grăbiți-vă! Puma tânjește după libertate.

— Dacă libertatea înseamnă pentru dînsa primejdia de a fi strivită și ucisă de un piton, spuse Dorinda, nu crezi c-ar putea prefera să rămînă în cușca ei?

— Niciodată! strigă Șoimul. Niciodată, niciodată! Libertatea merită să înfrunți orice primejdie, libertatea e lucrul cel mai de preț de pe lume. Nu trăiesc decît cei ce trăiesc liberi. Hai, spuneți ce plan ați făcut? Ce să-i spun Pumei?

— Vom veni la cușca ei cît de repede posibil, spuse Dina, iar planul e foarte simplu. Nu vom fi canguri, bineînțeles. Vom avea înfățișarea noastră obișnuită.

— Copii, fetițe, făcu Șoimul. Cu părul bălai sau negru?

— Eu îl am negru, îi răspunse Dorinda, dar Dina e ca o zîină de blondă.

— Amîndouă sînteți niște zîne bune și frumoase, amîndouă aveți suflet frumos, cinstit. Adio, Cangurii mei, și grăbiți-vă, copii, grăbiți-vă!

Apoi Șoimul își luă repede zborul, și Dina scoase dopul din sticlă.

— Nu uita să-ți spui dorința cum trebuie, zise. Dorește cu toată puterea să fii Dorinda, altfel cine știe ce se întîmplă.

— N-am să uit, făcu Dorinda solemn, și după ce bău exact jumătate din ce rămăsese în sticlă, i-o dete Dinei.

Primul lucru pe care și-l amintea Dina fu că un glas rostise:

— Ai niște picioare foarte murdare.

Se uită la picioarele Dorindei și răspunse indignată:

— Și ale tale-s la fel!

— O, Dina! strigă Dorinda. Și-a făcut efectul!

— O, Dorinda! Ce plăcut, să fii iarăși fetiță!

— Chiar și cu picioare murdare! spuse Dorinda.

— O să facem baie deseară.

— Și-o să cinăm ca lumea, la o masă ca lumea!

— Și-o să ne culcăm într-un pat ca lumea!

— Nu-i o fericire c-am redevenit fetițe?

Se porniră să danseze în jurul sălciei celei mai apropiate; dar începuseră a sosi vizitatorii parcului zoologic, și când văzură de departe câțiva oameni, își luară repede lucrurile și se îmbrăcară — cam cu stîngăcie, fiindcă pierduseră obișnuința, iar apoi stătură locului și se uitară una la alta.

— Nu prea arătăm grozav! zise Dina. Ne sînt teribil de șifonate rochițele, și a mea e cam jilavă.

— Părul tău ar cam avea nevoie de perie, zise Dorinda.

— Și al tău tot așa.

— Nu te strîng pantofii?

— Îngrozitor!

— Și pe mine. O, ce rău e să umbli îmbrăcată!

— Acum sîntem obligate, spuse Dina. Bănuiesc c-o să ne obișnuim cu timpul. Dar, de plăcut, nu-mi place să umblu îmbrăcată. Dar ție?

— Eu *niciodată* n-o să mă obișnuiesc! făcu Dorinda. Aș dori...

— Nu, nu spune asta! strigă Dorinda. S-ar putea să se împlinească. Iar noi avem o treabă de făcut. Ia cheia — uite-o, e în iarbă — și hai să ne uităm după automobilul domnului Turlă. După aceea îi vom da drumul Pumei din cușca ei, și foarte curînd vom fi iarăși acasă.

Domnul Turlă, vicarul, se ducea în fiecare duminică la grădina zoologică și după ce rămînea acolo exact o oră, pleca cu automobilul lui care era cel mai vechi automobil

din Băgărici, dar și cel mai confortabil și cu aspectul cel mai demn. Era atât de falnic și demodat, încât semăna mai mult cu o căruță ce ar fi trebuit să fie trasă de o pereche de cai, decât cu un automobil. Iată planul Dinei: să o suie pe Puma pe locul din spate, să o acopere cu un pled și după aceea să-i spună vicarului că ea și Dorinda erau foarte obosite și că l-ar ruga să le ducă și pe ele acasă cu mașina.

— El e atât de bun, zicea dînsa, încît cu siguranță că va spune da, și-apoi, știi ce mult îi place să nu fie singur, așa că n-o să i se pară deloc greu.

— Puma va trebui să promită c-o să stea liniștită de tot, spuse Dorinda.

— Tocmai mă gîndeam la ceva, zise Dina. Mă întreb dacă mai știm și acum să vorbim ca animalele și să înțelegem ce spun ele?

— Ki yark ărbaniș iiiru gnărh ăh, făcu Dorinda.

— Ce caraghios sună!

— Dar ai înțeles ce-am spus?

— O, da, perfect!

— Atunci e bine, zise Dorinda.

Găsiră automobilul vicarului la locul unde era parcat împreună cu altele, pe o porțiune mai largă a șoselei, și scurt timp stătură și priviră curioase toată acea lume din Băgărici care venise să petreacă după-amiaza de duminică la parcul zoologic, holbîndu-se la animalele sălbatice. Dina gîndi: "Dînșii arată, de fapt, cu mult mai curios și mai caraghios decât oricare dintre animalele pe care le cunosc, cu excepția poate a Babuinului Bătrîn, căruia nu i se dă voie să iasă din cușcă, și a Casuarei Săltărețe, și a Porcului cu Negi".

— Și a lui Mister Parker, adăugă Dorinda, care îi ghicise gîndurile.

— S-ar putea face o grădină zoologică la fel de interesantă, dacă s-ar pune toți oamenii în cuști.

— Da, dar n-ar fi voie să încerci, spuse Dorinda.

— Nu, făcu Dina cu părere de rău, probabil că n-ar fi voie. Ei, hai să mergem și să pîndim o ocazie bună de-a deschide cușca Pumei.

În înaltul albastru al cerului, cu mult deasupra cuștii, plutea un punctuleț de nimeni văzut. Era Șoimul Argintiu, veghind ca o santinelă în singuraticu-i post de strajă; iar cînd își dădu seama că două fete se opriseră lîngă cușcă și-și apăsau fețișoarele printre gratii, de emoție și bucurie, el făcu un salt prin văzduh, plonjă în aerul însoțit și ținu piept vîrtos curentului ce se stîrnea, pentru ca să-și frîneze coborîrea rapidă. Se aruncă apoi pe spate, se legănă întîi de o parte, apoi de cealaltă, și strigînd cu glas aspru: „Libertatea-i un lucru mareț!” se înalță iar pînă la scamele mătăsoase ale unui norișor.

— Puma! Puma! șoptea Dina. Sîntem aici! Îți vom da drumul de îndată ce pleacă oamenii aștia.

Puma Aurie sta tolănită pe o stîncă, neclintită și făsă a clipi din ochi, la vreo trei metri distanță. Nu le da nici o atenție.

— Tu vorbești englezește, spuse Dorinda. Cum vrei să te înțeleagă?

— Am uitat de tot! exclamă Dina.

— Puma, Puma, gnerk arkii ur bagrir zai ruuk, șim sălii, gnaaar pupu, ruur marăh naih kling. Șringa krau?

Atunci Puma întoarse capul și ochii ei de agată, de parcă s-ar fi aprins o lampă îndărătul lor, străluciră brusc de bucurie sălbatică. Repede se ridică și din aceeași mișcare se avîntă pînă la gratii.

— Acum? întrebă. Acum o să-mi dați drumul?

— Așteaptă pînă se depărtează oamenii aceia, îndeajuns încît să nu ne mai poată vedea, spuse Dina. Îi explică apoi Pumei ce-avea de făcut, descrise cu grijă automobilul vicarului și îi spuse unde avea să-l găsească.

Puma asculta, sfîrîind de fericire, cu mustățile țepene de emoție, cu ochii ca niște lămpi aprinse și cu coada bătînd

neobosit pămîntul, dintr-o parte într-alta.

— Acum! zise Dorinda. Nu ne vede nimeni. Repede, Dina!

Dina strecură cheia în broască și deschise ușa. Arcuindu-și trupul auriu pentru un salt unic spre libertate, Puma zvicni din cușcă, și o clipă mai târziu, nu se mai văzu; pierise printre tufișuri, de cealaltă parte a drumului. Dina încuie ușa la loc, apoi ea și Dorinda se îndepărtară grabnic.

Mai înainte de a se îndrepta spre automobilul vicarului, merșeră s-o vadă pe Lady Lil și o găsiră șezînd mîndră pe cuibul ei, cu cel puțin douăzeci de persoane înconjurînd-o, și cu Sir Bobodil alături de dînsa, cu o înfățișare foarte virtuoasă. „Lady Lil l-a iertat“, își zise Dorinda — iar Mister Parker se plimba cu pas rar îndărătul cercului de spectatori, ca un sergent de poliție cînd își face turul de inspecție. Evident, era hotărît ca niciodată să nu se mai fure vreun ou, cîtă vreme era el acolo.

— Am făcut-o din nou fericită pe Lady Lil, spuse Dina.

— Și Mister Parker pare să fie foarte mulțumit de sine, spuse Dorinda. Sînt sigură că-și închipuie că totul i se datorează lui.

— Mi-ar plăcea să-i vorbesc, zise Dina, și să-i spun cine sîntem. Dar s-ar putea să facă o prea mare tevatură.

— S-ar putea să fie iar uluit, zise Dorinda.

— Așa că mai bine ne-am duce să-l căutăm pe domnul Turlă.

Se înapoiară la automobilul vicarului și fură întâmpinate de un mîriit gros, care venea dedesubt. Dina îngenunche.

— Te-a văzut cineva? întrebă.

— Nimeni, răspunse Puma. Cît trebuie să mai stau aici? Mașina asta miroase oribil.

Dina deschise ușa.

— Intră înăuntru! îi spuse, iar Puma se strecură, agilă. Dar vezi să nu zgîrii pernele, adăugă Dina, și o acoperi cu un pled bleumarin.

Așteptară timp de zece minute, și apoi sosi și vicarul.

— Ce după-amiază plăcută! exclamă. Dar voi două n-ați fost la biserică azi-dimineață și n-ați fost la biserică nici duminica trecută, și nici în duminica dinaintea duminicii trecute, și nici în cea de mai înainte nu sînt sigur dacă ați fost. De ce oare?

— Am fost plecate de acasă, explică Dina.

— Atunci sper c-ați avut o vacanță plăcută, spuse vicarul. Și acum probabil că așteptați să vedeți dacă eu o să vă poftesc în mașină și-o să vă duc acasă?

— Sîntem foarte obosite, spuse Dorinda.

— Atunci hai, suiți-vă, zise vicarul, și să-i dăm drumul. Și cum tot sîntem împreună, am putea să ne distrăm cîntînd ceva pe trei voci. Hai să cîntăm: *Turtă dulce, caldă, caldă!*

Așa că ieșiră cu mașina din grădina zoologică – și paznicul le deschise poarta mare și scoase pălăria dinaintea vicarului; iar Dina o ținea strîns de mîna pe Dorinda și amîndouă gîndeau: „Mă întreb ce-ar spune paznicul dacă ar ști că a deschis porțile pentru doi canguri și o puma?“... Dar, cu o expresie perfect inocentă, priveau drept în fața lor și cîntau cu glas tare:

Turtă caldă, înmiresmată,

Turtă dulce, caldă, caldă!

Turtă caldă, parfumată

Hai la turtă dulce, caldă!

Cine mai ia turtă cu miros de floare,

Frămîntată cu miere și cu scorțișoare!

Apoi, cînd terminară de cîntat pe toate vocile, cu refren cu tot, vicarul suspină adînc și spuse:

— Trăim timpuri triste. Sărmana mea soție și acum mai e la închisoare, ea și toți ceilalți, bieții de ei, care n-au putut cădea de acord s-o declare pe madam Bigudiu vinovată și n-

au consimțit nici s-o găsească nevinovată. Domnul judecător Zbîrci tot îi mai ține la închisoare pe toți.

Dina și Dorinda nu știau nimic despre asta, pentru că în dimineața când deveniseră ele canguri fuseseră doamna Turlă și toți ceilalți membri ai Juriului trimiși la închisoare.

Acesta era alaiul (deținuții laolaltă cu prietenii lor) pe care îl speriaseră ele atît de tare, așa că vicariul le povesti toată istoria cu procesul doamnei Bigudiu și teribilele-i consecințe.

Și pînă să termine dînsul povestea, ajunseră acasă.

Dorinda deschise ușa automobilului și Puma se strecură frumușel afară; vicarul nu întoarse capul și nu văzu nimic. Ele îi mulțumiră foarte cuviincios și, pe cînd pornea mai departe, îl auziră cîntînd: *E-o cîrciumăreasă în oraș*. Apoi dădură fuga spre grădina cea lungă din spatele casei, Puma urmîndu-le prin umbra gardului de tufișuri, iar cînd ajunseră în locul unde între ei și casă se afla desișul de rododendroni, Șoimul Argintiu se abătu din cer și veni să le întîmpine.

— Dar nu trebuie să stați aici, îi îndemnă Dina, pe cînd Șoimul și Puma își dădeau binețe. N-ați fi în siguranță. Ați fi văzuți și iarăși prinși și duși înapoi în grădina zoologică.

— Niciodată! exclamă Puma. Niciodată nu mă voi mai lăsa prinsă. Mai bine moartea!

— Da, dar nu dorești să mori, dacă se poate evita asta, nu-i așa? spuse Dorinda cu înțelepciune.

— Duceți-vă în Pădurea Cucui, zise Dina. Șoimul cunoaște drumul. Și de îndată ce vom putea (noi acum vom avea lecții de făcut în fiecare zi – înțelegeți?) o să venim să vă vedem, aproape de copacul unde ne-am ascuns noi hainele. Șoimul știe unde este.

— Atunci am s-aștept pînă veți veni, spuse Puma, ca să vă mulțumesc pentru darul măreț ce mi-ați făcut.

— Să veniți curînd! spuse Șoimul, înălțîndu-se în văzduh.

Urmează-mă, Puma. Vino să-ți guști libertatea în pădure. Rămîneți cu bine, copii!

— Pe mîine! zise Puma. Rămas bun pînă mîine! Și cu salturi voioase, ca o pisicuță la joacă, străbătu iarba, se avîntă peste gardul de tufișuri și nu se mai văzu.

— Ieri, zise Dorinda cu invidie, puteam și noi sări la fel.

— Și astăzi, îi răspunse Dina, putem să ședem confortabil într-un fotoliu și să ne bem ceaiul, și să citim o mulțime de cărți, și să dormim în paturile noastre. Haide, Dorinda! Trebuie să mergem s-o vedem pe Mama.

— Să-i spunem oare ce ni s-a întîmplat?

— Nu! hotărî Dina. E aproape sigur că oamenii mari ar spune că am făcut cît se poate de rău că ne-am schimbat în canguri, și s-ar putea să creadă că n-am avut dreptate să-i dăm drumul Pumei din parcul zoologic. Așa că mai bine să nu spunem nimic despre toate astea.

— Atunci o să fie foarte anevoie de explicat de ce am lipsit atît de mult timp, făcu Dorinda.

Dar cînd intrară în casă, o găsiră pe mama lor stînd lîngă cămin cu o scrisoare în mîină și cu o expresie îngrijorată și mîhnită pe chip, și ea nu le spuse decît:

— Copii, iar ați întîrizat la ceai! Hai, duceți-vă să vă spălați pe mîini și să vă periați părul, și vedeți de vă grăbiți.

Capitolul XIX

— Foarte bine, spuse domnișoara Bătrăștie, dacă nu vreți să-mi spuneți, liber și de bună voie, unde ați fost, eu, una, desigur că n-o să vă silesc. Tot ce pot să spun e atât: orice copii care ar avea afecțiunea cuvenită față de învățătoarea lor, și o politețe firească, nu s-ar purta cum vă purtați voi.

Mama voastră, după cum știți, a avut o foarte serioasă supărare, din cauza anumitor vești pe care le-a primit din Bombardia, unde tatăl vostru se pare că se află acum într-o situație destul de primejdioasă. N-am de gând să-i sporesc necazurile cerîndu-i să descopere unde ați fost și ce ați făcut în tot acest timp, pentru că presupun, după șovăiala voastră de a vorbi, că numai de lucruri lăudabile nu v-ați ținut. Iar mama voastră, dacă ar descoperi că ați făcut lucruri rele, ar fi foarte îndurerată. Eu însă sînt o fire mai rezistentă! Sînt doi ani de cînd vă cunosc și nimic din ceea ce mi-ați putea spune nu m-ar mai scandaliza și nu m-ar surprinde. Așa că vă dau încă o șansă de a vă purta cum trebuie să se poarte copiii cu o educatoare care le-a împărtășit din plin sollicitudinea ei. Dina, vrei tu să-mi spui unde ați fost?

- Vă rog, domnișoară Bătrăștie, aș prefera să nu vă spun.
- Dorinda, nici tu nu știi ce-i buna-cuviință?
- Ba da, domnișoară Bătrăștie.
- Atunci îmi spui?
- Am promis că n-o să spun, domnișoară Bătrăștie.

Asta se petrecea la mai bine de o săptămînă după întoarcerea lor. În fiecare zi, domnișoara Bătrăștie făcea tot ce putea ca să descopere unde fuseseră, dar nici Dina, nici Dorinda nu voiau să dea nici cea mai mică explicație, iar domnișoara Bătrăștie era într-o dispoziție foarte proastă, din cauză că nu-și putea satisface curiozitatea.

- Foarte bine, repetă ea, dacă nu vreți, nu vreți! Eu, una,

nu voi gîndi prea bine despre voi din pricina acestei manifestări fățișe, arogante, capricioase, jalnice, de purtări dușmănoase, oribilă, abominabilă. Și acum, la lecții! Mi se pare că am început studiul Geografiei. Geografia este știința care descrie pămîntul. Este o știință foarte folositoare. Ne învață că din Galia de Sud ne vine cărbunele, din Brazilia tapioca, din Bengal tigrii, din Montelimar nugaua, și din Angola Portugheză, boala somnului. Cînd veți crește mai mari, veți învăța și Filozofia. Filozofia este mai grea decît Geografia, pentru că ea încearcă să explice de ce și pentru care scop există cărbune în Galia de Sud, tapioca în Brazilia, tigri în Bengal, nuga în Montelimar și musca „tse-tse“, care aduce boala somnului, în Angola. Dar nu vă gîndiți între timp la chestiuni atît de dificile. Pentru moment ne vom ocupa numai cu Geografia, care este un subiect onest fără complicații, și ar fi și foarte ușor dacă n-ar fi atît de vast. Dar, din întîmplare, este un subiect foarte vast, într-adevăr, pentru că diametrul pămîntului, măsurat împrejurul Ecuatorului, este de 24.901,8 mile engleze. Dacă ne-am găsi la Ecuator, în mijlocul Atlanticului de Sud - ceea ce însă nu e probabil să se întîmple - și de acolo am decide să călătorim spre vest, am ajunge cu timpul la gura fluviului Amazoanelor, care scaldă patru cincimi din America de Sud, și pentru asta, dacă nu pentru alte motive, merită să se bucure totdeauna de considerația noastră. Dacă însă am călători spre est de-a lungul Ecuatorului, am ajunge la coasta Africii, cîteva mile la sud de fluviul Gabun, care nu este un fluviu adevărat, ci un estuar al mării, și a fost descoperit de navigatorii portughezi către sfîrșitul secolului al cincisprezecelea. Nu

v-aș sfătui, totuși, să urmați călătoria mai departe în această direcție, pentru că ar fi extrem de neplăcută și nesănătoasă. Pentru a găsi o climă într-adevăr sănătoasă, aș sugera mai degrabă să vă duceți la Bournemouth, în ținutul Hampshire, care are o întindere de 1623,5 mile pătrate și mai multe cursuri de apă, în care e foarte plăcut să pescuiești păstrăvi. A fost invadat în anul 495 e.n. de saxonii de la apus, sub Cerdic și Cynric. Cerdic dăruia mai târziu insula Wight unui nepot al său, cu numele de Stuf. El nu putea ști că, mulți ani mai târziu, acolo va fi locul morții reginei Victoria. Regina Victoria s-a născut la palatul Kensington, dar părinții ei, ducele și ducesa de Kent, trăiseră mai înainte în Franconia, nici ea lipsită de agremente și cu o viață mai puțin costisitoare ca la Kensington. Franconia era unul din ducatele de căpetenie ale Germaniei medievale. E situată de-a lungul văii râului

Main, care are o lungime de 310 mile și șerpuieste printre coline plantate cu viță de vie, scaldând zidurile cetății universitare Würzburg.

— Sînt murdare? întrebă Dorinda.

— Vă rog să nu mă întrerupeți, făcu domnișoara Bătrăștie. Würzburg este un oraș interesant, care produce cărămizi și oțel. Meșteșugul de-a face cărămizi datează din timpuri străvechi. Se găsesc multe cărămizi în ruinele Babylonului, iar Zidul cel Mare, chinezesc, care are o lungime de 1500 mile și o înălțime între douăzeci și treizeci de picioare, este în parte construit din cărămizi.

Domnișoara Bătrăștie vorbea mereu înainte, atingînd în felul acesta numeroase subiecte, încît se părea că nici Zidul cel Mare, chinezesc, nu putea fi mai lung decît ce-și închipuia dînsa că trebuie să fie o lecție de Geografie. Și imediat după dejun, Dina și Dorinda rămaseră îngrozite cînd o auziră spunînd:

— În mod obișnuit, ați fost instruite în după-amiaza asta în Muzică și Dans. Dar profesorul vostru pentru aceste materii, domnul Casimir Corvo, este, din nefericire, încă la închisoare. Așa încît vom face o plimbare în Pădurea Cucui și ne vom ocupa acolo, în continuare, de studiul Botanicii.

Dar de cum intrară în pădure, Dina și Dorinda o luară la picior; alergară la vale pe un drum de trăsură, ocoliră pe după un stejar, străbătînd în fugă o cărare întortocheată, ascunsă de lăstărișul ce-o năpădea, suiră voinicește o coastă dulce și așternută cu frunziș, sub umbra unor fagi enormi, cu coaja netedă, trecură în grabă un deluț plin de aglice și în puțină vreme fură departe de domnișoara Bătrăștie, care, neavînd nici o dorință de a studia Botanica de una singură, se întoarse acasă și scrisese scrisori lungi la aproape toate surorile ei.

— Și acum, spuse Dina, să mergem să-i căutăm pe prietenii noștri, Puma Aurie și Șoimul Argintiu.

Îi găsiră lîngă copacul bătrîn și găunos unde-și

ascunseseră cîndva îmbrăcămîntea. Șoimul, drept ca săgeata în penajul lui de nea, ședea pe o creangă uscată, iar Puma, scăldată în lumina soarelui, sta întinsă pe pajiștea caldă.

— Salut! strigă Șoimul, înălțîndu-și capul mic și frumos. Salut, mărinimoșii mei copii!

Puma, însă, se ridică și merse în întîmpinarea lor, lin și tăcut. Se opri în fața Dinei, își înălță privirea spre dînsa, și apoi, cu o mișcare ușoară, firească, puse labelle dinainte pe umerii Dinei. Întîi pe o parte, apoi pe cealaltă, mîngîie cu capul fața Dinei, torcînd ca o pisică mare – și fetița simți pe obrazii ei blana cea caldă și aspră, țepii mustăților și buzele subțiri și negre ale Pumei. Dina o sărută între ochi și rîse cu glas tare. Puma o întîmpină apoi și pe Dorinda în același fel, iar Dorinda o sărută, rîzînd și ea de încîntare că avea de prietenă o făptură atît de frumoasă cum era Puma Aurie.

— Copii, spuse Puma, vreau să vă vorbesc. Mi-ați făcut cel mai mare bine care există pe lume. Mi-ați dat libertatea – și vă sînt recunoscătoare. Mi-ați redat viața.

Toată noaptea am umblat prin pădure, cu mireasma copacilor și a pămîntului gras în nări, și întunericul era frumos, cerul, presărat cu cîteva stele, mă privea printre ramuri.

Și cu puțin timp înaintea zorilor, s-a ivit luna tîrzie, o lună mică, galbenă. Apoi o adiere lină a străbătut pădurea și am prins alt miros. Nu știam că-s cerbi în pădure pînă n-am adulmecat boarea stîrnită de umbletul lor. Așa că m-am întors și m-am luat după vînt, și la mijirea zorilor am dat de un căprior care mergea să se adape. Am fost însă amăgită de vînt – căpriorul m-a adulmecat și a luat-o la fugă. Am gonit, așadar, și unul, și altul – eu însă eram cam înceată și țeapănă fiindcă zăcusem atît de îndelung în cușcă. Dar curînd am simțit – ca pe un șiroi curgînd mai năvalnic după ploaie – întorcîndu-mi-se în picioare avîntul puterii. Mai

repede și tot mai repede goneam - lin și repede, pîn' ce aerul dimineții prinse a-mi vîjii pe lîngă urechi și pămîntul pădurii îmi luneca sub picioare ca un torent ce se prăvale pe-o coastă de munte - și pîn' ce pulpele zvîcninde ale căpriorului se apropiară. M-am avîntat și mai aproape de el - ne găseam acum pe-o pajiște verde și copitele lui tăiau brazda și-mi zvîrleau în față fărîme de pămînt jilav. Mă găseam acum aproape lîngă el - căpriorul aruncă o privire înapoi, se opri o secundă și în secunda aceea i-am sărit în grumaz. S-a prăbușit la pămînt, bușind iarba cu un bufnet și, pe cînd țîșnea soarele, mi-am ucis prada.

Pentru aceea clipă falnică, pentru goana avîntată în zorii zilei, vă mulțumesc. Pentru că-s slobodă azi și voi fi liberă miîne, vă mulțumesc. Nu voi conteni nicicînd a vă fi recunoscătoare și dacă vreodată vă pot sluji cu ceva, fie cu un lucru mărunț, fie cu o faptă mare, să mă chemați și voi fi alături de voi.

Dina cît și Dorinda fură cam îngrozite aflînd că Puma, atît de curînd după ce-și redobîndise libertatea, ucisese un căprior. Cerbii sînt făpturi frumoase și gingașe, și încă un motiv de a nu le omorî era că toate aceste animale, trăind în cuprinsul Pădurii Cucui, aparțineau domnului Bevidere Fitzjartieră. Copilele începură să-și dea seama că ce făcuseră ele era destul de grav. Se părea că nu poți să dai drumul unei pume și s-o lași liberă într-un comitat englez, fără unele urmări neplăcute. Și cu cît rămînea timp mai îndelungat în libertate, ascultînd de instinctele ei spre a-și potoli foamea, cu atît mai numeroase aveau să fie urmările penibile. Nu numai că erau cerbi și căprioare în pădure, dar pe cîmpurile învecinate se mai aflau și vite, și oi. Dina și Dorinda, ascultînd istorisirea Pumei, simțeau destulă îngrijorare în privința viitorului.

Își amintiră apoi amîndouă deodată - fiindcă adesea aveau amîndouă același gînd - că Puma era prietena lor și că degeaba ai un prieten dacă te plîngi mereu de tot ce face

prietenul sau prietena ta. Trebuie să înțelegi punctul de vedere al prietenului sau prietenei. „Puține lucruri sînt mai plăcute, își ziseră, decît să ai mulți prieteni, dar singurul fel de a ți-i păstra e să-i înțelegi și să fii îngăduitor cu ei“.

Dar Puma, firește, nu știa că toți cerbii și toate căprioarele din Pădurea Cucui aparțineau domnului Bevidere Fitzjartieră. Și-apoi, cît despre faptul că ucidea și ea ici, colo, cîte unul din acele frumoase animale, cu cît era asta, la urma urmei, mai rău decît a cumpăra o pulpă de miel pe care-l omorîse măcelarul?!

Toate aceste gînduri le trecură prin cap fetițelor, iar cînd Puma termină să povestească ele nu spuseră nimic care să fi arătat că o condamnau, ci fură de acord că vînătoarea trebuie să fi fost fermecătoare. Îi mulțumiră pentru prietenia pe care le-o oferea și cu toții își făgăduiră să-și fie prieteni buni unii altora: Șoimul și Puma, și Dina, și Dorinda.

Apoi Șoimul zise că are vești să le dea. Fusesse de dimineață în grădina zoologică și vorbise cu mai multe dintre păsările și animalele ce se aflau acolo. Erau cu toții într-o stare de mare tulburare.

Sir Lanțcastru și domnul Prună se pare că fuseseră extrem de necăjiți și îngrijorați cînd descoperiseră că nu numai Puma, dar și cei doi tineri Canguri evadaseră. Prea se întîmplau de la o vreme multe lucruri ciudate în parcul zoologic, spusese Sir Lanțcastru. Iar domnul Prună declarase că, de cînd trăia, nu mai pomenise asemenea lucruri. Atunci Sir Lanțcastru, într-o dispoziție cît se poate de dezagreabilă, strigase către domnul Prună: „*Eu totdeauna mi-am dat osteneala posibilă pentru ca să le fac pe animalele mele să se simtă bine; dar dacă ele nu-mi sînt recunoscătoare, n-am să mai încerc. Du-te și dă ocol cuștilor și deschide ușa fiecăreia din ele – iar cele care vor să evadeze, n-au decît! N-am să țin aici pe nici una care nu vrea să rămînă de bună voie.*“

— Și-au plecat toți? întrebă Dina.

— Foarte, foarte puțini, răspunse Șoimul. Într-adevăr foarte puțini. Cei mai mulți sînt indignați împotriva lui Sir Lanțcastru că a încercat să-i dea afară. Mai cu seamă Bendigo, și Mister Parker, și Marie-Louise sînt foarte supărați și spun că nimic n-o să-i facă vreodată să plece.

— Bietul Bendigo! făcu Dina. Dorinda și cu mine o să-i trimitem ziarul *Times* în fiecare zi, ca să nu mai trebuiască să-l fure de la Sir Lanțcastru. Și în fiecare duminică o să-i ducem cîte o țigară de foi. Tata a lăsat acasă foarte multe.

— Și ar trebui să-i dăm și lui Mister Parker un cadou oarecare, zise Dorinda. Ce crezi tu că i-ar plăcea?

Astfel vorbiră despre animalele din grădina zoologică; apoi Șoimul le descrie cuibul în care fusese el clocit, pe o coastă de munte albă toată de zăpadă, în Groenlanda, și cît de speriat fusese cînd încercase prima oară să zboare. Dar Puma, care era istovită după vînătoarea de cu noapte și leneșă după ospățul ei copios, adormi în soare și zăcea visînd pe pajiște. Și cînd se făcu tîrziu după-amiază, Dina și Dorinda se duseră acasă.

În fiecare dimineață înghițeau cîte o lecție obositoare de-a domnișoarei Bătrăștie, dar mai tîrziu scăpau adesea de ea și se duceau în pădure să se întîlnească cu Șoimul și cu Puma.

Acolo ele învățau mai mult decît putea să le învețe domnișoara Bătrăștie. Învățau să vadă toate cele.

Se jucau de-a v-ați ascunselea cu Puma și la început Puma putea să stea culcată la trei, patru metri de ele fără să fie găsită. Alegea cîte un loc unde pămîntul, bogat în frunziș și scaldat de soare, avea aproape același colorit ca și blana ei — și acolo zăcea, atît de neclintită, încît părea o creangă căzută dintr-un copac uscat, acoperită cu licheni. Dina și Dorinda, cercetînd peste tot, puteau să treacă la trei pași de dînsa și să n-o vadă dacă ea nu făcea vreo mișcare ca să le atragă atenția.

Dar după foarte mult exercițiu devenirea mai istețe și Puma trebuia să se ascundă cu multă grijă dacă voia să nu fie descoperită.

Apoi le învătă ca, atunci cînd se ascundeau, să stea neclintite cum sta ea și să aleagă un loc în care rochițele ce le purtau să se armonizeze cu fundalul de tufișuri umbroase sau de stînci și iarbă, sau de frunze veștede. Și deseori, cînd stăteau astfel tolănite, păsările pădurii se apropiau pînă la mai puțin de un metru, sau cîte un iepure se așeza în coadă alături de ele, sau cîte un jder, cu ochișori-i săgetători, trecea pe lîngă ele nu mai mult de un metru distanță.

Uneori se cățarau pînă la ramurile cele mai de sus ale unui copac mai înalt, iar Șoimul venea și el și le semnala din cap mișcări mărunte prin tufișurile de dedesupt, pe care ele singure niciodată nu le-ar fi observat. Erau păsări acolo și jivine mici. În pădure era cu mult mai multă viață decît bănuiseră ele vreodată – și Șoimul le învătă să vadă acea viață ascunsă.

Șoimul vedea orișice.

Învățară să cunoască, după mirosul vîntului și după înfățișarea cerului, dacă a doua zi are să fie vreme frumoasă sau rea. Învățară să țină minte chipul unui anumit copac, de parcă ar fi fost un bărbat sau o femeie cu care făceau cunoștință – și după ce-l știau, se puteau duce oriunde prin pădure fără a se rătăci. Învățară să fie atente la tot ce vedeau sau auzeau; și în felul acesta învățară cîte ceva chiar și din lecțiile plicticoase ale domnișoarei Bătrăștie.

Însă Muzică și Dans nu învățau, pentru că domnul Casimir Corvo, profesorul lor pentru aceste materii, era tot la închisoare.

Capitolul XX

În fiecare zi, domnul judecător Zbîrci obișnuia să se ducă la închisoarea din Băgărici, ca să-i viziteze pe cei doisprezece membri ai Juriului pe care el îi închisese pentru că nu voiau să admită că madam Bigudiu, soția

proprietarului magazinului de galanterie și mărunțișuri, era Vinovată de a fi furat niște ciorapi – și nici nu se decideau să declare cu toții că ea *Nu* era vinovată.

În fiecare zi, cei doisprezece membri ai Juriului se adunau în curtea închisorii: doctorul Fosfor, domnul și doamna Pielevacă, doamna Mierosu și domnul Mierosu, domnul Fărîmă și doamna Fărîmă, doamna Ceară, doamna Hîrahîrb, doamna Turlă, domnul Casimir Corvo și domnul Oiște, căruțașul – cu toți se adunau în dreptunghiul umbros, înconjurat de clădirile închisorii, pe ale cărei ziduri din afară creștea iederă de Virginia, iar pe zidurile dinăuntru, trandafiri agățători. Și acolo domnul judecător Zbîrci străbătea curtea în sus și în jos, apoi se oprea și, ațintind asupra juraților o privire cruntă, striga cu voce amenințătoare:

– Ei, v-ați format în sfîrșit o opinie?

– Da! răspundeau ei, răcnind de douăsprezece ori mai tare decît răcnise el.

– Dar v-ați format acum cu toții *aceeași* opinie?

– Nu! mugeau ei drept răspuns, și mugeau de douăsprezece ori mai puternic decît el.

– Atunci, *cînd* aveți de gînd să vă formați cu toții una și *aceeași* opinie?

– Niciodată! răspundeau ei.

– Atunci nu veți ieși niciodată din închisoare! striga el.

– Urra! răspundeau ei.

– Pentru că sînteți o adunătură de răzvrățiți zurbagii, de terchea-berchea îndărătnici și ticăloși! zbiera dînsul.

Și atunci ei se porneau a cînta cît îi ținea gura de tare:

Dom nește, dom nește Britania!

Peste mări ești menită a domni!

BRITANICII NICIODATĂ, NICIODATĂ ROBI NU VOR FI!

După asta, domnul judecător Zbîrci, roșu și umflat ca un curcan, mărșăluia afară din curtea închisorii, bombănind amenințări teribile, iar cei doisprezece membri ai Juriului țineau cuvîntări.

Toate cuvîntările tratau totdeauna același subiect: toți erau de acord că fiecare cetățean britanic era îndreptătit să aibă propria opinie în orișice problemă și să vorbească liber despre ea – fie că era o opinie neroadă ori o opinie înțeleaptă, o opinie ce și-o formase singur ori o opinie culeasă într-un tren. Chiar și domnul Casimir Corvo, care era de fapt străin, trăise atît de multă vreme la Băgărici încît împărtășea această nobilă credință și ținea cuvîntări ca cei mai buni dintre ceilalți.

Apoi, după ce ținuse fiecare cîte-o cuvîntare, se duceau să-și ia prînzul, cu o solidă poftă de mîncare.

Și cum doamna Jehu, nevasta temnicerului, era bucătăreasă excelentă, aveau întotdeauna un prînz cu adevărat bun: începea cu supă și se termina cu brînză, fără să lipsească roast-beff-ul și plăcintele cu mere. După asta trăgeau cu arcul, jucau domino, table, șah sau citeau cărți bune și ziarele. Între timp se făcea ora ceaiului. După ceai vorbeau de o sută și unu de lucruri diferite, și nici nu terminau bine că venea ora cinei. Iar după cină făceau exerciții pentru *Domnește, domnește Britania*, pînă la ora culcării.

Paturile erau foarte confortabile în închisoarea de la Băgărici. Doamna Jehu, nevasta temnicerului, schimba cearșafurile și fețele de pernă în fiecare săptămînă, și oricine dorea putea căpăta o sticlă cu apă fierbinte de pus la picioare, cînd era vreme friguroasă. Unsprezece membri ai Juriului aveau în fiecă noapte un somn sănătos și se deșteptau în fiecă dimineață cu voioasa convingere că suferă pentru o cauză bună și pentru un principiu nobil. Adică principiul că fiecare cetățean britanic își poate forma o opinie după propria-i convingere și că nimeni nu-i

va dicta ce are de făcut.

Dar domnul Casimir Corvo dormea prost - și cînd se deștepta, cu greu își stăpînea lacrimile la gîndul că începe o nouă zi de închisoare. Ca și ceilalți, credea și el cu tărie că oricine este îndreptățit să-și aibă opiniile proprii; și nu avea defel intenția de a ceda presiunilor judecătorului Zbîrci. Dar dînsul, mai presus de orice pe lumea asta, dorea să cînte la pian și să învețe oamenii să danseze; și atîta vreme cît sta la închisoare, nu putea face nici unul dintre aceste lucruri, pentru că acolo nu era niciun pian, iar membrii Juriului preferau să țină cuvîntări decît să danseze. Așa că domnul Corvo se simțea nenorocit și disperat și în fiecare noapte se ruga cerului să fie scăpat din închisoare.

Iată care era starea de lucruri în închisoarea de la Băgărici.

Capitolul XXI

Într-o după-amiază, în Pădurea Cucui, Dina și Dorinda stăteau tolănite pe iarbă, cu Puma Aurie între ele, iar Șoimul Argintiu sta pe ciotul unui copac uscat, în apropiere. Dina îi întrebasese cum de fuseseră capturați și aduși în Anglia și Puma răspunse: „Prin trădarea unui indian“.

„Pentru satisfacerea lăcomiei unui om alb“, spusese Șoimul.

Vorbiră și despre lucruri mai voioase, cu istorisiri despre viața în calda pădure braziliană și despre peripeții printre colții de stîncă ai Groenlandei – și după asta rămaseră cu toții tăcuți, gîndindu-se la ce auziseră. Apoi Dina spuse:

– De cîte ori aud povestindu-se despre lucruri interesante care le fac unii, aș vrea și eu să fac ceva interesant.

– E mult de cînd n-am mai făcut nimic interesant, spuse Dorinda oftînd. Tot ce facem acum e s-o ascultăm pe domnișoara Bătrăștie și asta devine din zi în zi mai plicticos.

– Și toată ziua face lecții cu noi, adăugă Dina, afară de timpul cît fugim de acasă.

– Ceea ce faceți destul de des, spuse Șoimul.

– Cine n-ar face la fel? întrebă Dorinda.

– Înainte mai aveam lecții de Muzică și Dans, de două ori pe săptămînă, zise Dina, dar domnul Corvo, profesorul nostru, e tot la închisoare, așa că acum nici pe acelea nu le mai avem.

– De ce nu-l scoateți din închisoare? întrebă Puma.

Nouă ne-ați ajutat să evadăm din grădina zoologică, ceea ce a fost lucru anevoios; dacă vă gândiți bine și folosiți toată agerimea voastră, eu sînt convinsă că o să găsiți niște mijloace ca să poată și el evada din închisoare.

— Eu nu cred că ar vrea, spuse Dina. Vedeți, sînt închise douăsprezece persoane și cu toatele numai pentru că nu se pot înțelege dacă madam Bigudiu, nevasta proprietarului prăvăliei de galanterie și mărunțișuri, a avut sau n-a avut intenția să fure niște ciorapi. Dacă s-ar înțelege între ei, ar putea să iasă din închisoare și mîine.

— Și oare femeia aceea avea într-adevăr intenția să fure ciorapii?

— Sînt sigură că nu, răspuse Dina.

— Eu cred că da, răspuse Dorinda.

— Vedeți, adăugă Dina, noi toți, de fapt, nu știm, dar avem cu toții părerea noastră personală, și firește că nici prin gînd nu ne trece să renunțăm la ea.

— Sînt bucuroasă că nu-s o făptură omenească, făcu Puma. Trebuie să fie foarte greu să fii fericit cînd dispoziția ta depinde atît de mult de ideile pe care le ai.

— N-au aripi să zboare, spuse Șoimul, n-au fulgi care să le țină cald, nici cioc care să le despice hrana, iar ochii le sînt foarte neputincioși. Dar au gînduri și idei, și asta îi face puternici. Făpturi omenești ne-au prins și ne-au închis, prietenă dragă, și tot făpturi omenești ne-au redat libertatea.

— Eu n-am spus că-mi displac și nici că-i prețuiesc mai puțin decît merită, îl încredință Puma. Dar uneori îi compătinesc.

— Uneori ne compătîmim noi înșine, zise Dorinda. Mai cu seamă cînd plouă și nu putem fugi și scăpa de domnișoara Bătrăștie.

— Duceți-vă și vorbiți cu profesorul vostru de Muzică, le sfătui Puma, și încercați să-l convingeți să-și schimbe părerea. Spuneți-i că sînteți nefericite din pricină că el e

închis. Băgați-i în cap ideea că e de datoria lui să evadeze, și poate că ideea asta nouă are s-o gonească pe cea veche care-l ține în închisoare.

— Pare cam complicat, făcu Dina, dar bănuiesc c-am face bine să încercăm.

— Cel puțin o s-avem ceva de făcut, fu de părere Dorinda.

Apoi, timp de o oră, două, jucară jocul „te-am atins“, după niște reguli stabilite între ei, conform cărora Puma trebuia să umble pe etichetele dindărăt, Dina și Dorinda să meargă în patru picioare, pe cînd Șoimul, zburătăcea de colo-colo bătînd aerul cu o singură aripă. După asta, Dina și Dorinda, cu rochițele sfîșiate de spini tufișurilor și pătate de iarbă, pline de noroi pe coate și pe genunchi, se înapoiară acasă, la ceai, și fură certate zdravăn de către domnișoara Bătrăștie.

Ziua următoare era joi, iar marțea și joia erau zilele de vizită la închisoare. Așa că, după-amiază, se duseră să-l vadă pe domnul Casimir Corvo.

Cam vreo patruzeci de alte persoane din Băgărici veniră să-și viziteze prietenii, aducînd coșuri pline cu gogoși și sandvișuri cu șuncă, și tarte cu fructe, și termosuri cu ceai, și sticle cu bere – și acum ședea toți pe iarbă, în curtea închisorii, la un picnic, cu membrii Juriului. Domnul Hîrahîrb, proprietarul magazinului de fierărie și articole de menaj, adusese un gramofon care cînta *Nădejde și slavă ni-i țara* – și cu toate că petreceau cu toții de minune, membrii Juriului reușeau să arate totodată plini de noblețe și virtute.

Domnul Casimir Corvo, totuși, nu se găsea în ceata fericită a celor care petreceau pe iarbă. Dina și Dorinda trebuiră să cerceteze prin toată închisoarea pînă să-l găsească, în cele din urmă, la catul cel mai de sus, într-o odăiță folosită ca uscătorie de rufe. Ședea pe un scăunaș de lemn, sub o frînghie de uscat rufe pe care atîrnau o pereche de pantaloni de flanelă aparținînd domnului Jehu,

temnicerul, un șorț de-al doamnei Jehu, cămașa cea mai bună a doctorului Fosfor, trei batiste, un prosop de baie și o față de pernă jilavă. În clipa cînd le văzu intrînd pe Dina și Dorinda, el se ridică și le întîmpină cu un surîs plin de jale.

— Dragele mele prietene! Elevele mele favorite! Ați venit să-l vizitați pe bătrînul vostru profesor? Cîtă bunătate din partea voastră!

Era un om mărunțel, cu o față plăcută, proaspăt rasă, albă ca un os de pui. Avea niște ochi mari, întunecați, sub niște sprîncene groase, negre, care tot săltau și coborau de cîte ori se emoționa. Cîteodată sprînceana stîngă părea suită pînă la jumătatea frunții, și alteori cea dreaptă cobora, într-o încruntătură teribilă, pe-o singură parte a feței. Părul îi era foarte des și nițel buclat, iar într-un punct cobora pînă la mijlocul frunții sale palide. Făcea frecvente gesturi cu mîinile, care îi erau lungi și delicate, și umbla cu pași grațioși și ușori.

Lumea din Băgărici gîndea că poartă o îmbrăcăminte ciudată, dar, după părerea Dinei, haina lui verde-închis de velur și pantalonii lui galbeni de catifea dungată îl prindeau foarte bine, și Dina mai admira foarte mult și vesta lui roșie cu nasturi de alamă, și cămașa lui albă de mătase. Dînsul vorbea perfect limba engleză, dar o umplea cu sunete neobișnuite - cu triluri de r-uri și cu t-uri care făceau să ți se pară că lovește cineva în masă cu furculița de metal cu care da tonul la acordatul pianului și cu vocale lungi, cîntătoare.

— O să vi se pară un loc ciudat, spuse el, acesta unde mă găsiți, odaia asta unde oamenii își atîrnă lucrurile la uscat. Dar a trebuit să-mi aduc aici fața de pernă, pentru că azidimineață, cînd m-am trezit, m-a copleșit mîhnirea la gîndul că trebuie să stau în închisoare. Și-am început să plîng, și fața de pernă s-a udat rău. Voi, care sînteți englezoaice, o să gîndiți că e o prostie din partea unui om

în toată firea să plîngă. Dar în țara mea, cînd oamenii sînt mîhniți, plîng, fie că-s mari, fie că-s mici. Și cînd sînt veseli, rîd. Cei mai mari și cei mai mici, cu toții împreună, rîd.

— A fost foarte cuminte din partea dumneavoastră să vă puneți la uscat fața de pernă înainte de a merge la culcare, spuse Dina.

— Dacă v-ați fi culcat astă-seară cu perna udă, spuse și Dorinda, ați fi făcut guturai și atunci ați fi fost și mai trist.

— Așa m-am gîndit și eu, făcu domnul Corvo, fiindcă nu-s chiar atît de nerezonabil. De fapt, cînd mă uit la multe alte persoane pe care le cunosc, găsesc adesea că eu fac parte dintre cei destul de rezonabili.

— Ați vrea să evadați din închisoare?

— Vai, făcu domnul Corvo, nu pot! Trebuie să rămîn aici, împreună cu toți ceilalți membri ai Juriului. E de datoria mea... Dar spuneți-mi: ați uitat toată muzica pe care v-am învățat-o și toate dansurile? Sau le mai țineți minte și faceți exerciții zilnic?

— Nu putem să ne amintim mare lucru dacă nu sînteți și dumneavoastră să ne ajutați, spuse Dorinda. Nouă ne plăceau lecțiile de Muzică și Dans (pe care ni le dați dumneavoastră) mai mult decît toate celelalte și o să fim și de aci înainte foarte nenorocite pînă o să veniți, ca să le putem relua.

Dorinda vorbea foarte deslușit și cu mare atenție, de parcă ar fi recitat o poezie învățată pe de rost. Căci ea și Dina se gîndiseră serios cum trebuiau să-i vorbească domnului Corvo și în drumul spre închisoare repetaseră întruna cuvintele ce aveau să i le spună. Acum venea rîndul Dinei.

— Aveți o datorie față de noi, elevele dumneavoastră, zise ea, cît și față de colegii dumneavoastră închiși. Poate că e de datoria dumneavoastră ca mai întîi să vă gîndiți la această datorie dintîi și pe urmă la cea de-a doua, așa cum

trebuie să-ți amintești să-ți speli dinții mai înainte de a te băga în pat – și dacă e așa, ar trebui să vă hotărâți să evadați, iar noi ne vom strădui din răsputeri să vă ajutăm.

– E specialitatea noastră să ajutăm lumea să evadeze, adăugă Dorinda. Și vă ținem la dispoziție îndelungata noastră experiență, rugându-vă să binevoiți a profita de ea.

– Puteți să vă bizuiți pe noi, mai spuse Dina.

Stăteau acolo, printre frînghiile de rufe, cu pantaloni și prosoape în fața lor și cu fețe de masă și pijamale în spatele lor și așteptau priviri serioase și îngrijorate asupra domnului Corvo care, la rîndul său, se uita la ele. Sprîncenele lui prinseră a se mișca în sus și în jos – întîi una, apoi cealaltă – și mai înainte de-a vorbi, domnul Corvo făcu mai multe gesturi frumoase cu mîinile lui lungi, albe. Apoi spuse: „Nu!“ și se așeză iar.

Dina șopti:

– E rîndul tău, Dorinda!

– Am uitat ce vine acum... murmură Dorinda.

– „Adresîndu-vă...”

– Adresîndu-vă un apel final, recită Dorinda cu fermitate, ne bizuim pe afecțiunea pe care atît de des ne-ați dovedit-o...

– Nu, nu! strigă domnul Corvo sărînd de pe scăunaș și fluturîndu-și mîinile de parcă ar fi dirijat o orchestră. Nu trebuie să faceți apel la afecțiunea mea. N-ar fi onest! Eu doresc atît de mult să scap de aici – mai mult decît orice pe lume doresc să vă învăț să dansați și să cîntați la pian – dar e de datoria mea, îngrozitoarea, dar necesara mea datorie de a rămîne aici. Am jurat că nu mă voi supune niciodată bunului plac al domnului judecător Zbîrci și, presupunînd că aș evada, ar fi ca și cum aș fugi ca să mă ascund de el. Ar însemna să fug de la datoria mea, care este de a rezista oricărei tiranii, oriunde ar apare ea.

– Atunci s-ar putea să stați la închisoare toată viața, spuse Dina.

Domnul Corvo luă o atitudine frumoasă, ca și cum urma să fie pozat. Stătu foarte drept și calm, cu capul sus și semeț. Puse lungile degete ale mîinii stîngi în dreptul inimii și, înălțînd mîna cealaltă spre un colț al tavanului, declară:

— Dacă așa va trebui, așa va fi! Eu, unul, n-am să cedez niciodată!

Dar o clipă mai tîrziu se întoarse, își acoperi fața cu prosopul de baie, își șterse un dublu șuvoi de lacrimi și strigă:

— Dar sper că nu va fi așa! Eu doresc să ies din închisoare cît mai curînd. Îmi voi face datoria — dar, ah! nu vreau ca datoria să-mi fie făcută mai greu de îndeplinit decît pot suporta!

— Ei bine, spuse Dina, înțeleg, dar să știți că noi, într-adevăr, ca să vă ajutăm am venit aici și dacă ne puteți da vreo sugestie...

— Nu trebuie să-mi cereți să evadez.

— Atunci ce altceva putem face? întrebă Dorinda.

— Nu există decît o singură cale pentru a ieși din dificultate, spuse domnul Corvo. Nici eu și nici alt membru al Juriului nu vom ceda vreodată, așa că domnul judecător Zbîrci e cel care trebuie să cedeze. Faceți-l pe el să-și schimbe părerea, convingeți-l că nu are dreptate și atunci ne vom putea elibera cu toții. Aceasta-i singura cale.

— O Doamne, spuse Dina, asta nu va fi ușor!

— Ar fi cu mult, cu mult mai ușor să facem un plan pentru evadarea dumneavoastră, mai încercă Dorinda.

— Vă dați seama, nu-i așa, întrebă Dina, că ceea ce ne-ați cerut să facem este foarte, foarte greu?

— Este atît de greu, spuse domnul Corvo cu glas melancolic, încît mă aștept pe deplin să spuneți că nu e cu putință.

— Nu, asta n-aș spune, făcu Dina, pe gînduri.

— Am făcut noi multe lucruri despre care o mulțime de

oameni ar fi zis că nu sînt deloc cu putință.

— Într-adevăr că-i de mirare, spuse Dina, cît de multe lucruri poți să faci, dacă te hotărăști să vrei cu tot dinadinsul să le faci.

— Da, cîteodată e foarte de mirare, spuse și Dorinda.

Domnul Corvo clătină din cap a jale și apoi scoase de pe frînghie fața sa de pernă.

— E uscată acu', zise. Dar pînă mîine dimineată cred că va fi iar learcă de lacrimi. Adio, scumpele mele prietene, elevele mele cele mai dragi! Să mai veniți să mă vedeți.

— Cînd vă vom vedea rîndul viitor, veți fi în locuința dumneavoastră din strada Aglicelor, spuse Dina cu hotărîre.

Capitolul XX

Sîmbătă dimineată se duseră cu domnișoara Bătrăștie în piață, la Băgărici, ca să facă tîrguieli, și pe drum Dorinda o întrebă pe Dina:

— Ți-a venit vreo idee?

— Încă nu, răspuse Dina.

— Aproape că i-am promis, îi aminti Dorinda. Vreau să zic că atunci cînd i-ai spus că data viitoare cînd îl vom vedea are să fie în casa lui de pe strada Aglicelor, era de fapt o promisiune.

— Da, i-am promis, într-adevăr, și va trebui să ne ținem de cuvînt. Dar *cum*, nu știu.

— O să trebuiască oare să ne ținem de promisiunile noastre și cînd vom fi mari? întrebă Dorinda.

— Da, cred că da. N-ai încotro, nu se poate să nu te ții de promisiuni.

— Eu credeam mai înainte că viața are să fie mult mai

ușoară cînd ne facem mari, oftă Dorinda.

— Cînd o să îmbătrînim și o să devenim foarte prudente, n-o să mai facem nici un fel de promisiuni. Și în felul ăsta o să fim cruțate de necazuri.

— Ia te uită! exclamă Dorinda. Domnii ăia doi, cu pălării tari, ah, am uitat cum îi cheamă!

— Domnul Halea și domnul Balea, îi aminti Dina.

— Sînt avocați, nu-i așa?

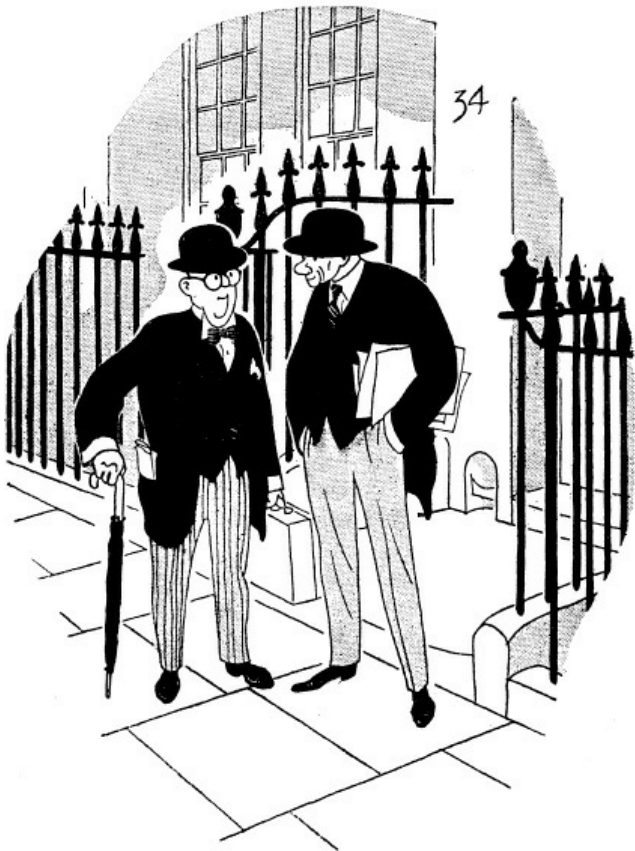
— Consilieri juridici mi se pare că-și zic.

— Ei da, e același lucru. Ei au fost cei care au trebuit să discute cu judecătorul și cu jurații doamnei Bigudiu.

— Trebuie să fie plătiți, bineînțeles, spuse Dina, cufundată în gînduri. Tu cîți bani ai?

— Șapte șilingi în pușculiță și opt peni în buzunar.

— Și eu am, una peste alta, nouă șilingi și trei peni.

– Țștia-s mulți bani! făcu Dorinda.

– Crezi că ar trebui să-i rugăm să ne ajute?

– Ei știu cum să discute ca să convingă lumea, zise Dorinda. Și mai ales la judecători se pricep.

– E o idee bună, spuse Dina. Dar mai întâi trebuie să ne descotorosim de domnișoara Bătrăștie.

Treceau atunci pe Strada Cenușei, către Scuar, și domnul Halea și cu domnul Balea mergeau la o mică distanță în fața lor. Cei doi consilieri juridici băteau la fiece ușă din stradă, domnul Halea pe stînga drumului, domnul Balea pe dreapta și de cîte ori se deschidea cîte-o ușă, domnul Halea sau domnul Balea – după cum era cazul – se porneau imediat a vorbi, cu multă gravitate, persoanei care deschisese. Dar despre ce vorbeau nici Dina, nici Dorinda nu puteau ghici.

Continuară s-o urmeze pe domnișoara Bătrăștie de-a lungul Străzii Cenușei, cotiră după colț în Strada Modestă și ajunseră în Scuar.

Acolo domnișoara Bătrăștie se opri și le spuse pe un ton repezit, preocupată de treburile ei cum era:

– Ei, fetelor, eu am o groază de cumpărături de făcut și cum pe mine mai rău m-ați încurca, duceți-vă mai bine să stați de vorbă cu copiii aceia de lîngă statuie. Dar țineți minte: nu cumva să plecați din Scuar!

– Nu, bineînțeles că nu, domnișoară Bătrăștie! răspunseră Dina și Dorinda, cu glasurile lor cele mai cuviincioase. Dar de cum intrase dînsa în cea mai apropiată dintre prăvălii, Dina exclamă pe un ton foarte disprețuitor:

– Parcă de asta sîntem noi nerăbdătoare, să ne ducem să vorbim cu Catinca Fărîmă!

– Sau cu Mierluțu și cu Mierla Ceară! făcu și Dorinda, cu egal dispreț.

– Hai să-i căutăm pe domnul Halea și pe domnul Balea, spuse Dina, și luînd-o la picior, coborîră strada Modestă, ajunseră în Strada Cenușei și-l găsiră pe domnul Halea

sunînd la uşa casei din colţ.

— Bună dimineaţa! îi spuse doamnei care venise să-i deschidă uşa. Bună dimineaţa, doamnă Durduliu! Aţi comis vreun delict pe ziua de azi? Furtaşag mărunţ sau hoţie în toată regula? Escrocherie ori Sacrilegiu, Vrajitorie, Şantaj sau Furt prin spargere, Ameninţare cu Bătaia, sau Ameninţare şi Bătaie?

— Nu, nimic pe ziua de azi.

— Sînteţi sigură? întrebă domnul Halea pe un ton foarte alarmat. Absolut sigură, doamnă Durduliu? Amintiţi-vă că sămînţa nelegiurii se află peste tot, gata să răsară ori de cîte ori găseşte condiţii favorabile creşterii ei. Sînteţi sigură, cu totul şi cu totul sigură, doamnă Durduliu, că n-aţi comis nici cel mai mărunţel delict, în ultimele cîteva zile? Pentru că eu sînt gata, acum ca totdeauna, să vă apăr contra oricărei acuzaţii, indiferent dac-ar fi Provocare de Scandal sau Cumpărare ilegală de diamante, Fals în acte publice, sau Punere în circulaţie de Bani falşi, Călcarea făgăduielii de căsătorie sau Rezistenţă armată la capturare. Sînteţi absolut sigură, doamnă Durduliu? Dar vreun Jurămint fals, cumva, sau vreo Provocare de Incendiu? Sigur că vreun rău, ceva, tot aţi făcut?!

Doamna Durduliu avea cincizeci şi doi de ani, păr sur, o faţă blajină, rotundă, şi ochelari cu ramă de oţel. Dînsa rămase pe gînduri cîteva clipe, şi apoi spuse cu regret:

— Nu, domnule Halea, îmi pare rău, dar nu e absolut nimic azi. Chiar nimic.

— Bine, bine, încheie domnul Halea cu voioşie, dacă aşa este, nu-i nimic de făcut. Vă doresc mai multă şansă pentru rîndul viitor, doamnă Durduliu. O să vă las totuşi această hirtiuţă, acest mic afiş, ca să vă amintiţi că oricînd doriţi ajutorul meu, sînt cu totul şi cu totul la dispoziţia dumneavoastră. Iată anunţul - şi acum vă las cu bine, doamnă Durduliu!

Anunţul prezentat de domnul Halea era astfel tipărit:

Vă amenință Spectrul închisorii?

Nu vă descurajați!

DOMNUL HALEA, C.J.

Este

La Dispoziția Dumneavoastră!

Indiferent ce Delict Ați Comis —

Încredințați-i *A p ă r a r e a* Dv.

DOMNUL HALEA, C.J.

E cel mai bun avocat din Anglia!!!

CLIEŢII NOŞTRI AU TOTDEAUNA DREPTATE

P.S. Numai pentru a-și dovedi Buna Credință

și pentru a-și face numele și mai cunoscut decît este,

Dl. H a l e a , C.J., este gata să apere pe orice Client

Nou și Prim Delicvent, contra unui onorar nominal

de

Numai Cinci Șilingi!

(Cîștigați, Pierdeți sau Riscați)

N.B. S-ar putea ca această remarcabilă ofertă să

nu se mai repete niciodată.

Profitați de ea

ACUMA.

Între timp, de partea cealaltă a străzii, domnul Balea suna la ușa domnului Bostoc și cînd domnul Bostoc veni la ușă, domnul Balea, după ce-i ură bună dimineața, se informă îndată:

— Ei, domnule Bostoc, ce-ați zice azi de un proces drăguț, liniștit, profitabil? Nu v-a șantajat nimeni de curînd? N-a furat nimeni ceva flori sau cele mai de soi legume din grădina dumneavoastră? N-ați fost călcat de vreun biciclist sau de vreun automobil, rănit în vreun accident de tren, tramvai, aeroplan, autobuz sau alt mijloc public de circulație? Dacă-i așa, domnule Bostoc, nu lăsați să vă crească iarba sub picioare, ci aduceți i m e d i a t cazul în fața curții de judecată.

Domnul Bostoc era un om bătrîn, cu o barbă lungă și albă; umbla cu mare anevoință și cu ajutorul a două bastoane.

El se gîndi cîtăva vreme, apoi spuse tărăgănat:

— Nu, domnule Balea, nimic de felul ăsta nu mi s-a mai întîmplat demult.

— Ei, nu vă grăbiți, îl îndemnă domnul Balea. Aveți timp, gîndiți-vă atent, mai dați-i un brînci memoriei

dumneavoastră. Sînteți sigur că n-ați fost mușcat de nici un cîine, împuns cumva de vreun taur turbat, frustrat de vreo moștenire sau jefuit de vreun hoț de buzunare?

– Nu, spuse domnul Bostoc, nu mi s-a întîmplat nimic din toate astea. Cred c-oi fi îmbătrînit prea tare ca să mi se mai întîmple de-alde astea acum!

– Dar cu vecinii dumneavoastră cum stați? întrebă domnul Balea. Nu v-a calomniat nici unul dintre dînșii?

– N-am auzit de așa ceva, spuse domnul Bostoc. E drept că de vreo zece zile n-am prea mai ieșit din casă.

– Bine, dacă totuși auziți ceva, o să mă înștiințați, nu-i așa? îl rugă domnul Balea. Voi fi totdeauna încîntat, domnule Bostoc, să vă reprezint în fața oricărui tribunal englez, civil sau penal, în fața vreunei Comisii de Magistrați Locali sau a Comitetului de Judecată al Camerei Lorzilor. Și amintiți-vă, domnule Bostoc: un proces e nu numai plăcut, dar poate fi și profitabil! Permiteți-mi să vă las acest util anunț. Păstrați-l și nu uitați că eu sînt totdeauna la dispoziția dumneavoastră. Ziua bună, domnule Bostoc, ziua bună!

Cuvîntul Latinesc pentru Proces era

LIS

Vorba latinească însemnînd „A intenta un Proces“ era

LITIGARE

Iată originea Celui Mai Frumos dintre Toate Cuvintele:

LITIGIU!

Îl cultivați suficient?

De Nu

DOMNUL B A L E A , Cons. Jur.,

Există pentru A Vă Ajuta.

.....
BALEA E OMUL CARE VĂ VA OBTINE

D A U N E !

.....
Judecați-vă prin Balea, și,

Cit vă Instruiți, vă și îmbogățiți!

**Dacă trăiți într-o Localitate ticăloasă unde vecinii dv., în mod constant,
vă schilodesc vitele, vă dau foc casei, vă răpesc copiii, vă șantajează**

mama,

vă fură mobila, aruncă cu pietre în sera dv. de legume, împrumută

tunzătoarea

dv. de pajiște și pun în lumină nefavorabilă caracterul dumneavoastră,

BUCURATI-VA ȘI

TRIMITEȚI DUPA BALEA.

El îi va constrînge a se Căi și a Plăti.

Ca să fii înțelept și Bogat, nu descuț,

Vino la vreme, să Mă consuți.

**N.B. Cer iertare onor clientei pentru această mică abatere de la
politețe și de la ortografie, pe care mi-am permis-o ca să sune**

bine versurile finale. Trebuie înțeles, firește:

„Veniți la vreme să mă consultați!”

(Acesta este anunțul pe care domnul Balea l-a dat domnului Bostoc.)

**Domnul Halea și domnul Balea se întâlniră apoi în
mijlocul străzii – și fiecare dintre ei își împinse spre ceafă
pălăria „melon“ și zise: „Ei, asta e!”**

– Cum ți-a mers? întrebă domnul Halea.

– Binișor, afirmă domnul Balea. Dar dumitale?

– Nici prea-prea, nici foarte-foarte. Mergem acum să

facem Strada Stejarilor, ori luăm întâi gustarea?

— Întâi gustarea, hotărî domnul Balea.

— Vă rugăm frumos, ați avea cîteva minute să stați de vorbă cu noi? întrebă Dina.

Ea și Dorinda așteptaseră cu răbdare pînă ce domnul Halea și domnul Balea își terminaseră treburile cu doamna Durduliu și cu domnul Bostoc și acum, zăbovind în mijlocul străzii, ele îi întîmpinau pe cei doi juriști cu un asemenea aer de gravă importanță, încît domnii Halea și Balea își îndreptară îndată pălăriile „melon” și luară o expresie la fel de serioasă ca a celor două copile.

— Ați comis un delict? întrebă domnul Halea. Spuneți-mi cu de-amănuntul despre ce e vorba.

— Am comis mai multe, zise Dina, dar nu de ele ne pasă nouă acuma.

— Nici un pic! confirmă Dorinda.

— Atunci v-a adus careva vreun prejudiciu fizic sau moral, sau v-a amenințat, ori v-a calomniat? întrebă domnul Balea. Încredințați-vă mie și totul se va aranja.

— Vă mulțumim foarte mult, spuse Dina, dar nu v-am răpi noi timpul dumneavoastră prețios pentru de-alde astea. Avem nevoie de sfatul dumneavoastră pentru ceva cu adevărat important.

— Atunci nu mai pierdeți nici un minut, îndemnă domnul Halea. Deschideți gura mare, vorbiți limpede și spuneți-ne toată povestea.

— N-aveți nici o îndoială, n-aveți nici o șovăială! spuse și domnul Balea. Spuneți tot și totuși pe scurt. Vorbiți firesc, însă articulați cu grijă. Vă puteți bizui pe noi.

— Vrem să știm, zise Dina, cum poate fi făcut domnul judecător Zbîrci să-și schimbe părerea.

— Ei, cum așa?! se tulbură domnul Halea.

— Nemaipomenit! exclamă domnul Balea.

— Un judecător *niciodată* nu-și schimbă părerea, spuse apoi domnul Halea.

– Niciodată! întări și domnul Balea. Ar fi nefiresc.

– Dar domnul judecător Zbîrci *trebuie* să și-o schimbe, pentru că noi am promis c-o să și-o schimbe. Sau, în tot cazul, am promis c-o să facem ceva ce nu putem face pînă nu și-o schimbă. Așa că vedeți cît e de important ca să și-o schimbe.

– Ne dați o sarcină aproape imposibilă, spuse domnul Halea.

– Și totuși, făcu domnul Balea, nu ne-ar sta bine nouă să dăm înapoi în fața dificultăților.

– Nici un avocat adevărat nu se lasă vreodată speriat de dificultăți, asta așa e! spuse și domnul Halea.

– Sau măcar descurajat de imposibilități, afirmă domnul Balea.

– Și totuși, reflectă domnul Halea, nu se întîmplă des să i se ceară unui avocat să preia un asemenea caz.

– Dar dacă reușim, făcu domnul Balea, vom dobîndi o faimă nemuritoare.

– Cîtă dreptate ai! încuviință domnul Halea.: Să faci pe un judecător să-și schimbe părerea ar fi un eveniment cu adevărat istoric!

– Să mergem așadar în Scuar, propuse domnul Balea, și să ședem comod pe banca de lîngă statuia reginei Victoria; acolo putem discuta toată problema, pe deplin și în amănunt.

Capitolul XXIII

Drept rezultat al convorbirii pe care o avură, domnul Halea și domnul Balea puteau fi văzuți, pe la orele trei din acea după-amiază, urcînd cu pași fermi și hotărîți drumul pentru trăsuri ce ducea spre casa domnului judecător Zbîrci, dinspre partea de nord a rîului Lucea.

Cum judecătorul, din întîmplare, juca golf cronometrat cu bucătăreasa lui, iar cele două slujnice ale sale supravegheau jocul, domnul Halea și domnul Balea trebuiră să aștepte cîtăva vreme pînă să li se deschidă.

Adevărul e că au trebuit să aștepte vreo douăzeci de minute pînă s-a terminat jocul. Dar după aceea fură conduși în bibliotecă.

Domnul Justin Zbîrci își cîștigase partida de golf cronometrat și era, în consecință, într-o foarte bună dispoziție.

Purta pantaloni de flanelă albă, o cingătoare roșie și peruca în cap. Îi oferi domnului Halea o țigară de foi și domnului Balea, care nu fuma, o bucătică de jeleu, și-i întrebă cu ce le putea fi de folos.

– V-am ruga să ne răspundeți la niște întrebări, spuse domnul Balea.

– Desigur, făcu judecătorul. Ce fel de întrebări doriți să-

mi puneți?

— Păi, pentru început, zise domnul Halea, cât de des vă schimbați cămașa?

— În fiecare zi, spuse judecătorul. Asta nu era chiar de tot adevărat, dar judecătorul gîndea că va fi pentru alții un bun exemplu de curățenie să li se spună că el avea asemenea frumoase deprinderi.

— Dar ciorapii? întrebă domnul Balea.

— În fiecare zi, spuse judecătorul, care continua să fie într-o dispoziție fericită.

— Și vesta? întrebă domnul Halea. Și batista?

— În fiecare zi, răspunse judecătorul, pentru că simțea că a început să facă mare impresie. În fiecare zi și cîteodată chiar de două ori pe zi.

— Extraordinar! exclamă domnul Balea, pierdut în admirație.

— Și cearșafurile, și fețele de pernă? întrebă domnul Halea. Cît de des vi se schimbă?

— În privința asta ar trebui să întrebați pe vreuna din slujnice, spuse judecătorul, nițel cam de sus. Dar puteți fi sigur că mi se schimbă regulat și des.

— Asta-i foarte frumos! făcu domnul Balea. Nu-i așa că-i foarte frumos, Halea?

— E magnific! spuse domnul Halea. Acum spuneți-ne, domnule judecător, ați prînzit bine astăzi?

— Da, cum să nu, făcu domnul judecător Zbîrci. Eu totdeauna prînzesc bine. Astăzi am mîncat o supă-cremă de sparanghel, două costițe de miel cu mazăre verde și cartofi noi, o plăcintă cu vișine și o bucată de brînză de Wensleydale. Cred c-a fost un prînz destul de bun, nu?

— Bun, nimic de zis, confirmă domnul Balea, dar oare ați mîncat toate astea dintr-una și aceeași farfurie?

— Bineînțeles că nu, făcu judecătorul Zbîrci, indignat. Mi s-a schimbat tacîmul cel puțin de patru ori!

— Așadar, schimbați tacîmul încă și mai des decît

ciorapii? întrebă domnul Halea.

— Da, așa e, admise judecătorul.

— Foarte interesant! făcu domnul Balea. Eu găsesc asta extrem de interesant; dumneata nu, Halea?

— Absolut pasionant! zise domnul Halea.

Apoi domnul Balea arată spre o carte ce se găsea pe o măsuță lângă fotoliul judecătorului și spuse, tot pe un ton de ferventă admirație:

— Bănuiesc că citiți enorm, nu-i așa?

— Aceasta-i o carte pe care-o citesc de cîtva timp cu mare atenție, răspuse judecătorul. Tratează despre Egiptul antic. Sau, dacă nu, atunci despre Grecia antică, sau despre Mesopotamia antică.. N-am ajuns încă foarte departe.

— Și citiți totdeauna aceeași carte? întrebă domnul Halea.

— Ei, cum așa?! exclamă judecătorul. Bineînțeles că nu! De cum termin una, încep alta.

— Așadar, vă schimbați lectura? făcu domnul Balea. O schimbați destul de des, probabil?

— Natural! spuse judecătorul. Ca orișicine.

După asta urmă o mică pauză și judecătorul începu să se întrebe de ce oare doreau domnul Halea și domnul Balea să afle atît de multe despre obiceiurile dumisale personale – cînd domnul Halea îi puse subit o altă întrebare. Asta după ce atît domnul Halea cît și domnul Balea, ajunși la această fază, se rezemaseră înapoi în fotolii și-și ridicaseră privirile către tavan, de parcă ar fi meditat profund.

— Vă amintiți de cazul doamnei Bigudiu? fu întrebarea neașteptată a domnului Halea.

— Mi-amintesc, răspuse judecătorul, cam bățos.

— Juriul, spuse domnul Balea, mai e și-acum la închisoare.

— Și-acolo o să rămînă, spuse judecătorul cu glas tare și aprig. Acolo au să rămînă cu toții, după cum i-am avertizat

în mod solemn, cu multe săptămîni în urmă – pînă ce vor ajunge la o decizie unanimă dacă este vinovată doamna Bigudiu sau *nu* este vinovată.

– Asta e deci părerea dumneavoastră? întrebă domnul Halea.

– Da, asta e părerea mea, făcu judecătorul.

– Și de ce nu vă schimbați părerea? întrebă domnul Halea.

– Eu nu-mi schimb niciodată părerea! răcni judecătorul.

– Cum, niciodată? se miră domnul Halea.

– Nici măcar o dată pe lună? făcu domnul Balea.

– Am spus: *NICIODATĂ!* mugi judecătorul.

– Ce dezgustător! spuse domnul Halea.

– Ce neigienic! zise domnul Balea.

– Vă schimbați cămășile și ciorapii, argumentă. Domnul Halea.

– Fețele de pernă și cearșafurile de pat, întări domnul Balea.

– Tacîmul de masă și batistele.

– Cărțile și vestele.

– Și numai părerile nu vi le schimbați niciodată?! constată cu mirare domnul Halea. E aproape de necrezut, nu-i așa, Balea?

– Fără îndoială că s-au murdărit de vechi ce sînt, spuse domnul Balea.

– Nu simți un miros curios în odaia asta? își întrebă domnul Halea colegul.

– *Nu e* nici un miros în odaie! zbieră judecătorul.

– Ba da, este! Și chiar un miros foarte urît, se strîmbă domnul Balea, ținîndu-se de nas.

– Serios c-ar trebui să vă schimbați părerea, îl sfătui domnul Halea, ținîndu-se de nas.

– Ieșiți afară din casa mea! răcni judecătorul.

– Cu plăcere! făcu domnul Balea.

– O să ne simțim cu mult mai bine la aer curat, zise

domnul Halea.

Apoi se ridicară amîndoi și punîndu-și fiecare pe cap pălăria melon – pe care, intrînd, o așezaseră pe jos, alături de ei – ieșiră din bibliotecă, într-o atitudine foarte demnă, și închiseră cu grijă ușa înapoia lor. Judecătorul era atît de furios încît își smulse din cap peruca, o zvîrli pe jos și începu să sară pe ea.

Sărise pe ea de trei ori cînd ușa se deschise un picuț și domnul Halea se ivi din nou în deschizătura îngustă. Tot mai ținea mîna la nas.

– M-am întors ca să vă apitesc, zise el, că cel mai aproape de greptate, e burățenia.

Capitolul XXIV

Pe la orele nouă, în aceeași seară, Dina și Dorinda auziră pe cineva fluierând în grădină. Merseseră la culcare, dar erau încă treze de tot – și de cum auziră repetându-se fluieratul, își puseră papucii și halatele și, coborînd binișor scările, ieșiră în grădină prin fereastra franțuzească din sufragerie.

Într-un colț al desișului de rododendroni îi găsiră pe domniile Halea și Balea. Ele îi ascultară cu mult interes povestind întrevvederea ce-o avuseseră cu judecătorul și fură pline de admirație pentru dibăcia lor.

— Acum noi am făcut tot ce-am putut, spuse domnul Halea, dar dacă vom avea sau nu succes, depinde de ceea ce o să puteți face voi.

— Noi am tăiat pîinea, dar de prăjit trebuie s-o prăjiți voi, spuse domnul Balea.

— Nu prea înțeleg ce vreți să spuneți, făcu Dina.

— Noi i-am băgat în cap judecătorului o anumită idee, explică domnul Halea. Anume, că cineva care nu-și schimbă părerile nu e mai breaz ca cineva care nu-și schimbă cămașa sau ciorapii.

— Și voi, continuă domnul Balea, trebuie să-i dovediți ce urmări neplăcute are faptul de-a nu-ți schimba părerea.

— Firește! făcu Dina. Acum am înțeles.

— Și eu, zise Dorinda, și m-am și gândit la ceva. La ceva ce-am putea face, vreau să zic.

— În cazul acesta, spuse domnul Halea, domnul Balea și cu mine ne vom duce acasă, ca să ne apucăm să studiem alt caz. Noi, avocații, sîntem oameni foarte ocupați.

— Vă sîntem foarte, foarte recunoscătoare, spuse Dina. Și acum vreți, vă rog, să ne spuneți cît vă datorăm?

— Cît aveți? întrebă domnul Balea.

— Șaisprezece șilingi și unsprezece peni, spuse Dina. N-ai uitat să-i aduci, Dorinda?

— Uite-i, zise Dorinda, scoțînd din buzunarul halatului o batistă înnodată.

— Șaisprezece șilingi și unsprezece peni - atîta luăm totdeauna pentru un asemenea caz, spuse politico domnul Halea.

Dina desfăcu nodurile și întinse batista pe iarbă.

— Mă tem c-o să fie cam greu să-i împărțiți egal între dumneavoastră, zise.

Domnul Halea și domnul Balea îngenuncheară amîndoi și cu degetele arătătoare mișcară monedele pe batistă, rînduindu-le.

— Ba deloc, spuse domnul Balea. Văd că sînt de două ori

pe atâtea jumătăți de coroană cîți șilingi – și numărul jumătăților de peni este același ca și numărul șilingilor și jumătăților de coroană adunate laolaltă, inclusiv acest „bob“ foarte strălucitor, cu capul reginei Victoria pe el. Așa că, adăugîndu-se acestora numărul pieselor de doi șilingi, totalul este o dată și jumătate mai mult decît numărul de peni. Ia să vedem acum...

– Sînt numai doi șilingi, spuse domnul Halea, și dacă se înmulțește cu ei numărul jumătăților de coroană, se obține numărul exact de peni. E cît se poate de simplu, Balea. Împărțim cei 16 șilingi și 11 peni în două jumătăți egale, luînd fiecare dintre noi unsprezece monezi. N-are nimeni de ce să se plîngă și nu prisosește nimic...

– Doamne ferește, da' asta ce-i?

Se făcuse întuneric între timp în umbra tufișurilor și, din adîncul deșisului de frunziș, apăruseră deodată în fața domnului Halea – cum sta el așa ingenuncheat pe iarbă – două luminițe aurii, de parcă s-ar fi aprins acolo două lămpi mititele.

– Nu vă speriați, spuse drăguț Dorinda. E doar o prietenă a noastră. Și strigă mîngîios:

– Bună seara, Puma!

Îi răspunse un zgomot ciudat – jumătate tuse, jumătate mîrîit – și în aceeași clipă străbătu prin penumbră un foșnet iute și ceva cu niște aripi mari se abătu năvalnic, apoi țîșni iar în sus și prinse a pluti prin văzduh.

– Dar asta? întrebă domnul Halea cu glas tremurător. Asta ce era?

– Alt prieten al nostru, spuse Dina și, punîndu-și mîinile pîlnie la gură, strigă către înalt: Alo, Șoimule!

Domnul Halea și domnul Balea se ridicaseră în picioare.

– Cred că e timpul să plecăm, spuse domnul Balea.

– Se face tîrziu, zise și domnul Halea și privi nervos spre luminițele aurii din deșiș.

– Ei, noapte bună, făcu domnul Balea, și noroc!

— Vă sîntem grozav de recunoscătoare, spuseră Dina și Dorinda. Grozav de recunoscătoare! strigă încă o dată mai tare, fiindcă între timp cei doi avocați se îndepărtau cît puteau de repede.

Atunci Șoimul, năvălind din cerul tot mai întunecos, se lăsă repede jos și ateriză, ușor ca un fulg, pe umărul Dinei, pe cînd Puma ieși fără zgomot din desișul de tufișuri și-și puse capul între mîinile Dorindei.

Cu toții luară loc pe iarbă, în tihnă, și stătură îndelung la sfat.

Dina și Dorinda fură cele care vorbiră cel mai mult, fiindcă abia așteptau să povestească despre progresul ce-l făcuseră în proiectul lor de a-l scoate pe domnul Corvo din închisoare și să descrie ce aveau de gînd să încerce ca pas următor.

Își făcuseră tot planul de bătaie și-i cerură Șoimului să le ajute, aducîndu-le jumătate de duzină de șoareci.

— Vii sau morți? se informă Șoimul politicos.

— O, bineînțeles că morți, confirmă imediat Dina. Morți de tot, te rog!

— Sînteți niște ființe care vă trudiți mereu cu gîndul, voi, făpturile omenesti, spuse Puma, căscînd. Mereu plănuiți cîte ceva, mereu faceți ceva sau vorbiți despre ceva. Trebuie să fie foarte obositor.

— Tu ce ai făcut azi? întrebă Dorinda.

— Nimic, spuse Puma. Chiar nimic, decît că am trăit.

— A fost o zi atît de frumoasă! spuse Șoimul. Una din cele mai frumoase și plăcute zile pe care le-am văzut vreodată.

— Da? făcu Dina. Noi a trebuit să ne gîndim la atîtea lucruri, că aproape nici n-am băgat de seamă cum a fost ziua.

— Foarte prost ați făcut, spuse Puma.

— Și eu cred că rău ați făcut, spuse Șoimul. Mîncarea și băutura n-ați irosit-o, nu-i așa? Atunci vremea frumoasă de

ce o irosiți?

— Dar am avut treburi de făcut, se scuză Dina.

— Asta-i cel mai rău la oameni, făcu Puma.

— Cunoașteți capătul de la miazănoapte al Pădurii? întrebă Șoimul. Pământul suie pînă se face deal și apoi se prăvale în pantă dreaptă. Aproape de culmea dealului a fost cîndva o alunecare de teren — cu multe sute de ani în urmă — și stîncă mai e și acum golașă în acel loc; un colț se înalță din coasta pădurii. Acolo mi-am petrecut ziua. Am șezut pe o creastă a stîncii, cu o perspectivă de cincizeci de mile sub mine, iar Puma a stat tolănită pe creanga unui copac falnic și printre frunze soarele își cernea lumina asupra-i.

— Cîndva, spuse Puma, cînd o să obosiți să tot faceți cîte cele, trebuie să veniți să petreceți o zi întreagă cu noi. Fără să faceți nimic, doar să existați. O să vă simțiți cu atît mai bine după aceea.

— Dar nu vi s-a făcut foame? întrebă Dorinda.

— Cinasem bine în ajun, zise Puma. Ucisesem un miel gras.

— Al cui era? întrebă Dina.

— De unde să știu eu? A fost al meu cînd l-am ucis.

Mai stătura cîtva timp de vorbă, iar după aceea Puma și Șoimul merseră înapoi în pădure, iar Dina și Dorinda, la culcare.

Dar nu adormiră foarte repede, pentru că rămăseseră cam tulburate auzind că Puma începuse să ucidă miei.

— Și degeaba i-am spune noi că nu e drept să-i ucidă fiindcă sînt ai cuiva, făcu Dina, nenorocită. Pur și simplu n-ar înțelege.

— Totuși, nu-i așa că nu-ți pare rău c-ai eliberat-o din grădina zoologică?

— Nu, firește că nu; nu puteam altfel, după ce ne împrietenisem cu ea. Dar ori de cîte ori faci ceva, are, pare-se, niște urmări. Asta face viața grea.

— Da-n tot cazul, va fi foarte greu să o prindă, spuse

Dorinda drept încurajare. Nu cred c-ar putea vreodată un fermier s-o prindă.

Mai stătură nițel de vorbă, apoi ațipiră, fără să-și dea seama cînd, și trezindu-se dimineța constatară că Șoimul le și vizitase lăsînd șase șoareci de cîmp morți pe cadrul ferestrei.

— Du-te și ia o batistă mare de-a lui Tata, și-o să facem din ea un săculeț în care să-i purtăm, zise Dina.

Dorinda trecu prin coridor în camera părăsită unde obișnuia să se îmbrace tatăl lor și găsi o batistă. Stătu o clipă să se gîndească și apoi, venindu-i pe neașteptate o idee care o încîntă, dădu fuga înapoi în odaia lor și exclamă, pe cînd deschidea ușa năvalnic:

— Dina! Stiu exact unde ar trebui să-i punem!

— Unde? ’

— Așteaptă pînă ajungem acolo și-o să-ți arăt.

Capitolul XXV

– Îți aduci aminte, zise Dorinda, după micul dejun, că mai de mult, mai înainte să fi plecat tata în străinătate, ne-am dus pînă jos, la rîu, și eu aveam din întîmplare o furculiță la mine și am prins doi țipari?

– Și-apoi am găsit o sticlă și i-am băgat în ea, își aminti Dina.

– Și-am astupat sticla cu un dop, ca să nu iasă țiparii.

– Și-am luat sticla acasă și-am lăsat-o în dosul magaziei de unelte, și după aia am uitat de ea.

– Țiparii trebuie să fie morți acum... spuse Dorinda.

– Oribil de morți, zise Dina pe gînduri. Am făcut un lucru foarte urît, dar s-ar putea să ne fie de folos.

– La asta mă gîndeam și eu.

– Și cele trei scrumbii, pe care le-am cumpărat ieri, au și început să miroasă.

– Acum avem tot ce ne trebuie afară de cărțile poștale, spuse Dorinda, și pe acelea le putem scrie în timpul lecțiilor.

După-amiază o porniră peste cîmp spre casa domnului Justin Zbîrci, pe cealaltă parte a rîului. Evitară tîrgul Băgărici, pentru că aveau la ele cîteva pachete cu care nu doreau să fie văzute. Aleseseră timpul cel mai potrivit pentru a sosi la destinație, ora cînd judecătorul împreună cu bucătăreasa lui și cu fata care-l servea la masă, și cu fata care-i făcea curățenie în casă ieșeau de obicei să joace o partidă de golf cronometrat – și cum fereastra sufrageriei era larg deschisă, iar pervazul nu mai înalt de vreo șaiszeci de centimetri de la pămînt, intrară în casă foarte lesne, fără să le vadă nimeni și fără să aibă nevoie de a suna sau a bate la ușă.

Apoi, cu calm și iuteală, urcară la etajul de sus și găsiră camera de dormit a judecătorului. Își deteră seama că era a lui după faptul că pe masă, într-un colț, se găseau trei

busturi - al lui Cezar, al lui Shakespeare și al ducelui de Wellington - și fiecare dintre ele purta câte una din perucile de rezervă ale judecătorului.

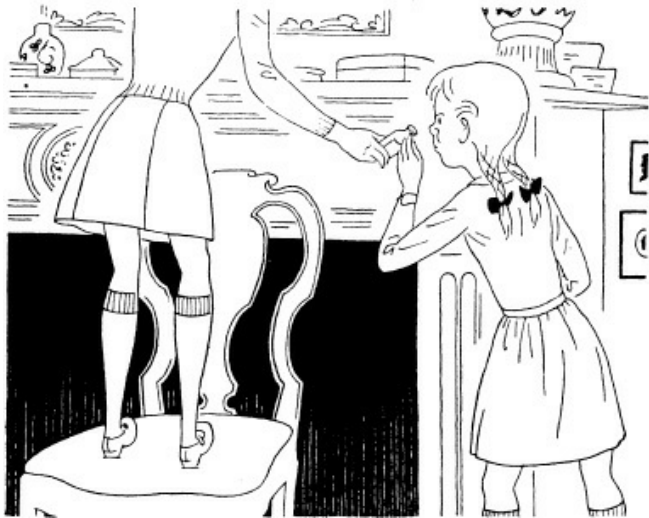
- Și acum, întrebă Dina, ce vrei să faci cu șoarecii?

- Vino-ncoa, zise Dorinda care se vîrîse sub pat, și cînd Dina veni după ea, arată către spiralele arcurilor care susțineau salteaua.

- Nu-i așa că arată aproape ca niște colivii mici? întrebă. Ar fi un loc foarte potrivit pentru pus șoarecii și nu i-ar da nimănui prin gînd să-i caute aici.

Dina admise că așa era, încît băgară cei șase șoareci de cîmp morți în șase dintre spiralele arcurilor care susțineau culcușul judecătorului și, ieșind iar de sub pat, se uitară pe fereastră, spre pajiștea unde judecătorul juca golf cronometrat cu bucătăreasa, sufragioaica și jupîneasa. Apoi se apucară iarăși de lucru.

- Asta trebuie să fie camera lui de îmbrăcat, spuse Dina, deschizînd altă ușă.

— Ce de haine are! făcu Dorinda, uitindu-se într-un dulap.

— Și duzini peste duzini de cămăși, zise Dina, examinînd sertarele unui scrin.

Cîteva din cărțile poștale pe care le scriseseră fură ascunse printre teancurile de cămăși, frumos așezate în scrin, iar altele băgate în buzunarele diferitelor costume de haine, și cînd terminară și cu asta Dina spuse că trebuiau să caute biblioteca.

Aceasta era la parter, și, de cum intrară acolo, văzură pe o foarte împodobită etajeră de marmoră a căminului două vase înalte, grecești, de felul aceloră despre care domnișoara Bătrăstie le învățase că se numesc amfore.

— Exact ce ne trebuie! exclamă Dina și, trăgînd un scaun

pînă la etajera căminului, se sui pe el și după ce scoase dopul sticlei care conținea țiparii morți, o ascunse în vasul cel mai apropiat.

— Pff! Ce oribil duhnește! strigă Dorinda, cînd adulfecă groaznicul miros ce ieșea din sticla destupată.

— Mai mult decît oribil! zise Dina. Dacă nici asta n-o să-l facă să-și schimbe părerea, atunci nimic n-o să fie în stare să-l facă să și-o schimbe.

— Mai avem și scrumbiile, zise Dorinda.

— Cred că sufrageria e locul cel mai bun pentru ele. Îți amintești de portretele acelea enorme, care-s probabil tatăl și mama lui? Și alt tablou, cu niște oi care umblă pe un munte? Am putea să prindem scrumbiile pe perete, în spatele tablourilor, cu țintele astea pe care le-am adus.

Dorinda nu găsi ceva mai bun, încît și ideea asta fu rapid pusă în aplicare, și apoi părăsiră casa prin fereastra deschisă a sufrageriei și intrară în tîrg, la Băgărici. Voiau s-o vadă pe Catinca Fărîmă, fata brutarului.

Amîndorura le displăcea Catinca din toată inima — cu fața ei răutăcioasă și cu picioarele ei subțiri și lungi — și n-o iertaseră cîtuși de puțin pentru ce le făcuse ea odată, atunci cînd, după ce mîncaseră prea mult, se umflaseră de semănu cu niște baloane. Dar știau că cel mai nimerit personaj din tot tîrgul, pentru scopul lor de-acuma, era Catinca, pentru că ea avea o aplecare firească de a face rău și nu exista ceva care să-i facă mai multă plăcere.

Catinca Fărîmă fu foarte surprinsă, și cam speriată, cînd se pomeni cu ele acasă la ea, pretinzînd că aveau să discute cu dînsa ceva foarte secret, dar de cum i-au explicat planul lor și i-au descris ce făcuseră ele pînă atunci și-au făcut-o să înțeleagă ce așteptau de la dînsa, fața ei răutăcioasă păli de plăcere și de ațîțare — și așa se tot trăgea de încheieturile degetelor, că fiecare dintre ele pocnea ca un băț care se frînge.

— Puteți să vă bizuiți pe mine, făgădui. Toți copiii de

aici or să facă ce le spun eu, și dacă judecătorul nu-și schimbă părerea într-o săptămână, puteți voi să înfigeți în mine mai multe ace decît am înfipt eu odată în voi.

— Mulțumesc, făcu Dina, nițel cam disprețuitor, noi nu înfigem niciodată ace în oameni.

— N-aveți decît să n-o faceți dacă nu vă place, zise Catinca. N-are a face. Eu tot o să mă țin de făgăduială.

Apoi, o zi, Dina și Dorinda așteptară cu nerăbdare să vadă cum va funcționa planul lor — și nu trecu mult că avură vești foarte bune în această privință.

Judecătorul începea să arate foarte nefericit și bucătăreasa lui povestea că își pierduse în întregime pofta de mîncare.

După ce-și terminase partida de golf cronometrat — în după-amiaza cînd Dina și Dorinda lăsaseră în casa lui șoarecii și țiparii, și scrumbiile — judecătorul se duse în bibliotecă pentru a citi, și simțise imediat un miros ciudat în încăpere. Așa că sună să vină o slujnică și, cînd intră sufragioaica, el o puse să miroasă, iar dînsa mirosi și păru cam surprinsă, dar de răspuns răspunse: „Mie nu-mi miroase nimic decît țigara dumneavoastră”.

Atunci o sună și pe jupîneasă și o puse și pe ea să miroasă. „Nu simt nimic decît mirosul plăcut, de piele, al fotoliului dumneavoastră”, spuse dînsa.

Atunci judecătorul, tot mai supărat, trimise după bucătăreasă și o puse să miroasă prin toată odaia, ca pe un cîine polițist.

Dar bucătăreasa spuse cu o voce foarte hotărîtă:

„Nu miroase nimic decît vasul acela cu trandafiri frumoși, pe care i-am cules chiar eu pentru dumneavoastră și tot eu i-am pus pe biroul dumneavoastră”.

Adevărul e că toate trei simțeau mirosul ciudat din cameră, dar nici una nu voia să admită așa ceva, pentru că își dădeau cu toatele mare osteneală ca să țină casa în ordine și curată și refuzau să creadă, așadar, că s-ar putea să

fie ceva murdar în ea sau nelalocul lui.

Așa că judecătorul le spuse să plece și încercă să se convingă că mirosul era numai în închipuirea lui, iar după o oră, două, se obișnuie cu el și nu-l mai băgă în seamă.

Dar în dimineața următoare, când se duse în sufragerie să-și ia micul dejun, adulmecă și adulmecă și poruncind iar bucătăresei și jupînesei și sufragioaicei să vină înaintea sa, declară: „Și în camera asta e un miros dezgustător. Ce poate fi, din ce pricină, și cum de răbdați una ca asta?!”.

Dar toate trei, foarte îngrijite și curățele, în rochii înflorate și șorturi albe, cu fețele proaspăt spălate, răspunseră indignate că odaia mirosea plăcut ca o grădină și că, atîta timp cît va fi în grija lor, totdeauna va mirosi așa. Încît judecătorul își mîncă nefericit micul dejun și ieși repede. Dar în drumul său prin tîrgul Băgărici, trecu pe lîngă mai mulți băiețași și mai multe fetițe care, de cum îl văzură venind, se feriră grabnic de o parte și se ținură de nas, într-un chip foarte bătător la ochi.

Mirosul din bibliotecă fu cu mult mai accentuat în seara acelei zile și cînd se băgă în pat, judecătorul rămase treaz cel puțin o oră, adulmecînd la răstimpuri și spunîndu-și: „Nu-i decît o închipuire*.”

Dimineața, însă, mirosul de șoarece nu mai era de negat și sculîndu-se foarte devreme, judecătorul cercetă de unde vine, prin toată camera, și nu găsi nimic. Dar în cutele unei cămăși curate găsi o carte poștală pe care era scris:

V-AȚI SCHIMBAT PĂREREA ASTĂZI?

Asta îl miră foarte tare, însă, de îndată ce intră în sufragerie, fu mai mult necăjit decît mînios, pentru că acum nu mai putea fi nici o îndoială că odaia mirosea a pește stricat.

Repede își căută batista – și găsi în buzunar altă carte poștală pe care scria:

V-AȚI SCHIMBAT PĂREREA ASTĂZI?

La Băgărici, în aceeași dimineață, cel puțin treizeci de băiețași și fetițe se ținură de nas, în modul cel mai ostentativ, când trecu el - și de două ori a auzit-o pe Catinca Fărîmă explicîndu-le celorlalți copii, cu vocea ei ascuțită: „Nu și-a mai schimbat părerea de săptămîni întregi!“

Această stare de lucruri a durat cîteva zile; și judecătorul era din ce în ce mai amărît, iar diferitele duhori - de șoareci, de scrumbii și de țipari - deveneau din ce în ce mai intolerabile în casa lui, pentru că, deși bucătăreasa și jupîneasa, și sufragioaica scuturau și curățau din zori și pînă în noapte, cotrobăind mereu ca să găsească sursa duhorilor, nu le trecea prin gînd să se uite prin arcurile somierei, sau în amfora grecească, sau îndărătul portretelor tatălui și mamei judecătorului.

Așa că, în cîteva zile, judecătorul prinse a slăbi și a umbla cu o expresie rătăcită - iar pe unde trecea, auzea glasuri rostind: „Nu și-a schimbat părerea de săptămîni întregi!“

Începu să se întrebe dacă nu cumva, într-adevăr, asta era cauza tuturor mirosurilor nesuferite din casa lui.

Și apoi, într-o noapte nu putu să doarmă deloc, pentru că în patul lui mirosul de șoarece mort era mai puternic decît oricînd, iar în sufragerie îi mirosise abominabil a pește stricat, iar duhoarea de putreziciune din bibliotecă fusese cu totul dezgustătoare.

Se așeză în capul oaselor, în pat, aprinse lumina și se uită la ceas. Era patru dimineața. Foarte cu-rînd va trebui să se scoale și să meargă în oraș, unde toți băieții și toate fetițele aveau să se țină de nas cînd l-or vedea venind și aveau să-l evite ostentativ.

— O, ce să mă fac, ce să mă fac?! exclamă și smulse cu disperare o fîșie din capacul cearșafului de plapumă, fără

să-și dea seama ce face. Apoi i se păru că aude o voce misterioasă spunându-i:

— Degeaba sfîșii cearșafurile, asta n-o să-ți ajute cu nimic. Ce trebuie să faci e să-ți schimbi părerea! **SCHIMBĂ-ȚI PĂREREA! SCHIMBĂ-ȚI PĂREREA!**

De o sută și cincizeci și șapte de ori își repetă vocea mesajul, cînd judecătorul se înfurie și răcni:

— Bine, bine! Te-am auzit de la început! O să mi-o schimb, dacă ăsta-i singurul mijloc ca să scap de duhurile astea blestemate. O să mi-o schimb — dar lasă-mă nițel. Trebuie întîi să-mi pun pantalonii!

S-a sculat și s-a îmbrăcat cît a putut de repede și a străbătut Băgăriciul pînă la închisoare, care era de partea cealaltă a tîrgului.

Pe cînd trecea prin Scuar se înălța soarele și geamurile caselor sclipeau în lumina dimineții și cupa cerului parcă era o ceașcă de ceai chinezească, străvezie, și un pîlc de norișori sta neclintit, ca oile cînd se ivește un cîine necunoscut.

Domnul Justin Zbîrci se simți fericit cum nu fusese demult; grăbea spre închisoare cît putea de repede. Ce încîntați vor fi bieții membri ai Juriului, gîndea el, cînd or auzi că dînsul hotărîse să-i elibereze! Probabil că vor striga de trei ori „Urra!“ pentru el, hotărî în gîndul lui.

Trase de clopotul mare de alarmă de la poarta închisorii și auzi cum suna înăuntru, pînă departe: *Balang, balang, balang, bang. Balang, balang, balang, bang. Balang, bang, bang!*

Nu veni nimeni să-i deschidă, așa că trase iarăși și iarăși de lanțul clopotului: *Bing, bing, bing, bing-balang, bing-balang, bing-balang!*

Atunci se deschise o fereastră, și încă una, și încă una, și încă una — și toți deținuții scoaseră capetele pe fereastră și răcniră:

— Cine face atîta gălăgie?!

— Eu! zbieră judecătorul. Am venit să vă spun că mi-am schimbat părerea și că puteți să plecați numaidecît acasă — toți! Puteți să plecați toți, numaidecît!

— Nu plec acasă la ora asta, așa de dimineață, de dragul dumitale și nici de-al nimănui! răcni domnul Oiște, căruțașul — și poc! închise fereastra.

— Nici să dormim nu ne mai lasă, se văită jalnic doamna Pielevacă, și închise și ea fereastra, trîntind-o încă și mai tare.

— Nu cumva crezi c-o să plecăm înainte de a ni se servi micul dejun? Hm, domnule judecător?! exclamă domnul Mierosu și închise și el fereastra.

— Pleacă de-aici! răcniră toți ceilalți. Așteaptă pînă ne luăm gustarea de dimineață! Și cu toții închiseră foarte viguros ferestrele.

O expresie de mare tristețe se așternu pe chipul judecătorului, dar făcînd o sfortare, el se hotărî să fie răbdător și așezîndu-se pe un dîmb cu iarbă, peste drum de poarta închisorii, își aprinse o țigară de foi și se pregăti să aștepte pînă la orele nouă, cînd obișnuia să fie servit micul dejun la închisoarea Băgărici.

Sus, în înalt, pe cînd ședea el acolo fumînd, o pasăre mare tăie cerul cruciș, coti avîntat, dădu roată împrejuru-i și apoi zbură repede către casa maiorului Ținefriu, unde ateriză în cadrul unei ferestre și cu ciocul bătut tare în geam.

Dina și Dorinda imediat se treziră și-i dădură drumul în odaie Șoimului.

— Cred că planul vostru a izbutit, zise el. Judecătorul șade în fața închisorii și așteaptă, gîndesc, ca leneșii ăia să se trezească și să-l lase să intre.

— Și-a schimbat părerea! exclamă Dina.

— Și domnul Corvo are să fie liber! spuse Dorinda, bătînd din palme.

— Așa se pare, făcu Șoimul.

— Trebuie să ne ducem numaidecît, spuse Dina, să scoatem șoarecii și scrumbiile și țiarii, înainte să se întoarcă judecătorul. Dă zor, Dorinda, îmbracă-te repede! La revedere, Șoimule, și-ți mulțumim că ai venit. Ne vedem curînd!

Așadar, Șoimul zbură înapoi, iar Dina și Dorinda fură gata îmbrăcate în trei minute și alergară tot drumul peste cîmp, pînă la casa judecătorului.

Chiar înainte de a ajunge, le văzură pe bucătăreasă, și pe sufragioaică, și pe jupîneasă zorind în direcția tîrgului Băgărici, pentru că se răspîndise rapid vestea și fiecare aflase între timp ce se întîmplă, și toți locuitorii — cu excepția copiilor foarte, foarte mici și a oamenilor bolnavi la pat — se duceau acum la închisoare, ca să asiste la eliberarea membrilor Juriului.

Încît Dinei și Dorindei le fu foarte ușor să scoată șoarecii de sub pat, și scrumbiile de după tablourile din sufragerie, și țiarii din vasul grecesc — și repede le îngropară într-un strat de flori, chiar în grădina judecătorului.

Apoi se spălară pe mîini și alergară și ele spre închisoare.

Ajunseră bineînțeleș la timp, pentru că membrii Juriului tot mai refuzau să plece acasă pînă nu-și vor fi luat micul dejun — și nici măcar nu voiau să-i îngăduie doamnei Jehu a-l servi cu jumătate de oră mai înainte de timpul obișnuit.

Dar la nouă și jumătate ieșiră, arătînd cu toții foarte gravi și foarte importanți, iar judecătorul se urcă pe un scaun și anunță în mod politicos că își schimbase părerea, încît dînșii vor fi eliberați din închisoare și puteau să se ducă unde doreau și să facă ce voiau. „În limitele a ceea ce-i rezonabil, bineînțeleș, ca totdeauna”, adăugă repede.

Apoi, membrii Juriului au dorit cu toții să țină niște cuvîntări întru lauda Libertății și Justiției, și a Constituției

Britanice; dar Vicarul alcătuiuse deja un cor – și curînd toată lumea cînta *Lilliburlero*. Apoi mărșăluiră pînă în tîrgul Băgăriciului cîntînd melodia *Mînecele verzi*:

*Cutreierînd ținuturile muntoase,
Să le văd obiceiurile curioase,
Tot căutam tovărășii voioase,
Spre Cetatea Londrei a mă-nsoți.*

Tot drumul cîntară, cu sergentul Bum mărșăluind pe lîngă ei și strigînd: „Stîngul, dreptul! Stîngul, dreptul, stîngul! Păcătoșilor, intrați în ritm, cumsecade. De nu țineți ritmul bun, adio acasă dejun! Stîngul, dreptul, stîngul!“

Și ajunși în tîrg, la Băgărici, se adunară în jurul statuii reginei Victoria și cîntară pînă răgușiră într-atîta, de nu mai putură cînta.

Capitolul XXVI

Numai domnului Casimir Corvo îi explicară Dina și Dorinda partea ce-o avuseseră ele în asigurarea libertății

Juriului; el însă le mulțumi atât de cuviincios și înduioșător și aprecie istețimea lor într-un chip atât de plin de înțelegere, încît nu le mai trebui recunoștința nimănui în afară de a sa.

Era foarte bine așa, fiindcă toți ceilalți deținuți gîndeau că fuseseră eliberați mulțumită atitudinii hotărîte ce o adoptaseră dîșșii – încît nici unul dintre ei nu era dispus să arate recunoștință nimănui.

De fapt, Catinca Fărîmă a răspîndit povestea că ea covinsese treizeci de copii să se țină de nas de cum îl vedeau pe domnul Justin Zbîrci – și tot ea povesti la toată lumea că Dina și Dorinda umpluseră casa judecătorului cu animale moarte; dar se știa bine că dînsa era o fată rea, care spunea minciuni în fiecare zi, încît nu crezu nimeni o vorbă din spusurile ei.

Rezultatul fu că, în tot Băgăriciul, singurul om, în afară de copii, care au știut vreodată întregul adevăr în această chestiune era domnul Corvo.

El le spuse fetițelor, cînd veniră la lecția de Dans, la cîteva zile după ce-și cîștigase libertatea: „Dacă mai rămîneam în închisoarea aceea încă o săptămînă, aș fi înnebunit. Dacă aș fi înnebunit, m-aș fi aruncat pe fereastră. Dacă m-aș fi aruncat pe fereastră, mi-aș fi frînt spinarea. Dacă mi-aș fi frînt spinarea, aș fi rămas mort pe loc. Dar nimic din toate astea nu s-a întîmplat, mulțumită vouă, dragele mele!

Iată-mă plin de viață, săltînd ca un păstrăv într-un pîriu, cîntînd de bucurie, ca un cuc în codrul verde – și toate astea vi le datorez vouă.

Scumpa mea Dina, fermecătoarea mea Dorinda, sînt slujitorul vostru!... Și-acum să dansăm! Vă voi învăța un magnific dans spaniol, un dans în care trebuie să fiți iuți ca o vijelie și ușoare ca spuma pe ape, și vesele ca un clown în arena circului. Dansul ăsta se cheamă *Jaleo de Jerez*.”

Domnul Corvo niciodată nu-și învăța elevii vreunul din

acele dansuri în care oamenii doar umblă agale de colo-colo, mai executînd și cîte un hop și cîte un lunecuș încolo și înoace, la răstimpuri - pentru că, după părerea lui, asemenea dansuri nu făceau doi bani.

Lui îi plăceau vechile dansuri ale Angliei, și ale Spaniei, și ale Scoției, sau ale Franței, și ale Poloniei, și ale Rusiei, falnice și robuste, și pe acestea le preda ca un atît de formidabil entuziasm, încît mulți dintre elevii săi erau, după două, trei lecții, atît de istoviți, că părinții lor trebuiau să-i ducă la mare, pentru odihnă mai lungă.

Dar cum Dina și Dorinda fuseseră canguri și învățaseră să sară, erau acum atît de puternice, încît puteau dansa un *Fandango* și un *Foursome Reel*, o *Schottische*, o *Mazurcă* un *Irish Jig*, un *Sailor's Hornpipe*, și un *Lumps of Pudding* - unul după altul, fără să obosească deloc.

Le plăceau lecțiile cu domnul Corvo și timp de două, trei săptămîni trăiră foarte fericite.

Mama lor plecase la Londra, iar domnișoara Bătrăștie avea febra finului, încît ele putea petrece foarte mult timp cu Puma și cu Șoimul care le învățau cum să nu facă nimic.

Asta este mai greu decît s-ar părea și numai animalele se pricep perfect la așa ceva.

Dar Dina și Dorinda făceau progrese - și curînd fură în stare să nu facă aproape nimic.

Dar apoi se întoarse acasă Mama. Ele merseră s-o întîmpine și, de cum o văzură, și-au dat seama că era foarte mîhnită și îngrijorată.

Cînd intrase trenul în gară, ea stătea și se uita pe fereastră - și nu știu cum făcuse că șiragul cel lung de mărgele albastre și galbene pe care-l purta se încîlcise în mînerul ușii vagonului.

Le-au trebuit cîteva minute pînă cînd s-o descîlcească pe Mama de acolo și pînă ce ea să poată coborî, iar după asta au descoperit că-și pierduse tot bagajul, afară de-o pungă cu prune care era a altcuiva.

„Biata Mama! au spus ele. Hai acasă să bei o ceașcă de ceai“.

Apoi dînsa le-a povestit că era extrem de îngrijorată din pricina tatălui lor, pentru că nu mai avusese vești de la dînsul de cîteva săptămîini. Fusesse la Londra ca să încerce să obțină știri de acolo; dar nimeni, nu putuse să-i spună nimic despre el. „Și n-o să mai am o clipă de liniște, spunea ea, pînă nu primesc o scrisoare scrisă de mîna lui, în care să mă încredințeze că e teafăr și în siguranță și că se întoarce acasă!“.

Dina și Dorinda, însă, cu toate că se gîndeau des la tatăl lor, nu-și făcuseră niciodată griji cu privire la el. Erau convinse că era pe de-a-ntregul în stare să-și poarte singur de grijă în orice împrejurări, oricît de primejdioase. Dar văzînd cît de înfricoșată era mama lor, nu se puteau stăpîni de-a nu avea și ele un sentiment de teamă și de mare îngrijorare și, ca și dînsa, începură să-l aștepte pe poștaș cu o nerăbdare crescîndă.

Într-o zi îl văzu venind agale pe drum și, cînd îi ieșiră în întîmpinare, îl găsiră în poarta grădinii, stînd locului cu un singur plic în mîna și uitîndu-se țintă la acel plic, într-un fel foarte ciudat; apoi îl dete Dinei, fără o vorbă, deși, de obicei, poștașul era un om prietenos și vorbăreț.

Plicul era cam șifonat și într-un colț avea o pată de un roșu închis.

— Ăsta-i sînge! spuse Dina.

— E scrisul Tatii, zise Dorinda.

— Știu, făcu Dina, și amîndouă priviră cu ochi înfricoșați pata de sînge. Amîndouă se albiseră la față ca varul și amîndouă își auzeau inimile bătînd.

— Am să deschid scrisoarea, zise Dina.

— Dar e adresată Mamei!

— Și dacă sînt știri rele în ea? Mama e slăbită și ar putea s-o îmbolnăvească.

— Dar dacă sînt știri rele, va trebui să-i spunem.

— Poate că putem face ceva mai întâi, zise Dina, și vîrînd un deget în capacul plicului, îl rupse.

Scrisoarea era foarte scurtă. Tata scrisese așa:

Cu toate că știrile mele nu sînt bune nu trebuie să vă faceți griji în privința mea. Am fost arestat acum trei săptămîni și sînt acum într-o temniță subterană a castelului Gliedermannheim. Sînt sănătos - și desigur că nu va trece mult pînă să fiu eliberat. Temnița nu este confortabilă, însă nu sînt rău tratat, și neajunsul cel mai mare este că nu mi

se permite să scriu și să primesc scrisori. Acest bilet vi-l trimit printr-un prieten care pleacă în Anglia, pentru treburi, și care a consimțit să-l ducă - deși e pentru dînsul un mare risc.

Vă rog încă o dată să nu vă temeți pentru mine. Aveți răbdare și totul va fi bine. Am avut norocul să port flanele de iarnă pe dedesubt cînd am fost arestat, așa că-mi este destul de cald, deși temnița e neîncălzită.

Trecu cîțva timp pînă ce Dina și Dorinda să poată scoate o vorbă. Erau îngrozite de ceea ce citiseră și la gîndul că tatăl lor se afla într-o temniță.

Își imaginau întunericul ei, duhoarea jilavă și răceala de subterană, mucegaiul de pe zidurile de piatră, firul de lumină străbătînd printr-o ferestruică zăbreliată, așezată

sus, într-un ungher. Bietul Tata! Și cât de curajos scrisese, părăind că nu-și ia în serios nefericirea și grijuliu doar s-o consoleze pe Mama, cu toate că el însuși suferea, desigur, cu sufletul și cu trupul. Poate că era chiar legat în lanțuri de un zid!

— Trebuie să-l eliberăm! zise Dina, brusc.

— E departe de aici, făcu Dorinda.

— Gliedermannheim este capitala Bombardiei. Industriile ei de căpetenie sînt fabricarea de instrumente muzicale, porțelan, butoaie de bere, iar ținutul înconjurător este bogat în păduri de fag, livezi de cireși, gropi de lut și cîrduri de gîște, recită Dorinda. Domnișoara Bătrăstie ne-a învățat toate astea.

— De la Gliedermannheim a venit, de-acolo se trage domnul Corvo. Dînsul o să poată să ne spună cum ajungem acolo.

— Eu uitasem asta, zise Dorinda. O, cu siguranță că va voi să ne ajute și, desigur, vom avea mare nevoie de orice fel de ajutor care ne va fi cu putință să-l găsim. Noi n-am mai eliberat niciodată pe cineva dintr-o temniță subterană...

— Pînă acum cîteva luni nu eliberasem niciodată pe nimeni, de nicăieri. Dar acum avem o groază de experiență.

— Dar nu cu privire la temnițe subterane, obiectă Dorinda. Am impresia că astea-s deosebit de complicate. Mă întreb dacă doamna Zgriptobuna s-o fi pricepînd la așa ceva?

— Poate că da, zise Dina. Dar tu știi că ei, de fapt, nu-i prea place să i se ceară să ajute oamenii.

— Poate ne-ar mai da o sticlă cu vreo doctorie, sau cu vreun praf care să ne facă nevăzute. Dînsa știe cum să se facă nevăzută.

— Dacă ne-am face nevăzute, probabil că ne-am pierde una de alta, zise Dina... Și pe urmă, rochiile noastre? Ar deveni și ele nevăzute, sau ar trebui să ni le scoatem și să intrăm într-o subterană foarte rece, de temniță, cu nimica

pe noi? Și pe urmă, probabil că te gîndești să luăm niște doctorie de-aceea și pentru tata, ca să poată să devină și el nevăzut. Dar sticla, sticla doctoriei n-ar fi nevăzută, și atunci sticla ar trebui să fie dusă de nimica – de tine ori de mine, care am arăta ca nimica – și ce zici tu că ar gîndi soldații care păzesc Castelul, dacă ar vedea o sticlă plutind prin aer către ei?

– Poate ar gîndi că visează, răspunse Dorinda, sau ar putea să spună că n-au văzut nimic, de frică, să nu ridă ceilalți de ei, dacă ar zice tam-nesam: „Văd o sticlă!“

– Ba e cu mult mai probabil, zise Dina, că ar ghici ce s-a întîmplat. Oricine, măcar o dată, trebuie să se fi gîndit ce nostim ar fi dacă ar ști cum. Să devină nevăzut, și dacă o ceată de soldați ar vedea o sticlă plutind, așa, în aer, probabil că fiecare din ei ar spune imediat: „Uite un om nevăzut!“ Și le-ar fi necaz pe el – din invidie – și s-ar apuca, să lovească aerul cu puștile lor, ca vînătorii cînd vor să facă fazanii să iasă din pădure.

– Crezi c-ai simți o lovitură dacă ai fi nevăzută? întrebă Dorinda.

– Poate că da și poate că nu, spuse Dina. Dacă te-ai face pur și simplu străvezie, ca sticla, bănuiesc că ai simți; dar dacă te-ai schimba în ceva, așa ca un nor, n-ai simți. Eu sînt însă singură că trebuie să ne gîndim la altceva, un mijloc mai obișnuit, pentru ca să-l salvăm pe Tata.

– Vorbești așa pentru că nu vrei să devii nevăzută, zise Dorinda, care era cam jignită de obiecțiile Dinei la propunerile ei.

– Să mergem să vorbim cu domnul Corvo, spuse Dina punînd capăt acestei discuții, pentru că nu-și putea explica, nici măcar sieși, de ce-i displăcea gîndul de a deveni străvezie.

Dorinda continuă să mai bombăne nițel – și, cum găsi o cutie de tablă, mare, rotundă și galbenă, o izbi cu piciorul tot drumul, pînă la casa domnului Corvo.

Chiar cînd ajunseră, se deschise ușa și ieșiră doi dintre elevii domnului Corvo. Era un băiețuș gras și o fetiță voinică și de pe amîndoi curgea nădușala și amîndoi erau atît de obosiți, că abia mai umblau.

Domnul Corvo îi învățase un dans de-al cazacilor.

Îi auzeau acompaniindu-se la pian, cu avînt și strălucire, în timp ce cînta din gură un cîntec frumos și vesel, într-o limbă străină. Dar încetă de îndată ce intrară ele și le întîmpină călduros, prefăcîndu-se ca adesea, în glumă, că ar întîmpină niște doamne elegante care veniseră să-l viziteze.

Dar apoi băgă de seamă cît erau ele de serioase și devenind el însuși serios, întrebă ce se întîmplase.

Dina îi arată scrisoarea.

— Eu m-am născut la Gliedermannheim. Este un oraș frumos, într-o țară frumoasă, dar acum e cîrmuit de un bărbat crud... un tiran, și tot poporul meu suferă cum n-a mai suferit niciodată în trecut. Tatăl vostru e în mare primejdie.

— Noi îl vom elibera! zise Dorinda.

Domnul Corvo surîse trist.

— Asta nu e cu puțință. Sînt multe mii de oameni în închisori, prin toată Bombardia, și tot atîția oameni care visează să-i elibereze. Dar visurile lor nu se împlinesc nicicînd. Temnițele Bombardiei sînt puternice, străjile sînt aprige și crude și țara este cîrmuită fără de cruțare de mîna de fier a Tiranului ei, Conte Huliga Blut. Nu puteți face nimic, sărmanele mele copile. Chiar nimic!

— Pe dumneavoastră noi v-am scos din închisoare, zise Dina.

— Și pe Șoimul Argintiu și Puma Aurie i-am scos din parcul zoologic al lui Sir Lanțcastru Lămie, zise Dorinda.

— N-ar trebui să vorbești despre asta, se încruntă Dina.

— De ce nu?

— Pentru că e un secret.

— Acum nu mai e, spuse Dorinda, și continuă să-i

istorisească domnului Corvo toată povestea, cum deveniseră ele canguri și cum trăiseră, destul de multă vreme, în parcul zoologic al lui Sir Lanțcastru.

Dina se simțea foarte stînjenită ascultînd toate astea, pentru că ea avea sentimentul că povestea aceasta nu privea decît pe ea și pe Dorinda, pe Puma și pe Șoim și că, într-un oarecare fel ciudat, se va alege praful de ea dacă va fi cunoscută și de alții.

Era atît de minunat să ai o taină, dar îndată ce-o spuneai altora pierdeai cu desăvîrșire sentimentul că e minunată. „Dorinda, gîndea Dina, strică acum totul“.

Dar oare așa era? Fiindcă Dina nu putea să nu observe că domnul Corvo era foarte impresionat de poveste.

Mai întîi fu mirat. Apoi deveni serios și prinse a se uita tîntă la Dorinda, cu ochii strălucitori și curioși și cu fruntea încruntată.

Iar cînd auzi de moartea Pitonului, bătu din palme și strigă „Ura!“ și execută un pas de dans foarte dificil, numit „entre-chat-dix“.

Hotărît că era impresionat – și Dina își dete seama că singura lor șansă, dacă voiau să-l convingă a le ajuta, era să-l impresioneze foarte, foarte profund.

Așa că Dorinda se părea că făcuse cel mai potrivit lucru istorisindu-i povestea cu grădina zoologică, și Dina, recunoscînd în sinea ei că n-avusese dreptate, o asculta pe sora ei cu admirație crescîndă.

Cînd povestea fu gata, domnul Corvo se plimbă de cîteva ori în sus și în jos prin odaie, fără a spune nimic.

Apoi se opri și zise:

– Cînd eram eu mic și trăiam în Bombardia, auzeam adesea povești despre unii care se puteau schimba în păsări sau în animale. Se povestea prin sate că ar fi existat anumiți oameni foarte răi care, pe lună plină, se prefăceau în lupi și se duceau să vîneze în pădure. Ni se povestea despre o femeie bătrînă care se putea preface într-o cioară,

ca să poată asculta ce vorbeau oamenii cînd lucrau la cîmp. Și un văr al meu, care a fugit de acasă și s-a făcut marinăr, cînd s-a înapoiat, a descris păsările mari care se țineau de nava lui cînd erau departe de țărm – și acele păsări, spunea el, erau de fapt sufletele marinarilor morți și ele se țineau de navă ca să vadă dacă marinarii mai tineri erau la fel de destoinici pe cît fuseseră dînșii, și dacă munceau tot atît de bine, și dacă erau tot atît de viteji cînd bîntuiau furtunile. Poveștile astea, spuse domnul Corvo, și altele la fel, le uitasem de tot. Dar acum, cînd îmi spuneți că voi ați fost de curînd canguri, îmi amintesc o mulțime de lucruri. Mă simt sfios, ca atunci cînd eram copil, dar mă simt și bucuros, și puternic, pentru că s-ar putea să fie adevărat, cum credeam eu pe atunci, că nimic nu e cu neputință.

Și domnul Corvo făcu alt „entre-chat“, deosebit, de frumos și îngrijit.

– Atunci, o să ne-ajutați să mergem în Bombardia și să-l eliberăm pe Tata? întrebă Dorinda.

Domnul Corvo începu iar să umble în sus și în jos prin cameră, cu mîinile la spate și cu o cută adîncă pe frunte.

– Are să fie greu și primejdios, zise el. O, atît de greu și, vai, atît de primejdios!

– După ce v-am eliberat noi pe dumneavoastră din închisoare, îi aminti Dina, spuneți că ne sînteți foarte îndatorat.

Domnul Corvo rămase o clipă neclintit în mijlocul odăii. Apoi puse mîna stîngă pe inimă sau, mai bine zis, pe acea parte a surtucului său galben care se găsea cel mai aproape de inima lui și, înălțînd brațul drept spre tavan, spuse cu o voce înaltă și sonoră:

– Da! Așa este! Și acum îmi voi plăti datoria! Ascultați aici, vă voi spune cum o să mergem în Bombardia și cum o să intrăm chiar în castelul din Gliedermannheim, Castelul Tiranului Bombardiei, Conte Huliga Blut!

Capitolul XXVII

Contele Huliga Blut ura toate țările de pe pământ în afară de a sa – și pe a sa o disprețuia. O disprețuia pentru două motive: pe cînd era tînăr, compatrioții lui nu fuseseră niciodată în stare să vadă cît era el de deștept; iar după ce devenise Tiran al Bombardiei – prin diferite mijloace crude, mîrșave, ingenioase și oribile – ei nu văzuseră niciodată ce ușor le-ar fi fost să se descotorosească de dînsul ci îi îngăduiau să-i cîrmuiască după placul lui.

Și ce-i plăcea lui mai mult ca orice era să facă oamenii să sufere.

El ura Anglia și Franța, și Germania, și Rusia, și America, și Olanda, și Turcia, și Italia, și Spania, și Austria, și Suedia, și Portugalia, și Elveția, și China; dar asta nu-l împiedica să cumpere buldogi englezești, și vin franțuzesc, și cîrnați germani, și caviar rusesc și înghețată americană, și lalele olandeze, și rahat turcesc, și picturi italiene și cepe spaniole, și pălării austriece și chibrituri suedeze, și vase de război portugheze, și ciocolată cu lapte elvețiană, și jocuri-

ghicitori chinezești - sau orice altceva, de oriunde ar fi venit, pentru că era bogat.

Din întâmplare, el hotărîse de curînd să-și mobileze castelul, de sus și pînă jos, afară de temnițele subterane - și aflînd că ducele de Flămînda, care trăia aproape de Băgărîci și care era foarte sărac, se hotărîse să-și vîndă toată mobila și toate tacîmurile de argint, și toate covoarele, și așa mai departe, din castelul său, contele Huliga îi trimisese o telegramă prin care se oferea să-i cumpere totul, cu toptanul.

Ducele de Flămînda acceptase îndată și, o săptămînă mai tîrziu, un trimis al curții din Bombardia sosi cu un cec de lire sterline 85 471; 6: 9 (lire sterline optezeci și cinci de mii patru sute șaptezeci și unu; șase șilingi și nouă peni), care era prețul pentru mobilele și tablourile, și tacîmurile de argint, și covoarele, și așa mai departe, din castelul Flămînda, și începu să se ocupe de împachetarea și expedierea lor la Gliedermannheim.

Omul acesta, trimisul, purta numele de Profesor Bultek - și, cînd fuseseră copii, el și cu domnul Corvo trăiseră în aceeași casă, ușă la ușă.

El venise să-l vadă pe domnul Corvo, de îndată ce sosise în Anglia, și-i arătase cecul care era scris cu cerneală de aur, și-i povestise ultimele noutăți din Bombardia.

Atîta le explică domnul Corvo, Dinei și Dorindei. Apoi spuse:

- Și cînd se va înapoia prietenul meu Bultek acasă, va lua cu el scaunele și mesele, și paturile, și tapițeriile ducelui de Flămînda, în cinci furgoane enorme. Niște furgoane uriașe, formidabile, cele mai mari care se pot găsi. Atît de mari, încît va fi loc - nu credeți?! - pentru voi și pentru mine, să ne ascundem printre toate aceste mobile, să ne ducem în Bombardia fără nici un fel de dificultate și să ne facem intrarea în castelul din Gliedermannheim. Apoi, dacă sînteți la fel de istețe ca atunci cînd m-ați eliberat pe

mine din închisoare, și pe Puma Aurie și pe Șioimul Argintiu din grădina zoologică, veți născoci vreun mijloc ca să-l scoateți din temnița lui subterană pe tatăl vostru. Nu mă întrebați pe mine cum. Voi trebuie să găsiți asta. Iar mai târziu, furgoanele de mobile vor fi trimise înapoi în Anglia, cu etichete mari pe ele, pe care va fi scris: GOALE. SE ÎNAPOIAZĂ PROPRIETARULUI. Dar furgoanele nu vor fi toate goale. Într-unul din ele, dacă sîntem deștepți și norocoși, ne vom afla noi, voi și cu mine, și tatăl vostru, de asemenea,

– Pare foarte simplu, spuse Dorinda. Pare lucrul cel mai simplu pe care l-am făcut vreodată.

– Nu, nu, nu! spuse domnul Corvo. Nu vă amăgiți. Tot ce pot face ca să simplific lucrurile, voi face – dacă prietenul meu Bultek va fi de acord – dar partea mijlocie va fi tare ca sîmburele în prună și va fi grea și primejdioasă. Intrăm în Bombardia – bine! Intrăm în Castel – excelent! Dar ca să-l scoatem pe tatăl vostru din temnița subterană și pe noi toți din Gliedermannheim poate să fie la fel de greu cum ar fi să spargi un sîmbure de prună între degetul mare și degetul mic. În privința asta nu puteți fi cu inima ușoară. Gîndiți-vă temeinic, faceți-vă planurile cu grijă.

– Ce fel de profesor e profesorul Bultek? întrebă Dina.

– Arată ca un broscoi, zise domnul Corvo, și e profesor în Chiromanție, adică în ghicitul în palmă.

– Deci ghicește viitorul?

– Da, uitîndu-se la liniile din palma omului, adevveri domnul Corvo. Asta se cheamă Chiromanție. Eu îi zic prostie, dar tiranul nostru, contele Huliga crede în asta, așa că Bultek a devenit favoritul lui.

– Și profesorul Bultek însuși crede și el în ghicitul lui?

– N-ar fi drăguț din parte-ne să-l întrebăm așa ceva, spuse domnul Corvo. Dînsul plînge din cale-afară de ușor. Încă de pe cînd era băiețel mic, cînd se uita într-o oglindă și vedea să seamănă cu un broscoi, plîngea foarte tare. Dar

acum trebuie să mergeți să vă faceți planurile și pregătirile, iar eu îi voi scrie o scrisoare lui Bultek.

Capitolul XXVIII

În ziua următoare, Dina se duse s-o vadă pe doamna Zgrițobuna. Se duse singură. Dorinda se rugase de ea s-o lase să vină cu dînsa, dar Dina, după multă gîndire, refuzase s-o ia. Ea îi spuse Dorindei, cum îi mai spusese și altă dată, că doamna Zgrițobuna putea fi foarte neplăcută – și că era cu mult mai probabil să fie neplăcută cu străinii decît cu cei pe care-i cunoștea. Asta era perfect adevărat.

Dina mai avea însă alte două motive despre care nu spusese nimic, pentru că nu voia.

Mai întîi de toate, se temea ca nu cumva Dorinda să rîdă de doamna Zgrițobuna care avea obiceiul, cînd vorbea, să-și deschidă partea stîngă a gurii și să-și închidă ochiul drept; și apoi, cîteodată, în mijlocul unei fraze, începea să folosească cealaltă parte a gurii, deschizînd ochiul drept și închizînd stîngul.

Făcea așa, spunea dînsa, pentru că îi obosea ușor fața, și folosind cîte jumătate față odată, putea să-și odihnească jumătatea cealaltă.

Dar cei care nu erau deprinși cu înfățișarea ei ziceau adesea că-i tulbură.

Al doilea motiv al Dinei era unul de care se rușina, de fapt, foarte tare. Ea era mîndră că o cunoaște pe doamna Zgrițobuna și voia s-o țină numai pentru dînsa, ca și cum doamna Zgrițobuna ar fi fost o taină. Își recunoștea purtarea drept foarte egoistă, și deci urîță, dar era o foarte plăcută formă de egoism și nu se putea decide să renunțe la ea. Încă nu!

Își dădu însă cuvîntul că, dacă reușea să-l elibereze pe tatăl lor, avea s-o ia pe Dorinda ca s-o cunoască pe doamna Zgrițobuna, imediat după înapoiere.

— Și asta, spuse cu hotărîre, *ți-o promit*. Și-ți mai promit și c-o s-o întreb dacă știe de vreo doctorie care face oamenii nevăzuți. Eu una nu cred însă că știe.

Așa că, vrînd, nevrînd, Dorinda trebuia să se mîngîie cu aceste două promisiuni și să aștepte, pe cît putea de răbdătoare, întoarcerea Dinei.

Își petrecu mai tot acest timp făcînd o listă a lucrurile ce vor trebui să ia cu ele dacă plecau la Gliedermannheim, într-un furgon de mobile.

Apoi Dina se întoarse și întîile ei cuvinte fură:

— Doamna Zgrițobuna n-a fost nici un pic bucuroasă să mă vadă și cînd am întreat-o dacă există vreun mijloc de-a deveni nevăzut, a zis: „Există un singur mijloc pe care-l cunosc (dacă nu te-ai născut cu darul ăsta, ca mine) și anume: să te despoi de toată pielea ta și s-o pui iar pe tine cu partea dinăuntru în afară – și, dacă vrei, am să-ți dau adresa unui croitor care-ți poate face treaba asta, dar ultima persoană care a mers la el a fost atît de rău jupuită, că după aia a trebui să stea în pat – și asta nici măcar nu i-a folosit, fiindcă n-o vedea nimeni și doar zăcea așa și nimeni nu-i dădea nici o atenție, și părerea mea este că voi ar trebui să vă lăsați de ideea asta, și alt sfat al meu e să te duci acasă și să mă lași în pace, pentru că am mîncat la prînz un picior de porc pe care mi l-a adus Puma, ca dar de ziua mea (împlinesc azi nouăzeci și opt de ani) și după ce-

am mâncat atîta carne, parc-aș vrea mai bine să dorm decît să te ascult pe tine și toate prostiile tale!!

– Și tu ai plecat? întrebă Dorinda.

– Nu, zise Dina. Am lăsat-o să doarmă o oră și apoi am trezit-o gîdilîndu-mi nasul cu un fir de iarבă și strănutînd de trei ori.

I-am povestit tot ce i s-a întîmplat Tatii și cum noi sîntem hotărîte să mergem să-l eliberăm – dar nu știu dacă mă asculta sau nu – părea iar pe jumătate adormită.

Ei, și după ce-am terminat, n-a spus nimic un timp foarte îndelungat și apoi a deschis un ochi și a întrebat: „Ce vrei să fac eu?” „Vreau să ne dați vreo idee cum să-l scoatem pe Tata din închisoarea subterană”.

Atuncea s-a supărat rău de tot și a zis: „Învățați-vă să vă ajutați singure – ăsta-i ajutorul ăl mai bun – în loc să veniți să necăjiți pe-o femeie bătrînă care are și-așa destule necazuri cînd aude cîte și mai cîte, ce se petrec prin lume”.

Era cu totul altfel ca atunci cînd am văzut-o rîndul trecut. Probabil fiindcă îmbătrînește, comentă Dina.

– Și nu ți-a dat nimic? întrebă Dorinda.

– Păi, pînă la urmă parcă i se făcuse puțin milă de noi, sau de Tata, poate, pentru că după aia s-a sculat și-a zis: „O să-ți dau două lucruri – și anume, mai întîi și întîi niște sfaturi bune, și-al doilea, un săculețe cu niște miroaturi. Și uite care-s sfaturile:

Ține minte că m ierea

Mai dulce-i ca averea,

Iar prietenia-i mai dulce ca toate —

O stea ce lum ina-și agață

De-o undă, să visezi te învață

Tu însă, privește departe!

*Dacă-ți semeni ogorul și îți pui frâu,
Vei secera fără greș snopii de grâu,
De mândră recoltă avînd parte;
Dar apoi să înveți să fii înțelept,
Să deschizi ochii mari și să cugeți drept,
Privind mereu foarte departe!*

*În grădina ta va trebui
Buruiana să nu contenești a plivi,
În genunchi și umil, fără gînduri deșarte;
Iar cînd binișor te vei ridica,
Și țarina-ți mică o vei lăsa,
Să te duci să vezi marea și munții, departe!*

*Fluturaș drăgălaș, să crești cîstit,
Ca floarea, curat și frumos rînduit;
Cînd cazi, de pulbere degrab' te desparte;
Din tinerețea-ți zglobie ia tot ce e bun,
Și-apoi cată adevărul bun și străbun,
Spre el zboară cît mai departe!*

— Tu înțelegi ce înseamnă asta? întrebă Dorinda.

— Nu sînt sigură, zise Dina. În tot cazul, mi se pare că sfaturile bune nu-s niciodată chiar atît de folositoare pe cît cred cei care le dau. Ele nu-ți spun de-adevărat ce să faci, doar te stîrnesc să stai să te gîndești. Și asta poate fi foarte obositor.

— Mie nu-mi plac sfaturile bune, zise Dorinda. Unde e săculețul care ți l-a dat? Și la ce-o să ne folosească?

— L-am lăsat pe banca din grădină, fiindcă miroase cam prea tare. Și nici nu înțeleg, de fapt, cum o să ne ajute. Dar doamna Zgripto buna a spus că trebuie să ne folosim de el ca să trasăm un cerc în jurul casei, astăzi după-amiază, după ceai. Va trebui să fie un cerc mare – cel puțin o sută de

metri să aibă de-a curmezișul – și trebuie să avem grijă să fie un cerc perfect închis, să nu lăsăm goluri.

– Dar de ce? întrebă Dorinda.

– Nu știu exact, zise Dina. Vezi tu, după ce i-am spus doamnei Zgrițobuna că noi sîntem hotărîte să ne ducem la Gliedermannheim, indiferent dacă ea ne va ajuta sau nu, a zis: „Veți avea nevoie de un prieten puternic și viteaz. Eu am ceva care va apăra siguranța făpturii ce vă este prietenă, și asta e tot ce pot să fac pentru voi, așa că nu mă mai supăra acum“. Apoi s-a dus la bufetul ei și acolo sta Fana, coțofana, care mîncase și ea carne de porc și era aproape la fel de somnoroasă ca și doamna Zgrițobuna. Ea și-a deschis ciocul și a căscat. Apoi doamna Zgrițobuna a scos săculețele cu mirosul și mi l-a dat.

– Și asta a fost tot ce-a spus?

– Cînd eram gata să plec, m-a chemat înapoi și a șoptit: „Puma se află iarăși în stare de război. A ucis un porc, și-a mai ucis încă o oaie tînără, și în noaptea trecută a ucis un vițel.

O vor vîna cu oameni, și-o vor vîna cu cîini, și tu și sora ta sînteți singurele ființe prietene ce le are, iar dînsa vă va ajuta, la rîndul ei, ca cea mai bună prietenă, cînd va avea prilejul.

Țineți minte asta, și-acum, hai, du-te acasă și să nu mai vii să mă mai necăjești, pentru că eu îs bătrînă și-mi place liniștea”.

– E foarte urît din partea Pumei săucidă animalele pe-aici, zise Dorinda – cu toate că ea cunoaște deosebirea între ce e al ei și ce e al altuia. Dar n-au s-o prindă niciodată, nu-i așa?

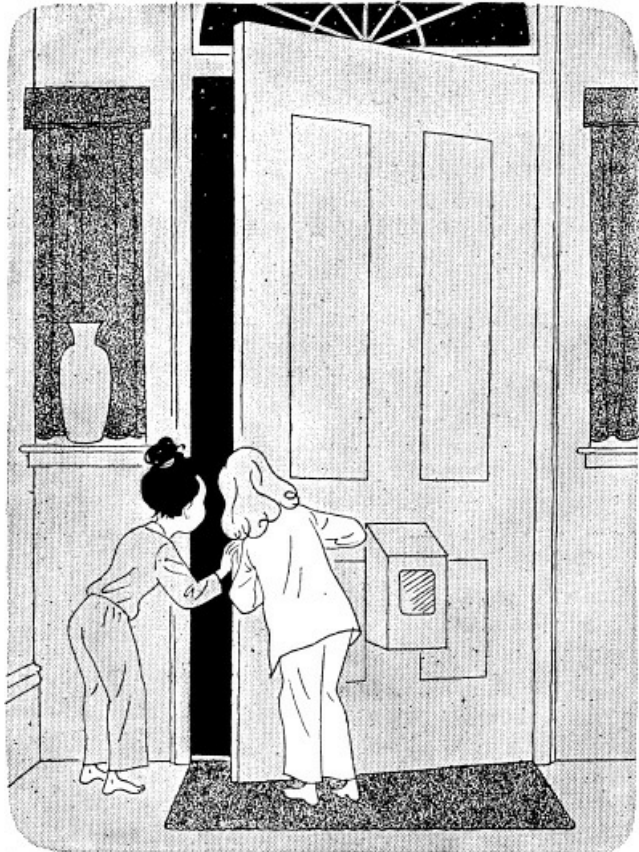
– Sper că nu, zise Dorinda.

– Nimeni și nimic nu poate alerga așa repede ca ea. Nici măcar un cal.

– Sînt două haite de cîini dresați a vîna vulpea, nu prea departe de-aici, spuse Dina, și șoricarii Căpitanului Bilbe și

copoii lui Mister Haggles, cît și sute de terrieri, și de prepelicari, și de ogari și de buldogi. Dacă o vinează cu toți cîinii aștia, o să-i fie foarte greu să scape. O, sărmana Puma! A fost foarte mărinimos din partea ei să-i dea doamnei Zgriptobuna o pulpă de porc. Și, într-un fel, e vina noastră că e în primejdie – fiindcă noi am scos-o din grădina zologică. Sînt teribil de îngrijorată pentru ea.

— Șoimul are s-o prevină, încît va ști să se ferească, zise Dorinda. N-o să pățească nimic.

Apoi intrară în casă și-și băură ceaiul, iar după aceea luară săculețul care avea în el un miros și frecară cu el pământul, trăgînd un cerc de miros, cu un diametru de cel puțin o sută de metri, de jur împrejurul casei. Asta a durat un timp îndelungat, încît în seara aceea s-au culcat mai tîrziu ca de obicei.

Erau pe jumătate adormite cînd au auzit aripile Șoimului în dreptul ferestrei deschise și glasul lui chemîndu-le.

Dorinda s-a sculat repede și a ridicat jaluzeaua ca să-l lase să intre. Odată cu el a pătruns în odaie o lumină argintie în care aripile lui străluceau, pentru că se înălța luna pe cer.

— Puma Aurie e în primejdie, a spus el. A ucis prea multe dobitoace – deși sînt atîtea pe cîmp, încît nu poate gîndi nimeni că stăpînii lor ar simți lipsa a vreo doi miei sau a unui purcel, sau chiar a unui vițel. Fermierii voștri trebuie să fie niște oameni lacomi – și totodată buni socotitori, fiindcă acum s-au mîniat și s-au hotărît să-l vîneze și să-lucidă pe animalul care se hrănește din turmele lor. Ieri s-au dus la oamenii care au copoi dresați să vîneze vulpea; sînt unii în partea asta a Pădurii Cucui și alții de cealaltă parte, fiecare cu cîte-o haită. S-au dus la un om care are o haită de copoi – niște dobitoace mari, fioroase – și la altul care vînează cu vreo zece potăi din acelea mici, care se cheamă șoricari. Li s-au alăturat mulți alții, cu cîini gonași care știu să amăgească vînatul pînă-l aduc în bătaia puștii, cu ogari, cu terieri și cu cîini care găsesc și aduc vîntătorului jivina rănită. Oamenii au puști; unii sînt călare, alții pe jos. În seara asta și-au adunat toate forțele și au înconjurat pădurea. I-am văzut întîi venind dinspre răsărit și nu ne-am îngrijorat, Puma și cu mine, pentru că știam că-i putem întrece la iuțeală. Dar apoi m-am suit în înălțimi și am plutit deasupra pădurii și înspre apus am văzut alții, și iar alții la miazănoapte și la miazăzi. Împresurau pădurea, să

facă roată în juru-i. Și atunci am coborît din văzduh ca să-i spun Pumei ce-am văzut, și ea m-a rugat să vin înapoi să vă întreb dacă ar putea găsi adăpost la voi.

— Firește că da! spuseră Dina și Dorinda într-un glas.

— Ascultați! făcu Șoimul. Acum îi puteți auzi.

Din noaptea luminată de lună, venea îndeajuns de limpede, deși îndepărtat, hăuitul cîinilor de vînătoare. Și în acel vuiet de glasuri, înălțîndu-se de departe, era o ațîțare sălbatică și crudă care făcu inima Dinei să bată mai iute, pe cînd Dorinda simțea împunsături prin piele de parcă ar fi înțepat-o un vînt rece.

— Repede! exclamă Șoimul. Duceți-vă jos și deschideți ușa, dar binișor, să nu v-audă nimeni!

Alergară împreună jos, răsuciră cheia în broască, și grijuliu, ca să nu scîrție, o deschiseră. Puțintel încordate, își cufundară privirile înlăuntrul grădinii deșarte. Larma cîinilor se și auzea mai tare. Se apropiau.

Apoi, o făptură mlădioasă tăie pajiștea și Puma, gîfiind nițel, stătu în prag.

— O să-mi dați adăpost? întrebă.

— Da, da! șoptiră ele.

— Unde să mă duc?

— Vino în odaia noastră, zise Dorinda și merse înainte să-i arate drumul, în timp ce Dina, la fel de grijuliu precum o deschisese, închise și încuie ușa. Apoi, urmînd-o pe Dorinda, încuie și ușa odăii lor și puse cheia sub perna ei.

— Erau să te prindă? întrebă Dorinda.

Puma sta tolănită pe covorul din fața căminului și tot mai gîfiia.

— Erau prea mulți, zise. Veneau din toate părțile.

— Acum ești în deplină siguranță, spuse Dina.

Dar chiar pe cînd încă mai vorbea auziră o nouă

hărmălaie, și mai puternică – și într-atîta de aprigă încît parcă simțeau o mîină cuprinzîndu-le gîtul și strîngînd tot mai tare.

Această nouă larmă venea din spatele casei unde, brusc, începuse să dea glas altă haită de cîini. Erau glasuri înalte și glasuri joase, zăvozi care mîriiau și copoi care scheunau, și un cor de hămăieli.

– La vreo patruzeci, cincizeci de metri de ușa voastră, spuse Puma, am adulmecat un miros care mi s-a înălțat în față ca un zid. M-a oprit locului – nu știam ce e. Apoi am sărit peste el.

– Noi l-am făcut, o lămuri Dorinda.

– Doamna Zgrițobuna ne-a dat un săculete, completă Dina, și ne-a spus să tragem un cerc în jurul casei, frecînd săculetele acela de pămînt. I-am simțit și noi mirosul, dar nu știam la ce avea să ne folosească.

– Ați făcut cercul întreg? întrebă Puma. Nu l-ați întrerupt nicăieri? N-ați lăsat goluri?

– L-am făcut cu mare grijă, îi răspunse Dina.

– Uite cum ne-am zgîriat intrînd prin toate tufișurile, zise Dorinda.

– Cercul acela n-o să-i lase să treacă, spuse Șoimul.

– Să sperăm, făcu Puma și, sculîndu-se de pe covorul din fața sobei, măsură domol cu pașii odaia în sus și-n jos. Perii de pe grumaz îi stăteau ridicați, ca niște țepi, și ochii îi erau foarte strălucitori.

Acum zăvozii, dezlănțuindu-și larma, încercuiră casa și glasurile lor înfiorătoare veneau din toate părțile. Unele erau stridente, altele groase, unele erau limpezi ca niște glasuri de clopote, și altele aproape la fel de răgușite ca glasul sirenelor de vapoare. Erau unele care hăuiau și altele care mîriiau, iar unul, ca un lup prins în capcană, urla sinistru. Și asta nu era lipsit de noimă, pentru că, într-un fel, erau cu toții prinși într-o capcană.

De îndată ce dăduseră de mirosul pe care-l puseseră Dina

și Dorinda, fuseseră siliți să-l urmeze. Era atât de puternic, încît le prinse nasurile lor de dobitoace ca în lanțuri. Le umplu mințile cîinești, mînîndu-i roată, iarăși și iarăși, în galop, în jurul casei.

Erau două haite de copoi dresați a vîna vulpea — copoii lui Sir Leopold Livrea, dintr-o parte a comitatului, și ai domnului Voracea, din cealaltă parte, și șoricarii Căpitanului Bilbo, și cam vreo patruzeci de prepelicari, și de ogari, și de pinci, și de focși, și de terrieri, de toate soiurile, și o haită de cîini-focă a Doamnei Fumuri de pe moșia Lăptuca, la douăsprezece mile distanță, care totdeauna erau răutăcioși și posaci, și cei doi pudeli ai dumisale, și un terrier de Beddlington, care venise de capul lui și era pus pe rele, și pechinezul doamnei Turlă, cel cu inimă de leu, care se vîra în calea dulăilor mari și-i făcea să se poticnească mereu de el și să se dea peste cap și de-a dura.

Tot goneau, dînd ocol casei, iarăși și iarăși, lătrînd și scheunînd, hămăind în lumina lunii iar cei care-i aduseseră — Sir Leopold și domnul Voracea, cu cei doi vînători ai lor, și vreo opt, noua fermieri, și Căpitanul Bilbo, și soțul Doamnei Fumuri — unii călare, alții pe jos, alergau de asemenea roata, pînă văzură ce se întîmplă, și atunci încercară să-și cheme cîinii, răcnind și urlînd, și făcînd aproape to atîta larmă ca și dulăii, dar fără nici un folos. Căci mirosul era atât de puternic, încît nimic nu-i putea convinge, nici măcar pe cățeii mici, să-l lase în plata Domnului, pe cînd cei mari erau înnebuniți de plăcere și ațîțare, și de credința caraghioasă că în tot acest timp se apropiau mereu de ceva bun de ucis.

Cam asta era situația cînd sosi domnul Urîtu, cu cîinii lui polițiști. Ei zăboviseră mai mult pe drum pentru că vîneau cu mult mai încet decît zăvozii dresați să vîneze vulpea; căci aceștia, cînd pierd urma, se năpustesc înainte ca s-o caute, dar înțeleptul și chibzuitul cîine polițist se

năpustește înapoi.....

Celelalte haite - și prepelicarii, și terrierii, și pincii, și așa mai departe - galopaseră pînă acum împrejurul cercului de unsprezece ori, în viteza maximă, și unii dintre ei erau nițeluș obosiți.

Goneau cu toții în aceeași direcție, înaintînd împrejurul cercului ca acele unui ceasornic, dar mult mai iute.

Dar cînd sosiră cîinii polițiști și dădură de miros, deteră glas de tunet și, cu urechile ciulite și nasurile la pămînt, se porniră să galopeze împrejur, în direcție opusă - sau anti-ceasornic.

Cel dintii lucru care se întîmplă fu că un dulău polițist, cu numele de Hanibal, se întîlni cu un gonaș de vulpe, Aiurea pe nume, și-l dete peste cap. Apoi doi dulăi polițiști numiți Armăсарu și Iapa, care erau frate și soră, se ciocniră cu doi cîini-focă, cu numele de Păcuraru și Păduraru.

Cîinii-focă nu erau deloc învățați să alerge așa repede și de mult, de aceea se încălziseră și osteniseră și erau mai furioși ca de obicei.

Așa că Păcuraru îl mușcă pe Armăсарu și Păduraru o mușcă pe Iapa - cel dintii de-o ureche și cel de-al doilea de-un picior - și terrierul de Beddington, care venise de capul lui și era pus pe rele, văzînd că se pornise o bătaie, se gîndi că ar fi o distracție nostimă dacă ar lua parte și el - și atunci îl mușcă pe Păduraru, cîinele-focă, de falca stîngă. Atuncea Păduraru, care după ce se încălzise și ostenise mai era și nițel cam năucit, prinse a urla ca un duh rău și mușcă o foarte drăguță cățelușă gonașă de vulpe, Lăptica pe nume, care se oprise nițeluș, să caște gura la ce se întîmplă.

Ei, și Lăptica era una din cățelele favorite ale domnului Voracea - și cînd văzu domnul Voracea că ea fusese atacată într-atîta se tulbură, încît căzu de pe cal.

Calul galopă înainte și-l trînti pe Sir Leopold Livrea de pe calul său, care și el goni înainte, cu vînătorul lui Sir Leopold pe urmele lui.

Domnul Voracea, între timp, cum sta așa zvârlit la pământ, fusese mușcat de nas de cățelul de Beddlington; și un gonaș de vulpe de-al lui Sir Leopold, care se poticnise de un pinci și-și cam ieșise din țîțîni din pricina asta, îl trînti iar pe spate cînd încercă să se ridice.

Atunci vreo opt, nouă zăvozi de diferite soiuri căzură peste el, și Beddlington-ul care era un cățel isteț și bine dispus, îi mușcă pe vreo patru, cinci dintre ei, atît de rapid, încît nu știu nimeni cine o făcuse și se luară cu toții la bătaie.

În locul unde cercul de miros tăia drumul mare, în stînga casei Ținefriu, copoii făcuseră goluri printre tufișuri – și acolo se produse o foarte zgomotoasă perturbare de circulație.

Vinovați de aceasta erau în primul rînd cîinii polițiști, pentru că ei tot se mai încăpățîneau să gonească în direcție opusă cu toți ceilalți; dar acum gonașii de vulpe începeau să obosească, se poticneau și cădeau tot mai des peste șoricarii mai mici și mai înceți – și asta sporea zăpăceala. Golurile din tufișuri erau pline de căței care se căzneau să străbată – și vreo treizeci, patruzeci, de toate soiurile, se încăieraseră în drum, iar vînătorul domnului Voracea și cu cei opt, nouă fermieri stăteau și răcneau la ei.

Bărbatul Doamnei Fumuri fusese mușcat de pechinezul cu inimă de leu al doamnei Turlă și ședea într-un șanț și plîngea.

De la fereastra camerei lor de culcare, Dina și Dorinda putuseră urmări, la lumina lunii pline goana nebună a copoilor, trecînd iarăși, și iarăși, peste cîmp.

Șoimul stătea pe tocul ferestrei, iar Puma, pe picioarele dinapoi, sta între Dina și Dorinda.

Cam vreun sfert de oră urmăriseră spectacolul nemaipomenit; dar acum nu mai rămăseseră pe cîmpul de bătaie decît cîțiva zăvozi, unii alergînd fără noimă de colo pînă colo, fiindcă cei mai mulți fie că se băteau în drum, fie

că participau la lupta care se dezlănțuise pe deasupra domnului Voracea. Domnul Voracea însuși scăpase între timp și zorea spre casă, hărțuit de doi cîini-focă, Gropiță și Narcis pe nume, care voiau să-i smulgă pantalonii de pe el.

Pudeli Doamnei Fumuri - îndeajuns de deștepți ca să nu participe la bătaie, dar nu îndeajuns de deștepți ca să-și dea seama că aleargă în cerc - tot mai alergau sleiți în cealaltă direcție și la fel trei copoi bătrîni și îndărătnici, cu numele de Lichea, Pramatie și Venin, în vreme ce un uriaș cîine polițist, cu numele de Horațiu, care arăta ca un portret al mîhnirii, continua să urmărească la fel de stăruitor și cu pași greoi și tîrșiiți direcția contrarie.

Ici și colo, cu limbile bălăngăind și cu coastele zvîcnind, zăceau la pămînt cîini cu desăvîrșire istoviți, iar glasurile celor care tot mai alergau sau tot se mai luptau erau dogite și răgușite.

- Ce bine că Mama a plecat iar la Londra! zise Dina. S-ar fi speriat grozav de larma asta.

- Oare domnișoara Bătrăștie s-o fi speriat? se întrebă Dorinda. Bănuiesc că și-a băgat capul sub plapumă.

Dar domnișoara Bătrăștie, cu toate că se speriasse mai tare ca oricînd în viața ei, nu se speriasse totuși atît de tare încît să-și piardă capul.

Îi telefonase sergentului Bum, spunîndu-i că toți cîinii din ținut turbaseră și goneau împrejurul casei și că stăpînii cîinilor și o droaie de alți indivizi, care și ei păreau să fi turbat, făceau scandal. Și să fie așa bun domnul sergent Bum să vină cît de repede să restabilească ordinea.

Sergentul Bum avea un viu simț al datoriei și o minte sănătoasă. El se duse la Stația de Pompieri, îl sculă pe șeful pompierilor și-i spuse să scoată pompa de incendiu.

Dina și Dorinda auziră cum veneau pompierii, zbîrnîind tare din clopot; dar Șoimul a văzut ce s-a întmplat după aceea.

El zburase din cadrul ferestrei pe creanga cea mai de sus

a unui copac din marginea drumului și-l văzu pe sergentul Bum punînd stăpînire pe situație.

Era o gură de apă nu departe de casă și, repede, un furtun fu atașat la ea. Apoi, cu capul strălucitor de alamă al furtunului în mîini, sergentul se apropie viteaz de cei patruzeci de dulăi care tot se mai luptau în drum.

„Pentru a pune capăt vărsării de sînge, răcni el către șeful pompierilor, dă drumul la apă, sub furtun de-i stinge”.

Un jet mare țîșni din furtun, gura de alamă lucea ca aurul palid în lumina lunii, iar șuvoiul de apă, gros cît pumnul sergentului Bum, sticlea și foșnea și-i pocnea pe copoi, de cădeau de-a-n picioarele. Gonașii de vulpe și cîinii focă, și focșii, și pincii, și inimoșii cîini polițiști – cărora li se muiaseră urechile – se împleticeau și cădeau și erau scoși din luptă.

Totul se termină într-o jumătate de minut, și altă jumătate de minut mai tîrziu nu se mai văzu nici urmă de cîine. Alergau toți spre casele lor, cu coada între picioare, și scheunatul lor înfricoșat se auzea din depărtare, tot mai pierit.

Atunci sergentul Bum își îndreptă furtunul către hăițași și către fermieri și-i dete peste cap și pe dînșii, stigînd cu glas tare: „Ce scandal revoltător ați putut să provocați! Ciuciulete-o să vă fac, dacă nu v-astîmpărați!”

Și ciuciulete îi făcu, zău! Drumul semăna acum cu-n țărnam de mare, la apropierea mării, iar unii dintre fermieri încercau să înoate și, de îndată ce izbuteau, cu chiu, cu vai, să se pună pe picioare, jetul de apă iar îi trîntea jos parcă ar fi fost un proiectil de tun.

Cînd ultimul dintre ei fu alungat, sergentul Bum pătrunse pe cîmpul de bătaie tîrînd furtunul după el și curmă lupta ce se mai desfășura acolo, și goni cîinii care adormiseră și-i trimise pe toți pe la casele lor.

Apoi răcni către șeful pompierilor: „Am cîștigat și-această bătălie. Bravo ție și bravo mie! I-am învățat minte,

număru' unu! Haide aici să strîngem furtunu'!"

Și încolăciră amîndoi furtunul și plecară cu mașina pompierilor înapoi la Băgărici, pe lumină de lună, foarte mulțumiți de sine și, pe tot drumul, zdrăgănind foarte tare din clopotul cel mare al pompei de incendiu.

Capitolul XXIX

Puma Aurie dormi pe covorul din fața sobei și Dina se sculă devreme ca să-i dea drumul afară. Dar o preveni să nu se ducă pre departe.

Puma spuse cu gravitate:

— N-ar fi mai bine să plec de tot? Atît de departe încît să nu mă mai vedeți niciodată? Eu pricinuiesc tulburare pe aici și dacă mai stau, voi mai pricinui încă și asta v-ar aduce supărări. Și chiar mîhnire, poate.

— Ne-ar mîhni tare mult dacă ai da de necazuri sau ți s-ar întîmplă vreun rău.

— Atunci să ne luăm rămas bun? Să mă duc să caut prin Anglia vreun ținut mai generos, unde să-mi pot potoli foamea fără să aduc hăituitorii pe urmele mele de cîte ori

ucid o oaie?

– Nu cred c-ai găsi lesne un asemenea loc, spuse Dina. În Anglia, nu. Și în afară de asta, mai e ceva la care ar trebui să ne gândim. Îți dai seama că atunci când doamna Zgriptoșbuna mi-a dat săculețele cu mirosul ea trebuie să fi știut că ai să fii în primejdie și c-o să ai nevoie de ajutor?

– Ea vede departe, spuse Puma.

– Dar eu venisem la doamna Zgriptoșbuna ca s-o rog să ne ajute pe noi. Să ne ajute, pe Dorinda, și pe domnul Corvo, și pe mine, să-l eliberăm pe Tata. El e într-o temniță subterană, știi?

– Mi-ai spus povestea lui și n-aș putea s-o uit, fiindcă și eu am fost odată închisă într-o cușcă.

– Atunci, tu desigur că l-ai compătimi, zise Dina. Dar e vorba acum dacă nu cumva doamna Zgriptoșbuna a vrut să ne ajute să-l eliberăm pe Tata ajutându-ne, mai întâi de toate, să te ajutăm pe tine – așa ca tu să ne poți ajuta nouă, la rîndul tău? Înțelegi ce vreau să spun?

– Înțeleg, zise Puma. Dar ce ajutor vă pot da eu?

– Tu ești foarte puternică și tu știi să te lupți. Și dacă izbutim să pătrundem în castelul din Gliedermannheim, s-ar putea să avem nevoie de cineva care știe să se lupte.

– Am să vin cu voi, zise Puma.

– Știu că-ți cer cam mult, recunosc Dina, fiindcă s-ar putea să fie foarte primejdios.

– Voi mi-ați dat libertatea, zise Puma, și pentru asta eu vă sînt prietenă și slugă credincioasă. Mi-ați salvat viața de furia cîinilor, încît viața mea vă aparține. Aici sînt în primejdie și, dacă merg cu voi, nu fac decît să schimb o primejdie cu alta. Nu e nici o greutate asta... Și acum privește sub colțul aceluia nor – nu, mai sus, uită-te mai sus! Acolo, la stînga ta, unde norul e luminat de soare, îl văd pe Șoim. Îi voi vorbi de hotărîrea ce-am luat-o și-o să-l întreb dacă nu vrea să meargă și el cu noi. Atunci vom fi cu toții în tovărășie bună.

Dina îngenunche și înlănțui cu brațele obrazii Pumei.

— Puma dragă, strigă, cum pot să-ți mulțumesc cu vorbe care să sune adevărat și sincer?! Nu știu cuvinte care să poată spune ce simt!

— Nu spune nimic, zise Puma, nimic altceva decât: „Sîntem prieteni”. Asta-i deajuns.

Apoi alergă lin de-a lungul unui șir de tufișuri și de acolo către un cîmp unde-l așteptă pe Șoim, iar Dina se duse înapoi, s-o trezească pe Dorinda și să-i spună vestea cea bună, că-și cuceriseră o aliată în aventura lor.

Trei zile mai târziu, domnul Corvo le-a trimis o carte poștală pe care scrisese: *VENIȚI ÎN DUPĂ-MASA ASTA! S-A AJUNS LA O HOTĂRÎRE DESPRE CARE VĂ VOI INFORMA!*

Tonul categoric al acestui mesaj și demnitatea limbajului în care era formulat le impresionă foarte tare – și cînd ajunseră la domnul Corvo acasă și văzură cum se purta dînsul, fură mai întîi surprinse și apoi pătrunse de admirație și respect.

Cu pas falnic, domnul Corvo mergea în sus și în jos prin odaia în care își preda lecțiile de dans. Purta o pălărie verde cu pană și un baston de plimbare voluminos. „Sedeți și urmăriți-mă“, spuse, și continuă a măsura podeaua, cu o călcătură fermă și cumpănită. Ici și colo se prefăcea că recunoaște pe cîte un prieten, în fața căruia scotea pălăria, cu un gest larg, elegant.

Apoi, răsucindu-se brusc, strigă: „Ha, ticălosule! Prea târziu, prea târziu! Ți-a sunat ceasul din urmă!” Și învîrtind ca pe un șurub mînerul bastonului său de plimbare, scoase

din el o spadă subțire, strălucitoare și se avîntă vijelios către un inamic imaginar.

Pe perete se găsea un tablou, reprezentînd un vas cu pești aurii și un mănunchi de crizanteme galbene într-o vază lucioasă.

Vîrfurile spadei domnului Corvo străpuseră pînza în mijlocul vasului cu pești aurii și, o clipă, Dina așteptă să vadă apa scurgîndu-se afară și fu dezamăgită cînd nu se întîmplă nimic.

Dorinda însă întrebă politicos:

— Cine era ticălosul, domnule Corvo?

— Oricare dintre numeroșii inamici pe care îi vom întîlni la Gliedermannheim, răspuse el. Mă pregătesc nu numai să întîmpin primejdia, dar s-o și înfrîng. Am cumpărat acest baston-spadă și în fiecare zi mă antrenez la scrimă. Uitați-vă la mine!

Domnul Corvo luă atitudinea presupusă a unui scrimer. Înălță brațul stîng într-o curbă ascendentă, cu degetele atîrnînd grațios în jos. Picioarele, depărtate unul de altul, îi erau ferm împlîntate, genunchii ușor îndoîți, brațul cu spada îndreptat spre un adversar nevăzut, iar expresia feței extrem de înverșunată. Atacă, se retrage în gardă, iar atacă.

Apoi păru că adversarul începe să dea înapoi și domnul Corvo, cu pași iuți, alunecîndu-se, îl urmări, curînd îl răpuse – și imediat se răsuci pe călcîie ca să treacă la atac împotriva altuia. După ce răpuse jumătate de duzină de adversari, lepădă spada și zise:

— Acum sînt dezarmat – așa au să creadă ei. Dar eu mi-am făcut pregătirile. Ia uitați-vă!

Din buzunarul surtucului scoase un toc-rezervor.

— Cu asta o să vă scrieți ultimul mesaj? întrebă Dina.

Domnul Corvo zîmbi într-un chip superior și des-șurubă partea de sus a stiloului, ca să le arate, în locul peniței, un vîrf de oțel ascuțit.

— Asta nu e peniță, zise, e un pumnal! Nu, nu, băgați de

seamă, nu-l atingeți! Căci așa cum un toc- rezervor e plin cu cerneală, acesta e plin cu otravă!

— Ce idee bună! zise Dorinda.

— Credeți c-o să trebuiască să dăm foarte multe lupte? întrebă Dina.

— E bine să fii pregătit pentru tot ce-i mai rău, fu replica plină de gravitate a domnului Corvo.

— Atunci cred c-o să vă bucurați să aflați că vine și Puma cu noi, Puma Aurie căreia i-am ajutat să evadeze din parcul zoologic.

— N-am mai călătorit niciodată cu o puma pînă acum, zise domnul Corvo. Va fi o experiență interesantă.

— Cînd o să pornim? întrebă Dorinda.

— Foarte curînd, zise domnul Corvo.

— L-ați convins pe profesorul Bultek să ne lase să călătorim într-un furgon de mobilă?

— Bultek mi-e foarte bun prieten, răspunse domnul Corvo. Eram sigur că-l voi putea convinge să ne aranjeze călătoria printre mobile. Dar s-a întîmplat așa, că n-a fost nevoie să pledez mai deloc. I-am spus cine sînteți voi, i-am spus cum îl cheamă pe tatăl vostru și atunci imediat a exclamat: „Voi face tot ce pot ca să-l ajut pe viteazul și gloriosul maior Ținefri! Cînd am venit în Anglia, am adus cu mine o scrisoare pentru soția lui. Îmi e un foarte drag prieten.“ Apoi mi-a istorisit următoarele: într-o zi îi citea în palmă unui domn, la Gliedermannheim, și-i prevestea viitorul. „Săptămîna viitoare, îi spunea el, veți pleca într-o călătorie lungă, pe mare.“ Atunci domnul a scos un strigăt furios și s-a năpustit să-l croiască pe profesorul Bultek.

Bietul Bultek a luat-o la fugă din casa lui, iar domnul îl urmărea. Acest client a lui Bultek, de cîte ori voiaja pe apă, suferea groaznic de rău de mare și, deci, era atît de mînios pe Bultek că-i dăduse asemenea știre proastă, încît desigur că l-ar fi omorît în bătaie pe bietul meu prieten dacă ar fi fost în stare să-l prindă. Dar s-a întîmplat ca tatăl vostru să

treacă pe același trotuar, iar Bultek l-a strigat într-ajutor. Tatăl vostru i-a trântit aceluia gentleman furios un pumn formidabil în falcă, zdrobindu-i și câțiva dinți.

Atunci domnul i-a spus lui Bultek, zîmbind: „Ești un mincinos, vezi bine! Nu pot pleca pe mare săptămâna viitoare fiindcă va trebui să mă duc la dentist”.

Bultek spune, așadar, că tatăl vostru i-a salvat viața și va fi foarte bucuros să facă pentru voi tot ce va putea.

O să aranjeze ca într-unul din furgoane mobile să fie așezată astfel încît să rămînă loc suficient pentru noi, să stăm acolo. Iar ziua plecării noastre este miercuria viitoare.

Capitolul XXX

Dina și Dorinda, șezînd alătura la masa din odaia copiilor, făceau o listă de proviziile trebuincioase pentru călătoria lor la Gliedermannheim. Dina scrisese pînă acum:

1 mașină de încălzit „, Primus“

1 tigăie de prăjit

1 cratiță

1 oală de fiert apă

1 ceainic

3 farfurii mici

3 cești

1 plătou pentru carne, al Pumei.

— **Cum o să spălăm farfuriile? întrebă Dorinda. Apă prea multă nu prea putem lua într-un furgon cu mobilă.**

— **Nu trebuie prea multă apă dacă ai cîrpe de vase ca să le ștergi, zise Dina. Apoi scrise:**

1 cearșaf din odaia musafirilor, pentru cîrpe de vase. Toate sticlele de încălzit paturile, sticlele de limonadă și alte sticle ce le-om putea găsi, umplute cu apă.

Ceva sare și piper.

12 ouă.

— **Ne trebuiesc atît de multe? întrebă Dorinda.**

— **Domnul Corvo a spus că are să dureze cam trei zile călătoria, așa că asta înseamnă trei gustări de dimineață. Cîte unul pentru fiecare dintre noi și cîte două pentru domnul Corvo, înmulțit cu trei, fac douăsprezece. Pentru Puma ce crezi c-ar trebui să luăm?**

— **O pulpă de oaie pentru ziua întâia, o pulpă de porc pentru ziua a doua și un mușchi de vită pentru ziua a treia, sugeră Dorinda.**

— **O să coste foarte scump.**

— **Atunci spune-i să mai ucidă o oaie și s-o aducă, s-o luăm cu noi.**

— **Nu prea ar fi cinstit, zise Dina, și nici nu cred că ne-ar plăcea să călătorim cu o oaie moartă. Ne-ar incomoda și s-ar putea să și miroasă. Cred că e mai bine să fim corecte și cumsecade, cu toate că-i din cale-afară de mare cheltuială... De cîtă pîine o s-avem nevoie?**

— **Eu prefer biscuiți, spuse Dorinda.**

— **Ne trebuie și niște pîine, hotărî Dina și scrise:**

1 pîne

2 cutii mari cu biscuiți asortați

1/2 kg unt

1 kg și 1/2 cîrnați

- Cacao și marmeladă, și lapte-praf, zise Dorinda.
- Pastă de dinți, săpun, o plăcintă cu carne și niște mere, enumeră Dina.
- Ciocolată, aminti Dorinda.
- Cărți și un pachet de cărți de joc, și un deschizător de conserve, întregi Dina.
- Ce să facem cu deschizătorul de conserve?
- Să deschidem conservele, bineînțeles.
- Dar n-avem nici un fel de cutii de conserve.
- Tocmai acum voiam să le scriu, spuse Dina și scrise:

3 cutii de ananas

3 cutii de pere în sirop

3 cutii de piersici în sirop

– Și sardele, aminti Dorinda – și eu am să port pantalonii mei de catifea dungată, și ar trebui să ne luăm și paltoanele de iarnă, pentru că s-ar putea să fie frig în temnița subterană.

– Doar n-avem de gînd să rămînem în temnița subterană! ripostă Dina.

– Nu, dar s-ar putea să fim obligate.

– Atunci ar trebui să luăm ceva mai multe cărți, zise Dina, și niște pernțe pe care să putem șede.

– Sper că profesorul Bultek o să ne lase loc destul în furgon, printre mobile.

– S-ar părea, într-adevăr, că luăm multe bagaje; și totuși sînt sigură c-am uitat unele lucruri dintre cele mai importante. Să mai citim o dată lista, ca să vedem.

- Zahăr, zise Dorinda, și lingurițe.
- Prosoape, își aminti Dina.
- Cearșaful n-o să fie bun și de prosoape?
- Poate că da. Dar o hartă ne-ar trebui.
- Și o pilă, zise Dorinda.
- Ce vrei să faci cu pila?

— S-ar putea să fie în temnița subterană vreo fereastră cu gratii.

— Asta-i o idee foarte bună, găsi Dina. Și trebuie să luăm și o lanternă electrică, și niște chibrituri, pentru cazul că n-o să funcționeze.

— Și niște brânză.

— Mie nu-mi prea place brânza.

— Nici mie, dar cu siguranță c-au să fie șoareci în temnița subterană și, dacă avem brânză, putem să-i domesticim și să ne jucăm cu ei, dacă intrăm acolo și nu mai putem pleca.

— N-o să ne jucăm cu șoareci domesticiți în temnița subterană, spuse Dina. O să facem planuri. Planuri de evadare.

— Dar n-o să stăm tot timpul să facem planuri, pentru că atunci am avea atît de multe că n-am mai ști pe care să-l alegem.

— Ah, bine, dacă tu vrei neapărat să împlinzești șoareci, mă rog! Dar cînd ne ducem la Gliedermannheim ca să-l eliberăm pe Tata dintr-o temniță subterană, mie nu mi se pare că s-ar cuveni să facem pregătiri pentru distracții.

— Atunci de ce iei atîtea cărți?

— Din cărți poți să înveți tot felul de lucruri.

— Și de la animale poți să înveți o mulțime de lucruri — și șoarecii sînt animale, nu?

— Foarte mici.

— Cel mai mare animal din grădina zoologică, argumentă Dorinda, era Mister Parker. Și adevărul e că era cel mai tîmpit. Așa că e o prostie să disprețuiești pe unii fiindcă

sînt mici.

— Ai dreptate, recunosc Dina.

— Bine, făcu Dorinda, atunci o să-mblînzesc șoareci dacă o să am chef. Și-i luă Dinei creionul și scris:

100 g rame brînză.

Apoi rămaseră amîndouă tăcute timp de cîteva minute, fiindcă nici uneia nu-i dădea în gînd nimic; și, în cele din urmă, Dina zise:

— Ajunge, deocamdată! Să mergem cu lista la domnul Corvo, să i-o arătăm.

Domnul Corvo avea aerul preocupat. Și el încercase să întocmească o listă a lucrurilor necesare pe drum, dar tot ce scrisese era:

Bastonul-spadă și pumnalul-stilou

O pereche papuci

Untdelemn de măsline.

— Pentru ce vă trebuie untdelemnul de măsline? îl întrebă Dina.

— E foarte bun pentru ca să prepari mîncare cu el, zise domnul Corvo.

— Dar ce mîncare o să pregătiți cu el? Din ce? întrebă Dorinda.

— Nu știu, răspunse domnul Corvo, eu nu prea sînt gospodar – și nu pot să-mi închipui ce o să vreau să mănînc într-un furgon de mobilă.

— Avem aici o listă de lucruri, zise Dina, și-i arătă ce notase ea.

— Dar asta e splendid! se bucură domnul Corvo. La toate v-ați gîndit. Cît sînteți de deștepte amîndouă! Eu m-am

gîndit toată ziua și n-am ajuns la alt rezultat decît la cel pe care-l vedeți. Și papucii, și untdelemnul de măslina sînt foarte folositoare, dar bineînțeles că e nevoie de ceva mai multe lucruri într-o călătorie de trei zile – și iată că voi veniți cu un catalog complet și perfect, care cuprinde tot ce poate să ne trebuiască pe drum! Sclipitor de inteligentă și fermecătoare Dina! Încîntătoare și desăvîrșită Dorinda! Vă admir, vă sînt devotat, vă aduc salutul meu!

Și înălțînd spre buzele sale mai întîi mîna Dinei, apoi a Dorindei, le sărută pe rînd cu cea mai desăvîrșită curtoazie.

– O să fie cam greu, spuse Dina, să adunăm toate lucrurile și să le împachetăm cum trebuie. Multe dintre ele sigur că le putem lua de acasă, dar altele trebuie să le cumpărăm. Și cum o să le ducem pînă la furgonul de mobile? Nici măcar nu știm unde e!

– Furgoanele pentru mobile, spuse domnul Corvo, au să fie la castelul Flămînda, reședința ducelui, unde o parte din ele au și început să fie încărcate, sub supravegherea amicului meu Bultek. Nu vă faceți griji cu privire la împachetatul și transportul proviziilor noastre. Am să procur eu totul și-am să le trimit din timp la castelul Flămînda. După aceea, cînd o să veniți aici miercuri după-masă, o să găsiți un automobil așteptîndu-vă, care ne va duce și pe noi unde ne vor fi lucrurile, și de acolo ne vom începe călătoria. Ah, Gliedermannheim, bietul meu oraș, te voi revedea! E un oraș atît de frumos – o să mi se frîngă inima! și contele Huliga Blut e un tiran atît de ticălos – și-ar putea să-mi frîngă gîtul! Curaj, copiii mei, trebuie să fim viteji, și vicleni, și foarte hotărîți! Duceți-vă acum, iar eu voi mai face exerciții cu bastonul-spadă, timp de o oră.

– Ce îmbrăcăminte să purtăm? întrebă Dina.

– O îmbrăcăminte fără mulți nasturi, spuse domnul Corvo. E o mare belea cînd se rup nasturii.

Domnul Corvo se și apucase de exercițiile sale de scrimă – era limpede că nu-l interesa subiectul îmbrăcămînții de

drum – așa că ele își luară rămas bun și plecară.

Șoimul veni la fereastră, la ora culcării, și întrebă ce știri mai sînt. Ele îi spuseră ce aranjamente făcuseră, și după asta el zise:

– Am să vin și eu în Bombardia. Aveam de gînd, foarte curînd, să mă întorc în Groenlanda, dar nu-mi place ideea să vă las pe voi și pe Puma să plecați într-o asemenea aventură fără mine. Nu, nu-mi mulțumiți! Vouă vă datorez libertatea – și asta-i o fericire pe care niciodată n-o voi putea plăti. Iar mie, unul, nici nu-mi vine greu să călătoresc unde vreau, și-o să-mi facă plăcere să mai văd încă o țară. O să am multe de povestit neamurilor mele – puține cîte sînt – cînd mă voi întoarce acasă. Și, ceva mai tîrziu, întrebă: Ce să-i spun Pumei?

– Spune-i, zise Dina, să fie la răscrucea drumurilor, de partea cealaltă a tîrgului Băgărici, acolo unde începe șirul cel lung de fagi, la ora șase, miercuri. Domnul Corvo ne duce la castelul Flămînda cu un automobil. O să oprim la răscruce și o s-o luăm și pe ea.

– Pînă atunci n-o s-o vedeți, spuse Șoimul. Părăsește Pădurea Cucui și în următoarele cîteva zile are să vîneze departe, spre apus. I-am găsit un ținut mai sălbatic, unde sînt oi cu duiumul – și cred că acolo poate mînca pe săturate, fără să fie hărțuită de fermieri. E adevărat că ținutul acesta al vostru e prea mic pentru noi amîndoi. E un ținut frumos, dar sînt prea mulți oameni pentru niște vînători ca noi – și prea puțin loc. Și acum, noapte bună. Vă doresc somn plăcut și să visați despre libertatea tatălui vostru.

Dar nici Dinei, nici Dorindei nu le fu ușor sa adoarmă în noaptea aceea, și nici în nopțile următoare, pînă sosi miercurea.

Și zi de zi, proasta dispoziție a domnișoarei Bătrăștie sporea, pentru că ele nu dădeau atenție nici unei materii în afară de Geografie, și din toată Geografia nu voiau să învețe

decît pe aceea a Bombardiei.

Mama lor, din fericire, rămăsese la Londra, încît faptul că erau obligate să plece fără a-și lua rămas bun le inspira mai puțină grijă.

În după-masa de miercuri îi scriseră o scrisoare și o lăsară pe masa de toaletă din camera ei de culcare. Îi scriau așa:

Dragă Mamă, noi plecăm în Bombardă, să-l eliberăm pe Tata. Ne-am gîndit că o să-ți pară bine că facem asta, cum e el acum în închisoare. Să nu-ți faci griji în privința noastră, fiindcă sîntem foarte pricepute la eliberat lumea. Cu dragoste, Dina și Dorinda.

Apoi plecară spre casa domnului Corvo, în fața căreia găsiră un automobil care aștepta.

Domnul Corvo, însă, încă mai împacheta. Avea un geamantanaș foarte mic, în care încerca să îngrămădescă patru pîini, trei perechi de ciorapi, un ceas deșteptător, o găleată din pînză de cort, un borcan cu dulceață de zmeură, o vestă galbenă, un „Mers al trenurilor”, foarte voluminos, și o tigaie de făcut omletă.

— Toate astea sînt lucruri de care s-ar putea să avem nevoie, zise. Uite, dacă ați vrea voi să vă așezați pe capacul geamantanului, poate c-o să reușesc să-l închid. Lăsați-vă cu toată greutatea! Bine. Gata, s-a închis! Acum putem pleca!

S-au oprit la răscruce – și în timp ce Dorinda distrăgea atenția șoferului oferindu-i o bomboană, Dina deschidea una din uși și o lăsa pe Puma să intre. Dînsa stătuse ascunsă într-un șanț – și arăta foarte bine hrănită după vînatul ei prin ținutul din apus.

Domnul Corvo, deși puținel nervos cînd trebui să facă cunoștință cu ea, simți repede prietenie pentru Puma și făcură cu toții un drum foarte plăcut cu mașina, pînă la castelul Flămînda.

Acolo îl întâlnește pe profesorul Bultek. Era un omuleț gras, cu umerii lați, cu o față scurtă, un nas lătareț, și fără pic de gît. Avea ochii mici, o gură enormă, culoarea pielii verzuie și, după cum spunea domnul Corvo, semăna neobișnuit de mult cu un broscoi, cu toate că purta un costum roșu.

Vorbea englezește destul de bine, dar rareori rostea mai mult de două, trei cuvinte în șir – și pe acestea, de obicei, le repeta.

Cînd îi fură prezentate Dina și Dorinda, el se înclină și spuse:

— Am onoarea, am onoarea! Copiii tatălui vostru, copiii

tatălui. Tata, prietenul meu. Bucuros că pot ajuta, bucuros că pot ajuta. Apoi își privi ceasul și exclamă: Tîrziu, tîrziu! Veniți repede. Furgon aici, furgon aici.

Cinci furgoane enorme pentru mobilă stăteau înșirate în fața porții principale a castelului Flămînda.

Șoferii și oamenii care încărcaseră mobila își luau ceaiul și nu era nimeni pe-acolo, decît cei ce aveau să plece în călătorie.

Profesorul Bultek scoase un mic țipăt cînd o văzu pe Puma și-o luă la fugă, dar domnul Corvo îl chemă înapoi și spuse că Puma era o prietenă a familiei.

Profesorul se liniști doar în parte și acum umbla în vîrfurile picioarelor ca să nu atragă atenția Pumei.

Se sperie din nou și iar scoase un mic țipăt cînd apărură deodată Șoimul, care picase din cer și se așeză pe acoperișul furgonului în care urmau să călătorească Dina și Dorinda.

— Și el e un prieten al familiei, explică domnul Corvo.

Profesorul Bultek rosti în limba lui ceva ce Dina și Dorinda nu putură înțelege, dar care suna a supărare.

Totuși el deschise ușa furgonului și arată spre un mic tunel care străbătea mulțimea de mobile ce umpleau furgonul din podea pînă în acoperiș.

— Intrați, intrați! zise. Mîini și genunchi, mîini și genunchi. Drept printre.

Domnul Corvo trecu primul. Dorinda îl urmă, apoi trecu Puma, și după ea Dina. Și de cum fu și Dina în tunel – care nu era nici mai lat, nici mai înalt decît interiorul unui butoi – profesorul Bultek se grăbi să închidă ușa în urma ei și împinse la loc un drug lung de fier – s-o țină și mai bine închisă – și încuie cu un lacăt mare, atașat la capătul drugului.

„Acum, gîndi Dina cînd auzi trîntindu-se ușa și zdrăngănind drugul de fier, acum trebuie să mergem în Bombardia, fie că ne place, fie că nu, fiindcă nu mai e

scăpare! O, Doamne, își spunea, cum de ne-a dat în gînd să facem ceva atît de îngrozitor de primejdios, și teribil de greu, și de oribil de incomod? Toate acestea ni s-au cășunat, bombăni ea, de la vîntul din lună care ne-a făcut să nu fim cumi_nți timp de un an. Fiindcă nu e de negat că numai cuminte nu e să pleci de acasă, fără voia Mamei și fără voia nimă_nui – iar cît privește poliția, bănuiesc că ar lua-o drept o faptă de-a dreptul ticăloasă că ne introducem așa, pe ascuns, într-o țară străină, călătorind într-un furgon de mobile. Și, totuși, dacă reușim să-l eliberăm pe Tata și să-l aducem iar acasă, va însemna că am făcut o treabă foarte bună. Dar unde se termină necumi_nțenia și unde începe cumi_nțenia, nu știu, zău! Stau și mă gîndesc dacă știe oare asta cineva?!”

Apoi o auzi pe Dorinda strigînd:

– Dina, Dina! Unde ești?

– Vin acum, răspuse, și tîrîndu-se în patru labe nițel mai înainte, se văzu într-o încăpere foarte mică ai cărei pereți erau alcătuiți din scaune și mese, și lăzi de împachetat, și dintr-un dulap-bibliotecă gol. Avea exact lungimea trebuincioasă ca să încapă în ea un divan și era luminată de o lampă cu petrol care atîrna de un cîrlig bătut în tavanul furgonului.

– Asta-i odaia domnului Corvo, spuse Dorinda. A noastră e mai departe. Hai, vino și tu s-o vezi.

Tîrîndu-se prin alt tunel îngust, Dorinda luă conducerea către altă încăpere, asemănătoare cu odaia domnului Corvo, dar puțintel mai mare.

Unul dintre pereții ei era captăul din față al furgonului de mobile. Peretele din stînga era alcătuit dintr-un portret enorm în ulei, într-o ramă grea de aur, înfățișînd pe al treilea duce de Flămînda în falnice veșminte de Cavaler al Jartierei, iar peretele din dreapta consta într-un gigantic garderob de mahon. Peretele din fund, prin care intraseră în încăpere, era format din două scrinuri înalte. Pe podea se

afla așternut un covor, se găseau și câteva perne, o masă mică și două sofale.

— Și avem o fereastră veritabilă, zise Dorinda. Trase sertarele unuia dintre scrinuri, încît să improvizeze un șir de trepte și, suindu-se sus, degajă o mică deschizătură cu capac, amenajată în acoperișul furgonului. Putem să ieșim și să intrăm pe aici cînd vrem, și dacă nopțile-s frumoase, putem să ieșim să ședem pe acoperiș și să vorbim cu Șoimul.

— Puma unde are să doarmă?

— În garderob, zise Dorinda. Sînt înăuntru două pleduri, așa c-o să se simtă foarte bine, iar tu și cu mine vom avea divanele. Profesorul Bultek a despachetat toate alimentele și toate lucrurile noastre și le-a așezat în scrinul ăstălalt. Drăguț din partea lui c-a pus totul în ordine, nu? Și odaia e drăguță foc, nu-i așa, Dina?

— Cred c-o să voiajăm cu mult mai plăcut decît ne așteptam.

— Călătoria noastră a început! exclamă domnul Corvo. Ascultați!

Auziră zvicnirile și pîriitul ușor al unui motor, și pereții începură să vibreze.

— Dă-te jos, Dorinda!

— Am pornit! spuse iar domnul Corvo. Noroc! Hai, strigați de trei ori „ura!”

Furgonul porni brusc și domnul Corvo căzu peste portretul celui de-al treilea duce de Flămînda.

— S-ar fi supărat foarte tare, dacă ar mai fi în viață, spuse domnul Corvo. Rog pe înălțimea Voastră să mă ierte, înălțimea Voastră.

— Mie mi-e foame, spuse Dorinda. Hai să cinăm.

Scoase sobița „Primus” și-o aprinseră, și pregătiră cacao, și puseră farfurii pe masă, și deschiseră o cutie de fructe în sirop, și tăiară pîine pe care o unseră cu unt, și mîncară o groază de biscuiți cu ciocolată, și apoi deschiseră

altă cutie de fructe în sirop, și mai mîncară și cîteva felii dintr-o tartă cu prune de vreo trei kilograme, pe care o adusese domnul Corvo pentru cazul că cele din lista inițială n-ar fi de ajuns.

— Am adus și cîteva cutii de somon și ceva limonadă, zise dînsul, și cum asta e prima noastră masă împreună și, așadar, un fel de aniversare, eu propun ca acum să ne servim cu niște somon și cu niște limonadă.

Așa că cinară cu toții foarte, foarte bine, cu excepția Pumei, care mîncase prea mult în ajun și acum se și culcase în garderobul ei.

Apoi spălară farfuriile, folosindu-se de o bucată din cearșaful pe care-l luase Dina din odaia musafirilor și de apă caldă dintr-o sticlă de încălzit paturile.

În sertarul de la fundul scrinului din stînga erau douăzeci și patru de sticle de diverse feluri: sticle de piatră pentru încălzit paturile și buiote de cauciuc, pentru încălzitul paturilor, și sticle de vin, și sticle de bere, toate pline cu apă, iar în odaia domnului Corvo, drept parte a unuia dintre pereți, se găsea un lavoar, cu o cană de apă și două lighene, dintre care unul îl folosiră pentru spălatul-vaselor.

Apoi șezură de vorbă și curînd domnul Corvo se duse în odaia lui; și cu toții se culcară și dormiră.

Odată, în timpul nopții, furgonul se opri și Dina, trezindu-se pe jumătate, auzi o voce din tunel:

— Vă rog, pot intra?

Intră domnul Corvo, care ținea în mîină o lampă electrică și purta un halat de casă din mătase stacojie. Cred că ne găsim acum în gara Dover. Urmează să se detașeze tot furgonul și să-l ridice pe o platformă de cale ferată. Apoi vom face o foarte scurtă călătorie cu ferry-boat-ul. Vom traversa Canalul!

Auziră afară voci și oameni lucrînd, și pe cineva suindu-se pe acoperișul furgonului. Apoi se auzi zgomotul unui

elevator și ceva greu căzu trosnind pe acoperiș. Era cîrligul cel uriaș de oțel cu ajutorul căruia trebuia ridicat furgonul.

Funiile fură legate solid, se auziră iarăși strigăte și încăperea unde se găseau începu să se miște, cu smuceli și opinteli. Se ridică puțin, o parte mai sus decît cealaltă, încît podeaua sta pieziș, apoi se înalță smucindu-se, se avîntă lateral, înaintă, și apoi, opintindu-se iarăși, începu să coboare.

Cu un bufnet și cu un al doilea bufnet întîlni podeaua platformei pe care era coborît – trosc! se auzi cîrligul enorm pocnind acoperișul, alt om se cățără sus și umblă bocănind de colo pînă colo pe acoperiș.

De ambele părți, oamenii vorbeau zgomotos și cineva fluieră: *Mîndră, mîndră, dă-mi răspuns!*

În cele din urmă zgomotele se stinseră, fapt de care fură foarte bucuroși, și domnul Corvo deschise cu prudență ferestruica din tavan și privi afară. Noaptea nu era neplăcut de întunecată.

– Nu se vede nimeni primprejur, zise el. Dacă v-ar plăcea să ieșiți puțin să vă plimbați, siguranța e deplină. Dar să nu vă duceți departe.

Astfel că Dina și Dorinda, îmbrăcîndu-se degrabă, se cățărară afară, ieșiră pe acoperiș și, coborînd pe o latură a platformei la care era atașată o scară de fier, săriră jos.

Trenul, din care vagonul platformă alcătuia o parte, staționa într-un depozit de mărfuri din afara gării. În întuneric, furgioanele cele mari cu mobilă păreau mai mari ca oricînd, iar curtea pustie a depozitului de mărfuri era rece și posomorîtă.

Dinspre mare sufla un vînt puternic și deodată amîndouă fetițele se simțiră foarte nefericite.

– Aș vrea să nu fim în drum spre Bombardia, spuse Dorinda.

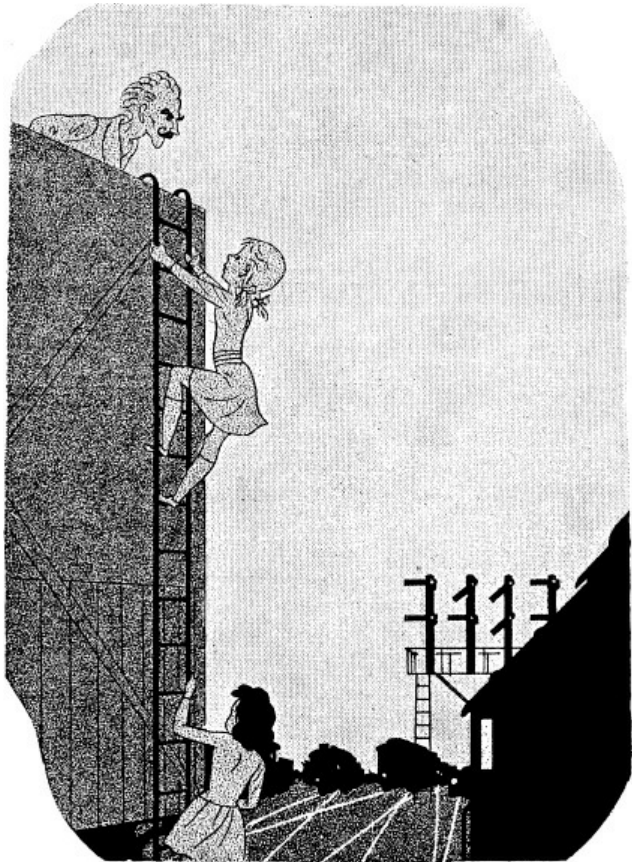
– Și eu la fel, răspuse Dina.

– Nu sîntem obligate... sugeră Dorinda. Nu e prea tîrziu

ca să ne schimbăm părerea și să ne întoarcem acasă.

— Ba mă tem că da, fu de părere Dina. Gîndește-te ce dezamăgit ar fi domnul Corvo. Gîndește-te cîtă osteneală și-a dat profesorul Bultek, ca să ne facă să ne simțim bine. Gîndește-te că am fi nevoite să explicăm Pumei și Șoimului că ne e frică. Și gîndește-te la Tata.

— O, Doamne! făcu Dorinda, totdeauna trebuie să te gîndești la atîtea lucruri – și nu pot să sufăr să mă gîndesc.

— Haide, zise Dina, și luîndu-și de mîină sora o duse înapoi la vagonul platformă, se cățărără iar sus și intrară prin deschizătura din tavan în odăița lor. Îl găsiră pe domnul Corvo tăind o gaură în dușumea, cu un ciocan și o daltă.

— Am găsit o ladă cu unelte, le lămuri. E foarte folositor să găsești așa ceva. Am mai descoperit că între fundul furgonului și podeaua vagonului platformă este un spațiu de cîteva degete. Așa că, după ce voi fi tăiat gaura asta, o să putem vărsa afară, în fiecare zi, apa murdară de la spălatul tacîmurilor și farfuriilor. O să fie un aranjament foarte confortabil.

După ce tăiase în dușumea o deschizătură de vreo 15 cm. pătrați, domnul Corvo luă capacul de tablă al unei cutii de biscuiți, îi bătu marginile pînă se neteziră, acoperi cu el deschizătura, așternu pe deasupra covorul și apoi declară cu mîndrie:

— Uite-așa! Acum nu e nici curent și totul e în cea mai perfectă ordine! Să mergem iar la culcare cu toții și să nu vă treziți pînă nu sîntem pe mare.

În visele lor, auziră țacănitul schimbării macazurilor, șuierături de locomotivă, zăngănitul tampanelor de fier ale vagoanelor ciocnindu-se unul de altul, strigăte de muncitori, apoi șuieratul unei sirene de vapor.

Dar emoțiile începutului călătoriei le obosiseră într-atît, încît nici Dina, nici Dorinda nu se treziră decît cînd alunecă masa pe podea și se ciocni zgomotos de scrin. Atunci Dina deschise ochii și văzu pereții lăsîndu-se întii într-o parte, apoi în cealaltă și sertarele lunecînd înapoi. Auzea o sută de zgomote: lemn scîrțîind, funii încordîndu-se, mobilele bodogănind, în mișcările lor înapoi și încolo, și vîntul urlînd, și valurile bușind și plesnind în coastele navei. Avu o senzație ciudată - de parcă i-ar fi înotat stomacul ca o rățușcă de celuloid cînd tragi cu un burete în sus și-n jos prin apa băii, iar cînd încercă să se ridice și să

șadă ameți atît de rău, că trebui să se culce la loc.

— O, Dorinda! se văită.

— O, Dina! răspunse, ca un ecou jalnic, Dorinda. Simt c-o să am rău de mare.

Atunci începu și Puma să urle în garderob.

— O! O! se văita... De ce-oi fi venit aici? Mare mi-a trebuit?! Ai! ai! Rău mi-i! Rău mi-i! Va-ai! Va-ai! va-ai!

— Biata Puma! făcu Dina.

— Bietele de noi! spuse Dorinda.

— N-o să ai rău de mare, o încurajă Dina.

— Ba am, o asigură Dorinda.

Valurile plesneau coastele vasului, pereții se lăsau ba într-o parte, ba într-alta, mobila scîrțîia și bodogănea, nava se încorda și vîntul mugea ca un uriaș mînios gonind după un uriaș mai mic, care aruncase cu pietre în el.

Timp de aproape o oră, Dina și Dorinda se simțiră îngrozitor de rău; apoi marea începu să se calmeze și Dina spuse istovită:

— Ce bine că s-a gîndit domnul Corvo să taie o gaură în podea!

— Ne-a fost de mare folos, admise Dorinda.

O voce istovită se auzi din tunel:

— Pot să intru, vă rog?

Domnul Corvo intră tîriș și se întinse pe podea. N-aș vrea să mă ridic, zise. Stau mai comod așa.

— Noi începem să ne simțim mai bine, zise Dina.

— Am venit să văd dacă vreți vreo gustare de dimineață, spuse domnul Corvo.

— Nu! strigă Dorinda. Nu, nu, nu!

— Atunci o să mă întorc în odaia mea, făcu domnul Corvo, fiindcă nici eu nu vreau nimic. Puma cum se simte?

— Oo, de-aș fi rămas în Pădurea Cucui! gemu Puma. Mai puțină suferință ar fi fost sfîșiată să fiu de copoi furioși, decît așa!

Căzură într-o semimoțială și nu fură atente la zarva și

freamătul activ, și glasurile de afară – care acum vorbeau franțuzește – cînd vasul acostă la docuri și vagoanele platformă fură aduse pe țărniș și, prin schimbări de macaz, garate pe o linie laterală. În primele ore ale după-amiezii se terminase cu schimbările de macaz și deveniseră parte dintr-un tren care acum își începu călătoria. Pe cînd trenul alerga lin, cu un zgomot plăcut, ritmat, Dina exclamă deodată:

– Dorinda! Sîntem în străinătate! Îți dai seama? Sîntem într-o țară străină!

– Mi-e foame, zise Dorinda.

– Ce e de mîncare? întrebă Puma.

– Pot să intru, vă rog? se auzi domnul Corvo.

– Mă duc să mă uit ce se vede, zise Dina și se cățăără să deschidă ferestruica din acoperiș.

Dintr-odată erau iarăși cu toții fericiți și fiecare dintre ei se simțea flămînd și însuflețit. Înghițiră un ospăț enorm și se urcară cu rîndul pe treptele scrinului, ca să privească țarinile întinse, conștiincios arate, ale Franței, desfășurîndu-se prin fața lor.

Restul zilei trecu repede, iar cînd veni noaptea trenul se opri într-un orașel unde se desfăcu în două, iar vagoanele platformă purtînd furgoanele de mobilă, prin schimbare de macaz, fură aduse pe o linie laterală, afară din oraș.

Acolo rămaseră vreo două, trei ceasuri, iar Dina și Dorinda, domnul Corvo și Puma ieșiră la plimbare și se întîlniră cu Șoimul care, sus, în înalt, urmărea trenul fără nici o dificultate. Apoi se înapoiară și dormiră adînc.

Ziua următoare le păru foarte lungă. Trenul alerga prin țînuturi împădurite, printre dealuri și pe lîngă ape, arătîndu-le cînd un castel cu turnuri, printre copaci, cînd un orașel la capătul unui pod. De-ar fi fost așezați comod lîngă o fereastră largă, cu ochii la privescînta în necontenită schimbare, orele s-ar fi scurs destul de plăcut. Dar ei nu puteau privi prin ferestruica din acoperiș decît cu

rîndul, cîte unul, și de fiecare dată cînd scoteau capul afară trebuiau să coboare înapoi după cîteva minute, ca să-și scoată din ochi fărîmele de zgură aruncate de locomotivă în urmă-i.

Ziua era caldă și încăperea lor devenea tot mai înăbușitoare, iar scîrțîielile mobilei înghesuite în juru-le parcă deveneau tot mai zgomotoase.

Dina căsca și Dorinda bombănea, și amîndouă erau din ce în ce mai nerăbdătoare. Doreau să ajungă la Gliedermannheim repede ca gîndul, doreau să ajungă în cinci minute, sau în cel mult zece minute, și să-l vadă pe tatăl lor.

Dar, totodată, pe măsură ce se apropiau de Bombardia, nu-și puteau stăpîni un sentiment de oarecare teamă de ceea ce se putea întîmplă cînd aveau să ajungă acolo.

Începeau să-și închipuie cum arăta castelul și cam cum erau oamenii. Se uitau la domnul Corvo și se întrebau dacă mulți dintre bombarzi erau ca el, sau dacă și mai mulți semănau cu profesorul Bultek.

— Despre ce vorbesc oamenii din Bombardia? întrebă Dorinda.

— Cînd eram eu băiețel, povesti domnul Corvo, toată lumea vorbea despre comori ascunse. Era un om bătrîn care trăia pe o coastă de deal și, într-o zi, cînd săpa o groapă ca să-și îngroape bătrînul cîine ciobănesc care murise, a găsit o lădiță cu șase sute de monezi de aur în ea, dintre care unele erau foarte mari și grele. După asta, mai toți locuitorii au început să sape, de cum aveau răgaz, în nădejdea că vor găsi o comoară, și oriîncotro te duceai, dădeai de unii care-ți povesteau cum săpaseră și pe unde erau locurile cele mai bune de săpat ca să găsești aur.

— Au găsit mult? întrebă Dina.

— N-au găsit defel, răspunse domnul Corvo. Nici unul dintre ei, în afară de bătrînul acela de la munte. Dar, cu toate astea, multă vreme conversația lor era numai despre

comori ascunse.

— Și în afară de asta despre ce mai vorbeau?

— Despre găurile pe care le săpaseră, zise domnul Corvo. Unele nu erau mai mari ca o căldare, și unele erau cît un butoi de mari. Unele erau mici cît o ceașcă de ceai, iar altele adînci cît o fîntînă. Dar pe unde te duceai, prin toată Bombardia, erau găuri de un fel sau altul — și mulți gîndeau că ar trebui umplute la loc, și alții ziceau că ar trebui plantați copaci în gropile acelea, iar cîțiva alții tot mai erau de părere că pămîntul ascundea aur cu toptanul și că toate gropile ar fi trebuit săpate mai adînc și tot mai adînc, pînă avea să fie descoperit aurul. Așa că aveau ce vorbi.

— Și ce au făcut cu gropile? întrebă Dina.

— Nimic, dădu din umeri domnul Corvo. Chiar nimic! Le-au lăsat în plata Domnului.

— Și acum despre ce vorbesc oamenii? întrebă Dorinda.

— Acum vorbesc foarte puțin, răspuse domnul Corvo. Au devenit un popor tăcut din pricină că infamul nostru tiran, contele Huliga Blut, are o mie de iscoade care umblă prin tot locul și trag cu urechea la tot ce spun bărbații și femeile de prin țară. Și dacă vorbește cineva împotriva contelui Huliga, e arestat și zvîrlit în temniță. Și cum sînt foarte ispitiți de a vorbi împotriva-i — pentru că mereu face cîte un lucru urît, și nedrept, și crud — oamenii, ca să nu-și primejduiască siguranța, aproape c-au încetat să mai vorbească. Își văd de treburile lor în tăcere.

Încet, ziua trecea. Domnul Corvo le istorisea despre Bombardia și poporul ei — și din cînd în cînd se mai urcau pe acoperișul furgonului și se uitau ia priveliște, și apoi coborau iar, ca să-și șteargă zgrunțurii de zgură din ochi.

Veni seara și, cînd se întunecă de tot, trenul se opri ceva mai mult, pe o linie laterală, ca să lase să treacă alte trenuri mai rapide — iar ei coborîră cu toții și se plimbară într-un cîmp, prin preajma trenului, și stătură nițel de vorbă cu Șoimul. Apoi se înapoiară la furgonul de mobilă

încins de căldură și dormiră puțintel, dar fură treziți cînd se puse iar în mișcare trenul.

— Cred că ne-am apropiat mult de Bombardia, spuse Dina.

— Ți-e frică?

— Nu chiar frică. Nu mă simt foarte, foarte bine, dar nu cred că mi-e frică.

— Nici mie, zise Dorinda, dar am junghiul acela în stomac... Care-l am cînd mi se pare că mi-e frică... Și m-am gîndit că, dacă am pune divanele unul lîngă altul, am putea să dormim alături... și c-ar fi mai plăcut, nu crezi?

Auzind că e mutată mobila, Puma se trezi în garderobul ei și întrebă ce se întîmplă.

— O să dormim împreună, spuse Dina.

O clipă mai tîrziu, miji lîngă ele raza galbenă a doi ochi strălucitori – și ușurel, agil, Puma sări în patul dublu pe care-l forma perechea de divane și se culcă între cele două fete.

— Pipăiți mușchii grumajilor și picioarelor mele, zise. Puneți-vă mîinile pe gîtul meu – și acum pe falcă. Puteți să vedeți, în întunecimea asta, cît de groase și cît de ascuțite și de puternice îmi sînt ghearele cînd le dezvelesc? Adesea, în pădurea mea natală, eram nevoită să mă lupt, să mă lupt aprig și niciodată n-am fost înfrîntă – doar o singură dată, prin vicleșug. Ei, toată puterea mea e acum în slujba voastră, gata să vă ocrotească. Nu vă fie teamă, voi avea grijă de voi.

Prezența Pumei era atît de reconfortantă și vorbele ei atît de liniștitoare, și blana ei mătăsoasă atît de moale și de plăcută cînd te lipeai de ea, încît Dina și Dorinda adormiră curînd – și cu toate că se cam încălzise culcușul, cum stăteau acum toate trei alături, dormiră pînă la o oră tîrzie a dimineții următoare și trebuiră să fie trezite de domnul Corvo.

Dînsul intră și le zgîlții nițel, cu blîndețe, iar cînd

deschisără ochii găsiră gustarea de dimineață așteptându-le.

Erau pregătite fructe în sirop, din cutie, și lapte condensat, și ouă fierte, și pâine cu unt, și cornuri, și gem pentru Dina și Dorinda, și resturile unei pulpe de porc pentru Puma.

Domnul Corvo așteaptă pînă terminară ele de mîncat, apoi zise:

— Sîntem acum în Bombardia. Cam în vreo patru ore o să fim la Gliedermannheim. Cînd vom ajunge în gară, furgoanele cu mobile vor trebui scoase de pe vagoanele platformă și mutate pe remorci auto. Cu acestea ne vor duce la castel, care e la șapte mile distanță de gară. Nu cred că e posibil să ajungem la castel înainte de orele șase sau șapte seara, și atunci are să fie prea tîrziu ca să se apuce să descarce mobila. Asta-i părerea mea, iar Bultek - cînd am pus la cale călătoria, mi-a dat dreptate. Așa c-au să lase furgoanele cu mobilă în curtea castelului pînă dimineața, înainte de a le deschide. Și cînd o să se întunece bine, noi o să ne cățărăm afară și o să găsim o cale ca să putem intra înăuntru castelului și să începem să-l căutăm pe tatăl vostru. În curte, care e împrejmuită cu ziduri înalte, are să fie întuneric ca în fundul unei fîntîni; și n-are să ne vadă nimeni. Și sigur că vom găsi vreo ușă deschisă fiindcă noi, bombarzii, nu prea dăm atenție la asemenea lucruri cum e închisul ușilor și, pe unde ne ducem, ne pierdem cheile.

Dintru început-totul s-a întîmplat chiar așa cum a presupus domnul Corvo. Trenul a ajuns la Gliedermannheim - iar zdruncinături, iar înclinări și balans, iar burdușeli pe cînd furgoanele erau ridicate și scoase de pe vagoanele platformă, și apoi, după un lung răgaz, a început cea din urmă fază a călătoriei lor, de la gară spre castel.

Acum înaintau încet, pentru că drumul urca abrupt și erau multe cotituri bruște de făcut. Pe cînd se apropiau de castel, zgomotul motorului trezea ecouri în zidurile de

piatră - apoi intrară, cu furgonul lor, pe sub o falnică poartă boltită, în curtea din spate a castelului.

Cînd fu oprit motorul, auziră soldați mărșăluind, cizmele lor răsunînd pe pavaj și un ofițer răcnind ordine într-o limbă străină.

Soldații stătură locului - toate cizmele lor ciocăniră dintr-odată pavajul și douăzeci și patru de trompete sunară. Apoi începu să cînte o fanfară militară, mărșăluind cu tobe și surle, și după asta urmă altă fanfară de trompeți. Se strigară noi ordine, răsună iar zgomotul mărșăluitului - și apoi, tăcere.

Toată această muzică și tot acest mărșăluit stîrnea sute de ecouri prin zidurile masive ale curții și, auzită din furgonul cu mobile, larma părea asurzitoare.

- Au cîntat salutul de seară, șopti domnul Corvo. Îl cîntă în fiecare seară, o oră după asfințitul soarelui, cînd se coboară drapelul care flutură pe turnul cel mare. Curînd are să se întunece de tot.

Înăuntrul furgonului se și făcuse întuneric și acum așteptau toți cu nerăbdare febrilă să vină noaptea.

Domnul Corvo ședea ținîndu-și în mîină ceasul cu cadran luminos. În sfîrșit se sculă, și, foarte grijuliu, ca nu cumva să facă zgomot, trase sertarele scrinului înalt ce le slujeau de scară spre acoperiș și cățărîndu-se pînă sus deschise ferestruica din tavan. Cerul era întunecat și, prin deschizătură, sclipea strălucitoare o singură stea. Domnul Corvo coborî cu grijă.

- Mă duc eu întîi, șopti, să văd unde e vreo ușă deschisă. Voi rămîneți aci pînă mă auziți ciocănind de trei ori în peretele furgonului. Atunci să coborîți cît puteți de iute, dar fără zgomot. Amintiți-vă că nu trebuie să facem nici un pic de zgomot!

Dina și Dorinda, cu Puma între ele și cu mîinile pe spatele ei mătăsos, așteptau într-o ațîțare dureroasă.

- Cît să fie de cînd a plecat? șopti Dorinda.

– Vreo cinci minute.

– Poate nu găsește nici o ușă deschisă. Ce ne facem atunci?

Mai înainte ca Dina să poată răspunde, se iscă o larmă subită – de oameni care strigau, de porți ce se deschideau brusc – iar cerul deasupra ferestruicii din acoperiș se tulbură și apoi se luminează tot mai mult, în raza orbitoare a unor faruri de reflectoare. Iradierea lor, înțesată de firicele de praf se revărsă în furgon și, printre umbrele stîrnite. Dina își aținti privirea uluită asupra Dorindei, și Dorinda asupra Dinei, și fețele le erau albe ca hîrtia.

Capitolul XXXI

Castelul Gliedermannheim era clădit pe culmea unui deal stîncos. Arăta oarecum ca o coroană pe capul unui rege: o coroniță pe vârful unui cap uriaș, noduros, gălbejit și chel.

Orașul se așternea în cîmpia de dedesubt – o aglomerație

de acoperișuri roșii și galbene, cu turlle de biserici și cupole verzui înălțându-se printre ele și cu vîrfurile copacilor de pe străzile principale pîrînd din depărtare niște șiruri de tufișe.

Drumul abrupt și șerpuit ce ducea la castel era și el străjuit de copaci, și, răsfirîndu-se din el, peste deal, ca vinișoarele unei frunze, se întindeau străzile mici, lăturalnice, cu vile și case de-ale neguțătorilor bogați, clădite de-a lungul lor.

Castelul era colosal de întărit și, ca înfățișare, mai degrabă urît. Două turnuri pătrate, cu turnulețe ascuțite în vîrf, păzeau intrarea – și deasupra gangului boltit care le lega între ele și ducea spre curtea interioară se aflau mai multe încăperi unde locuiau ofițerii gărzii. Curtea exterioară era mare aproape cît un teren de fotbal și pavată cu lespezi de piatră. La dreapta și la stînga ei erau cazărmi care adăposteau pe soldații din gardă, și în dreptul gangului boltit dintre turnuri se afla poarta principală, enormă, a castelului însuși. Acesta era o clădire pătrată, mărginind o curte interioară, cu cîte un turn pătrat în fiecare colț, de două ori pe-atîta de înalte ca turnurile care străjuiau intrarea – cel din colțul de nord-est fiind cel mai înalt dintre toate.

De la baza zidurilor dinspre miazănoapte-răsărit dealul cobora prăpăstios, și dedesubtul acestor ziduri se aflau temnițele subterane. Erau luminate doar prin tăieturi subțiri crestate în stîncă.

Deasupra porții principale era sala de ospete – și la același colț, spre dreapta, se găsea suita de odăi particulare a contelui Huliga Blut.

Sala de ospete era împodobită cu șiruri scînteietoare de armuri și cu uriașe portrete înfățișînd pe cîrmuitorii Bombardiei, de-a lungul timpurilor, sau le fel de enorme tablouri ale unor scene de bătălie; dar pe pereții salonului particular al contelui Huliga atîrnau dezgustătoare picturi - înfățișînd oameni pe cale să fie torturați - și piei de tigri,

lei, urși, și leoparzi, ale căror capete odihneau pe mici etajere și așteptau asupra-ți priviri fixe din ochii lor mari, sticloși, pe cînd rînjeau la tine cu colți dezveliți și galbeni. Într-un ungher se găseau diverse ustensile pentru exerciții de gimnastică: bare cu greutate de ridicat, o coardă de sărit și un extensor „Sandow“, pentru întărirea, mușchilor; în alt colț, un dulap-biblioteca în care se afla o singură carte, intitulată: *Cum să-ți faci prieteni și să devii influent.*

Contele Huliga era un bărbat de vîrstă mijlocie, cu o față lungă, galbenă și cu buze groase, de culoarea dudelor.

Părul capului său semăna cu paiele țepoase, rămase după seceriș într-un cîmp de secară; ochii îi sclipeau, mici și verzui, avea un nas lung, împodobit cu un neg, iar în urechi îi creșteau peri lungi și creți. De obicei purta o uniformă albă cu epoletă: de aur, o eșarfă purpurie și o mulțime de medalii. Dar niciodată nu arăta cu adevărat frumos și impunător, pentru că unul din brațe era mai lung decît celălalt, iar picioarele îi erau enorme.

În seara cînd Dina și Dorinda soseau în furgonul cu mobilă, dînsul se plimba în sus și-n jos prin salonul său, cu chipul încruntat. Se simțea plictisit și îi era și nițel greață, pentru că mîncase la ceai prea multe ecleruri cu ciocolată și plăcinte cu cremă. Încercase să citească, dar cartea din dulapul biblioteca nu-l mai interesa. Se gîndi să trimeată după niscaiva oameni de torturat, dar, după ce că-i era cam greață, îl mai și durea nițel capul – și țipetele lor, hotărî în sinea sa, i-ar fi sporit durerea de cap. Așa că se plimba în sus și-n jos și se uita la tablourile de pe pereți și la pieile de lei și de tigri, de leoparzi și de urși; și tablourile – acum își dădea el seama – erau prost pictate și pieile erau îmbîcșite de praf, și unele erau mîncate de molii.

Hotărî că va porunci să fie toate scoase și înlocuite cu altele noi. Apoi își aminti brusc că trimisese cu cîteva săptămîni în urmă pe profesorul Bultek în Anglia, ca să cumpere mobilierul ducelui de Flămînda.

Scoase revolverul și trase șase împușcături în tavan. Asta pentru a-l chema înaintea sa pe lordul șambelean. Obișnuia să tragă un foc pentru a chema un paj, două pentru o cameristă, trei pentru valet, patru pentru majordom, cinci pentru ofițerul comandant al gărzii, și șase pentru lordul șambelan. Și fiind căptușit cu o armură de metal, groasă de mai bine de jumătate de deget, plafonul nu pătea nimic.

Lordul șambelan era un bătrîn înalt, cu o față simpatică; dar gura lui căpătase un tremur nervos și în cele trei luni de cînd se afla la slujbă el începuse să sufere din ce în ce mai tare de bîlbîială.

Lordul șambelan deschise ușa, făcu o plecăciune și spuse:

— Ce do-do-dorește Ex-ex-excelența v-voas-tră, Ex-ex-Excelență?

— Tablouri noi și mobilă nouă! răcni contele Huliga. Mobila ducelui de Flămînda! Mobila din Anglia! Unde e Bultek? De ce n-a sosit încă?

— A ve-ve-venit în seara asta, Ex-ex-excelența voastră. Fu-fu-furgoanele sînt în cu-cu-curte acum.

— De ce nu mi s-a raportat îndată? Să fie descărcată pe loc, imediat! Vreau să-mi remobilez camera. Descărcați, descărcați!

— Dar e întuneric, Excelență...

— Sînt reflectoare în turnurile castelului. Aprindeți-le. Faceți lumină în curte ca ziua și descărcați, descărcați!

Pe cînd lordul șambelan se repezea să execute ordinele în cea mai mare grabă, contele Huliga trăgea de trei ori în tavan, ca să-și cheme valetul, pentru a i se aduce o manta; și de cinci ori, ca să se prezinte în fața sa ofițerul comandant al gărzii pentru a primi porunca de a scoate garda ca să ajute la descărcat.

Apoi coborî în curte, se aprinseră reflectoarele, se deschideau grabnic uși, soldați și servitori apăreau din

toate părțile – și în mica lor încăpere, alcătuită din mobile, Dina și Dorinda, și Puma așteptau, cu spaimă și deznădejde în inimi.

Gînduri înfricoșătoare le năuceau. Ce se întîmplase și ce avea să se mai întîmple?! Ce pățise domnul Corvo?

Apoi auziră deschizîndu-se și smulgîndu-se în lături ușa furgonului lor, auziră glasuri aspre vorbind într-o limbă străină – și hîrșitul și bocănitul mobilelor ce se scoteau afară.

– Au început să scoată mobila! șopti Dina.

– Au să ne găsească! murmură Dorinda. Ce putem face?

– Să ne ascundem! mîrii Puma.

– Dar unde? întrebă Dina. În garderob?

– E loc pentru noi trei, spuse Puma.

– Dar au să vadă resturile de mîncare și celelalte lucruri ale noastre, se temu Dorinda.

Dina șopti aprig.

– Ascunde-le! Pune-le prin sertare, ascunde-le, să nu se vadă pînă una, alta. Dar repede, Dorinda, repede!

– Deschide sertarul cel mai de jos al garderobului, zise Puma. Acolo e loc pentru mine. Încuie-l apoi și ia cheia. Voi puteți sta în picioare, cîte una de fiecă latură în partea de sus a garderobului, și să țineți ușile închise, cît puteți de bine.

Partea de sus, care avea două uși, era despărțită printr-un perete de lemn și de-a lungul părții interioare stîngi trecea o bară puternică de alamă.

– O închid pe Dorinda în dreapta, șopti Dina, și am să pun bara de alamă, ca să stea închisă cealaltă ușă. Ascultă! Sînt mult mai aproape acum. Grăbește-te Dorinda!

– De ce nu vii și tu să mă ajuți? făcu Dorinda. Între timp băgă într-un sertar al scrinului un borcan cu dulceață de smeură și resturile mușchiului de vită adus pentru Puma; apoi aruncă o privire împrejur, ca să se asigure că fusese totul înlăturat, și se urcă în garderob.

Oamenii care scoteau mobila lucrau repede și deja scosese ră jumătate din piese. Acum glasurile lor se auzeau foarte de aproape, și cizmele lor bocăneau zgomotos și amenințător pe podeaua furgonului.

Peretele din fund al micii încăperi începuse a se zgudui încă de pe cînd Dina o încuia pe Puma în sertarul de jos al garderobului și pe Dorinda în partea lui dreaptă și se suia ea însăși în cealaltă parte închizînd ușa și ținînd-o bine, să nu se deschidă.

Foarte curînd, după o groază de noi zgomote, fu înșfăcat și garderobul, tras de la locul lui, aplecat pe o parte și scos tîriș din furgon. Oamenii care se ocupau de el bodogăneau, tare supărați, și cu toate că Dina și Dorinda nu puteau înțelege ce spuneau dînșii, era lesne de ghicit că se necăjeau de greutatea lui.

Dina și Dorinda n-aveau însă timp să-i compătimizească pe acei oameni, căci aveau grijile lor. Ba se trezeau culcate pieziș, ba erau răsturnate brusc pe partea cealaltă, și în tot acest timp Dina trebuia să țină vîrtos bara de alamă, pentru ca nu cumva să se deschidă ușa.

Cu o bușitură care le cutremură pe toate trei prin șira spinării, garderobul fu coborît în curte și rămase acolo cîteva minute, pînă cînd lordul șambelan îl întrebă pe contele Huliga unde să fie dus. Apoi fu din nou ridicat, înălțat pe umerii a șase oameni, iar acum Dina și Dorinda se văzură culcate pe spate.

Cei șase oameni purtară garderobul prin intrarea principală a castelului, îl urcară de-a lungul unei scări de piatră, iar suiră niște trepte – și tot timpul cît erau purtate astfel pe scări, Dina și Dorinda stăteau culcate incomod, cu călcîiele mai sus decît capetele.

Fură purtate de-a lungul unui coridor, iar după aceea garderobul fu așezat într-o încăpere oarecare, ceva mai ușurel de data asta.

Așteptară în tăcere, neîndrăznind să scoată o vorbă și

timp de vreo jumătate de oră, sau chiar mai mult, ascultară larma ce-o făceau oamenii aducînd tot mai multe piese în încăpere și vorbind cu glas tare. Apoi fu liniștite și Dina, ciocănind binișor în despărțitura dintre ea și Dorinda, șopti:

— Te simți bine?

— Cred că da, răspunse Dorinda. Tu știi unde sîntem?

— N-am nici cea mai mică idee, îi răspunse Dina. O să număr pînă la o mie și apoi, dacă tot mai e liniște, o să ies afară, să văd. Și dacă nu-i nici o primejdie, am să te las atunci și pe tine să ieși.

Numără pînă la o mie și apoi, deschizînd binișor ușa dulapului, nu cu mai mult de vreun deget, se uită să vadă unde erau. Văzu, în cealaltă latură a odăii, o parte dintr-un portret uriaș în ulei, înfățișînd un bărbat cu o pălărie cu pene și cu o haină stacojie, călare pe un armăsar sur, bălțat. Bărbatul arăta aprig și dominator, calul însă avea o privire blîndă, expresivă, de mare bunăvoință. Puțin mai la o parte de acest tablou, se găsea o frumoasă armură întregă. Camera, ce părea să fie mare, era slab luminată.

Dina deschise ușa nițel mai larg și mai văzu și o mulțime de mobile felurite, care se găseau răspîndite în dezordine prin încăpere.

După cît putu să-și dea seama, nu se mai afla nimeni în odaie în afara lor.

Cu atenție, ieși din garderob și, pășind ușurel în vîrfurile picioarelor, încoace și încolo, se asigură că erau singure. Un unic bec lucea în plafonul aurit.

— Presupun, murmură Dina, că oamenii care au adus sus mobila au uitat să stingă lumina – o neglijență din partea lor, într-adevăr, dar un noroc pentru noi, așa că eu una nu le-o iau în nume de rău.

Apoi descuie ușa Dorindei; iar Dorinda, după cum băgă ea imediat de seamă, arăta palidă.

— Nu cumva ți s-a făcut iar rău? o întrebă

— Mai-mai să mi se facă, răspunse Dorinda, dar nu chiar rău de tot. O, ia uită-te, Dina. Uită-te!

Dindărătul unei armuri întregi, din cealaltă parte a încăperii, se ivise silueta unui bărbat.

— Așadar, sîntem iar împreună! exclamă el. Ce mare noroc!

Capitolul XXXII

— Ne-ați cam speriat! spuse Dina, sever. De ce vă e fața așa neagră?

— Da, e neagră? făcu domnul Corvo. Nu știam. Trebuie să fie de la murdăria și unsoarea de sub furgonul de mobile. A trebuit să mă ascund sub el cînd s-au aprins reflectoarele. Eram pe cale a mă înapoia ca să vă spun că găsisem o ușă deschisă, cînd, deodată, de parcă ar fi coborît luna din cer lăsîndu-se deasupra curții ca un capac strălucitor totul a devenit de o albeață uluitoare în strălucirea aceea sinistă. Atunci am fugit, m-am chincit și m-am ascuns sub furgon. Și acolo am rămas cît l-au descărcat, întrebîndu-mă mereu, cu chin în inimă, ce-o să vi se întîmple vouă cînd aveau să vă găsească. Dar nu v-au găsit, iar eu am ghicit ce se întîmplase. Mi-am zis: „S-au ascuns în garderobul cel mare! O, ce fete de deștepte! Apoi mi-am vorbit iarăși și-am zis: Eu, Casimir Corvo, n-am să le lipsesc de ajutorul meu!” Încît am vegheat cu grijă ca să descopăr o șansă de a scăpa de-acolo și curînd am văzut doi bărbați cărînd un covor enorm, greu. Era făcut sul, dar începuse să se desfășoare, iar omul care-l purta la capătul dinapoi nu numai că se clătina sub povara lui, dar mai era și pe jumătate ascuns de faldurile covorului. Așa că eu l-am împuns nițeluș cu spada mea. A țipat, a lăsat să-i scape capătul covorului, s-a uitat înapoi să vadă cine-l împunsese și-a alergat într-o direcție anapoda. Îndată am săltat de jos capătul covorului, care s-a lăsat în juru-mi ascunzîndu-mă aproape în

întregime, și am strigat omului din față: „Ruhri, mai, riit țe cium a rifai “ Asta, în bombardă – care e limba noastră, a celor de pe aici – înseamnă: „Grăbește-te, amice, că avem treabă multă.” Și așa am mers înainte, în urma garderobului cel mare – și-am ajuns în încăperea asta care e sala de ospete, iar eu am profitat de o împrejurare prielnică pentru a mă ascunde în interiorul acelei armuri.

– Ne face foarte bine să vă revedem, spuse Dorinda.

– Și ce isteț din partea dumneavoastră să vă ascundeți sub covor! îl admiră Dina.

Domnul Corvo se înclină, drept mulțumire, și întrebă unde era Puma.

– Vai de mine! exclamă Dina. Sper că nu s-a sufocat!

Repede descuie sertarul garderobului și Puma, căscînd larg, înălță capul, somnoroasă.

– Nu prea era aer în sertarul ăsta, zise. Să stai închisă aici, nu e o experiență plăcută.

Ieși cu încetineală și, întinzîndu-și mădulele, începu să caște întruna. Apoi se culcă jos și adormi.

– Și acum ce-o să facem? întrebă Dina.

– Tu și Dorinda o să dormiți noaptea asta în patul contelui Huliga, spuse domnul Corvo.

– Vai. Nu!

– Dar el unde o să fie? întrebă Dorinda.

– Departe de-aici, răspunse domnul Corvo. Ascultați cu atenție ce-o să vă spun: în timp ce stam ascuns în armură, contele Huliga și lordul șambelan s-au apropiat și s-au oprit în fata mea, la foarte mică distanță. Se sfătuiau unde să așeze diferitele mobile. Atunci a sosit un ofițer din gardă și i-a spus contelui Huliga că șapte oameni – care de multă vreme complotau împotriva-i – fuseseră prinși într-un loc care se cheamă Lodoban și care e la o distanță de aproape două sute de mile de aici. „Vor fi împușcați mîine dimineață, în zori! a hotărît Tiranul, și eu voi fi acolo, ca să asist la execuția lor.“ El e foarte crud – îi face o deosebită

plăcere să vadă cum sînt împușcați oamenii. Apoi i-a poruncit lordului șambelan să-i aducă imediat automobilul și a spus că în seara asta nu mai e nevoie să se descarce restul mobilei. Așa că, vedeți, el e plecat la Lodoban. Îi vor trebui cel puțin cinci ore ca să ajungă acolo. Apoi urmează execuția. După aceea o să-și ia micul dejun. Să presupunem că-și începe drumul înapoi mîine dimineață la ora nouă – tot nu ajunge aici înainte de două după-amiază. Așa că nu-i nici o primejdie pentru voi dacă dormiți în patul lui – nici măcar n-o să trebuiască să vă sculați devreme.

– Dar ce-o să se întîmple dacă intră cineva în cameră? întrebă Dorinda.

– Nu intră nimeni niciodată în apartamentul particular al Tiranului decît dacă el însuși a ordonat prezența cuiva, trăgînd cu revolverul în tavan.

– Dumneavoastră știți unde e apartamentul lui particular? întrebă Dina.

– Prietenul meu Bultek mi-a dat un plan al castelului, răspuse domnul Corvo, și scoțînd dintr-un buzunar interior o bucată de hîrtie cam mototolită, indică pe ea o încăpere: **SALA DE OSPETE.**

– Aici sîntem acum, zise, și coridorul acesta, vedeți, duce drept la apartamentul tiranului. E la distanță de cîțiva metri.

– Dar n-au să fie încuiate ușile? întrebă Dina.

Cu un surîs de triumf măreț, domnul Corvo scoase dintr-un alt buzunar o legătură de chei.

– Astea sînt – sau, mai bine zis, erau proprietatea lordului șambelan, vesti mîndru.

– Dar cum ați pus mîna pe ele? întrebă Dorinda.

– V-am spus, zise domnul Corvo, că atunci cînd eu mă ascundeam în armura aceea, contele Huliga și lordul șambelan stăteau în fața mea. Niște soldați cărau înăuntru un pian mare. Era foarte greu și se mișcau încet. Contele Huliga a strigat la ei să se grăbească, iar lordul șambelan, ca

să arate cât e de zelos și dornic de-a fi agreabil, și-a scos vestonul și s-a dus să-i îndrumeze. A făcut însă greșeala de a-și atârna vestonul de coiful armurii mele, astfel că mi-a fost foarte ușor să dibui prin buzunarele lui, ca să descopăr dacă avea ceva interesant prin ele.

— Ce noroc! exclamă Dina.

— Când eram eu băiețel, zise domnul Corvo, mi se spunea adesea că cerul ajută pe cei care se ajută singuri. Și acum, dacă vreți să o treziți pe Puma, o să ne ducem în apartamentul contelui Huliga! Și apoi, dacă nu veți fi prea somnoroase, ne vom gândi ce e de făcut mâine. Avem îndărățul nostru un început bun, nu credeți? Iar mâine s-ar putea să ne hotărîm să-l pîndim pe tiran, la înapoierea sa de la Lodoban, și să-l luăm prizonier. Asta ar fi o treabă tare bună, dar deloc ușoară. Haideți! O să ne gândim la altceva, deocamdată.

Capitolul XXXIII

Dormitorul contelui Huliga era foarte mare și mobilat cu fast. Patul, în care ar fi încăput patru persoane, era din argint masiv, cearșafurile și fețele de pernă, de culoarea piersicii, erau din cea mai fină mătase, iar pe deasupra se găsea o pilotă de puf, din satin de culoarea prunei, pe care era brodat cu fir de aur blazonul tiranului.

Restul mobilierului se înfățișa la fel de falnic și se mai aflau acolo două oglinzi, fiecare de cîte doi metri înălțime și un metru și un sfert lățime.

Erau trei uși în acea încăpere: una se deschidea către

salonul particular, una către o cameră de baie din marmură și cu o cadă de argint, iar una dădea într-o cameră de îmbrăcat, la fel de mare ca și dormitorul; în jurul pereților acesteia se înșirau dulapurile cu bogatele uniforme ale tiranului, pline de fireturi care-ți luau ochii.

Ferestrele mari ale fiecăreia dintre cele trei încăperi dădeau către o pravești splendidă, cuprinzând zeci de kilometri de ținut unduios, împădurit și străbătut de ape.

Dina și Dorinda, pierdute în admirația minunatului pat, arătau foarte limpede că ceea ce doreau ele nu era să discute planuri pentru a doua zi, ci să se vadă între cearșafurile moi, să-și întindă picioarele în spațiul enorm al aceluși culcuș și să-și așeze capetele pe dulci-coloratele-i perne.

— Dar mai întâi, spuse Dina, să ne îmbăiem în baia de argint!

— Foarte bine, admise domnul Corvo, ridicînd din umeri. Duceți-vă acuma la culcare și o să discutăm miine dimineață. Îmi pare rău că la trezire are să vă întâmpine un tablou atît de neplăcut! Și arată către o fotografie mărită, înrămată în aur, care atîrna pe peretele din fața patului.

— Ce băiețaș urît! făcu Dina. Cine e?

— Conte Huliga, cînd era de șapte ani, spuse domnul

Corvo.

— Să-l întoarcem cu fața la perete, fu de părere Dina.

— Ia uitați-vă ce-am găsit! vesti Dorinda, deschizînd o pungă mare, aflată pe o noptieră. Bomboane fondante! Cu aromă de mentă! Trebuie să fie vreo două kilograme aici!

— Tiranului îi plac foarte mult dulciurile, zise domnul Corvo. Îi place să vadă cum se omoară oameni și îi place să mănînce bomboane fondante, cu aromă de mentă. E un om ciudat. Și acum, dacă-mi dați voie, mă spăl eu mai întîi pe față și pe mîini — abia acuma văd că-s negre ca ale unui negru — după aceea o să vă spun noapte bună. Puma și cu mine o să dormim în salon, așa că o să fiți în cea mai deplină siguranță. Este acolo o canapea foarte comodă pentru mine și un covor persan pentru dînsa. Sper că o să aveți vise plăcute.

— Cînd te gîndești că dormim în patul contelui Huliga! exclamă Dorinda, jumătate oră mai tîrziu.

— Cînd te gîndești că dormim sub același acoperiș cu Tata! spuse Dina. Nu ești emoționată la gîndul că sîntem din nou atît de aproape de dînsul? Ah, cît aș vrea să-l pot vesti că sîntem aici!

— Și eu la fel, zise Dorinda.

— Bietul Tata, probabil că el stă în frig și în mizerie, în timp ce noi ne bucurăm de tot luxul care se poate închipui.

— Nu cred că o se ne bucurăm multă vreme de luxul ăsta, făcu Dorinda. Cu siguranță că se isprăvește cu viața dulce de îndată ce se înapoiază contele Huliga.

— De mi-ar da în gînd ceva cum l-am putea scoate pe Tata din temnița lui subterană! Ție ți-a venit vreo idee pînă acum?

— Nu, zise Dorinda. Dar sper că domnul Corvo are vreo idee. Sau, dacă n-o are încă, sper c-o va găsi. E foarte dibaci, nu-i așa? Dina, aș mai lua o singură bomboană fondantă înainte de-a adormi, una singură.

— Vezi să nu ți se facă iar rău.

- Aș, nu! Vorbești de parcă mereu mi s-ar face rău.
- Păi, era cît p-aci să ți se facă, în garderob.
- Ei, una-i să fii într-un garderob și alta e să fii în pat.
- Vezi să nu murdărești perna, făcu Dina, somnoroasă.
- Da' ce, sînt pernele noastre?! ripostă Dorinda cu gura plină. Și apoi, înainte să-și dea seama, adormi și dînsa.

Dormiră neîntoarse pînă la ora opt dimineața, cînd intră domnul Corvo ca să le trezească. Așa ameteite de somn cum erau, își dădură seama numaidecît că dînsul avea o pricină să fie foarte bine dispus și, printre primele lui cuvinte, spuse:

- Am aflat niște știri de cea mai mare importanță! Dar nu vă spun acum. Nu vă spun decît după gustarea de dimineață. Și nu vă speriați dacă, pentru a face rost de această gustare, o să isc larmă grozavă.

Domnul Corvo le explică sistemul tiranului de a-și chema servitorii trăgînd focuri de armă în tavan – obicei despre care îi vorbise profesorul Bultek – apoi adăugă:

- Conte Huliga a plecat într-așa mare grabă aseară, încît foarte puține persoane știu că dînsul lipsește. Nu-i nici o primejdie, aproape nici una, dacă poruncim să se aducă micul dejun. Am găsit două revolve încărcate în salon și alte două, trei, în sala de biliard de alături.

– Mai sînt și pe-aici, zise Dina, și e și în camera de baie unul.

– Tiranului îi plac mult revolverele spuse domnul Corvo. Cînd era mic, așa cum l-ați văzut în fotografia aceea, și-a împușcat profesorul cu un revolver. Așa – am scris biletul ăsta, poruncind să se aducă gustarea de dimineață, și o să-l pun pe masă. Apoi trag de patru ori cu revolverul în tavan, o să trec repede în camera de baie și o să deschid amîndouă robinetele, încît, cînd vine majordomul, o să-l creadă pe contele Huliga în baie. Uitați-vă, ăsta e ordinul pentru gustare.

Scrise cu litere mari pe o foaie de hîrtie de scrisori, citiră următoarele cuvinte: *Gribn unjerdi tevi cîni issu reș grunby, gribu ces josiu, telpyn skepi, cium fifka sotto, titsanpipse, lamrameda dun rubir, dun eni fabsiket.*

– Este scris, bineînțeles, în limba noastră, în bombardă, spuse domnul Corvo. În englezește înseamnă: „Adu repede micul dejun. Îmi este foame. Adu șase ouă, șuncă din belșug, multă cafea, pîine prăjită, unt, cornulețe, marmeladă de portocale – și o friptură la grătar, în sînge”.

– O să fie prea destul, fu de părere Dorinda, și putem să terminăm cu niște bomboane fondante cu aromă de mentă. Friptura în sînge bănuiesc că e pentru Puma.

– Bineînțeles, spuse domnul Corvo. Pentru noi e prea devreme acum să mîncăm fripturi în sînge.

Puse mîna pe un revolver, trase patru focuri spre tavanul salonului și, retrăgîndu-se grabnic în camera de baie, deschise robinetele.

Dina și Dorinda ingenuncheară la ușa dormitorului, se uitară pe rînd prin gaura cheii și-l văzură pe majordomul contelui intrînd și citind mesajul.

Într-un timp surprinzător de scurt, reveni însoțit de cameristă, purtînd amîndoi un mic dejun enorm, pe o tavă enormă – și de cum plecară iar, domnul Corvo încuie ușa, apoi se așezară cu toții și mîncară grozav de bine.

– Și acum, spuse domnul Corvo, după ce dăduseră gata tot ce era de mîncat, ia uitați-vă ce-am găsit aseară în

biroul particular al contelui Huliga! Și anume, în sertarul de colo. Sertarul era încuiat, dar ce-are a face? Am luat un vâtrai de lîngă sobă și l-am deschis. Și iată ici rezultatul! O listă a tuturor captivilor din temnița subterană, nouă sute patruzeci și doi de bărbați și femei, plus tatăl vostru, singur într-o celulă cu numărul 200!

— Cum ajungem acolo? întrebă Dina.

— Nu prea e lesne, zise domnul Corvo. În planul castelului pe care mi l-a desenat profesorul Bultek, iată-l e arătată o trecere secretă spre subterane, direct din apartamentul tiranului, dar nu se deslușește bine unde începe. Va trebui să cercetăm și să vedem dacă o putem găsi.

— Știu unde e, zise Dorinda. E îndărătul barei mari de argint pentru întins prosoapele, în camera de baie. Bara pentru prosoape e fixată în perete, și dacă o tragi într-un anumit fel, se deschide peretele ca o poartă și îndărătul lui se văd niște trepte de piatră.

— Dar cum de-ai descoperit asta? strigă domnul Corvo.

— Am făcut cîteva exerciții de gimnastică la bară, după baie, aseară. Știți: te rezemi de bară și te apeși în sus și în jos, ca să întărești mușchii brațelor. Și în timp ce apăsam, s-a deschis încet ușa din perete. Eu am închis-o la loc și m-am dus să mă culc.

Dînd fuga în camera de baie, domnul Corvo înșfăcă bara de argint pentru prosoape și apăsă cît putu de tare. Dar nu se întîmplă nimic.

— Cum ai împins-o? întrebă.

— Uite-așa, făcu Dorinda, arătîndu-i. Dar tot nu se întîmplă nimic.

— Ești sigură că s-a deschis o ușă?

— Bineînțeles! făcu Dorinda, indignată.

— Atunci, acum de ce nu se deschide? întrebă Dina.

— De unde să știu eu? Doar dacă... Dar nu cred că are ceva a face: ieri desșurubasem mai întii bumbul ăsta. Voiam să

văd dacă-i din argint masiv sau dacă-i gol pe dinăuntru. E gol. Și după aia n-am putut să înșurubez la loc bumbul – prima oară cînd am încercat – și atunci m-am apucat să-mi fac exercițiile.

Domnul Corvo se și apucase a învăța un șurub în formă de ghindă de la capătul barei, și de îndată ce-l desprinsese, apăsă din nou. Și acum, aidoma unei porți, peretele de marmură se deschise și, coborînd abrupt, li se înfățișă un șir de trepte întunecoase de piatră.

– Trecerea secretă spre temnițele subterane! exclamă domnul Corvo. Sîntem gata cu toții? Pornim chiar acum?

– Ar trebui întii să facem patul, zise Dina. Chiar dacă e un pat de tiran, s-ar cuveni să lăsăm ordine în urma noastră.

– Atunci repede, zise domnul Corvo. Faceți-l repede, iar eu mă duc să aduc o lanternă electrică. Era una în sertarul pe care l-am forțat.

După ce făcură patul, Dina și Dorinda o găsiră pe Puma în camera de baie. Privea treptele de piatră cu ochi triști, deznădăjduți.

– Mie nu-mi plac aceste ganguri întunecoase, făcu ea. Trecem de la o închisoare la alta. Nu-mi plac aceste ziduri care ne înconjoară. Pe voi, care trăiți în case, poate că ele nu vă apasă, dar pe mine mă umplu de jale. În noaptea trecută am visat pădurea în care m-am născut, și lumina fierbinte a soarelui strălucind deasupra prețiilor, și riul cafeniu curgînd înpumat la vale. Iar în dimineața asta m-am trezit știind că niciodată nu-mi voi mai revedea țara.

– Ba da, ba da, ai s-o revezi! După ce-l eliberăm pe Tata, o să aranjeze el. El știe să aranjeze tot. Ai să călătorești cu vaporul pînă în orișice port ai să vrei, și atunci o să-ți capeți din nou libertatea. Libertatea adevărată, în țara ta!

– Nu, răspunse Puma, mîhnită. N-o să revăd niciodată pădurea.

– Cînd o să audă Tata cît de mult ne-ai ajutat, are să facă orice pentru tine. O! Nu mai fi atît de mîhnită!

— Orișice făptură e mîhnită cînd știe sigur ce-o să i se întîmple, răspunse Puma. Dar nu vă gîndiți la mine. Gîndiți-vă la tatăl vostru care vă așteaptă.

— Nu ți-ai mîncat gustarea de dimineață, zise Dina. Și-atunci am știut că nu ești în apele tale.

Domnul Corvo reapăru cu o lanternă electrică într-o mîină și cu bastonul-spadă în mîna cealaltă.

— Înainte! strigă. En avant!

— Așteptați o clipă, făcu Dorinda. Vreau mai întii să iau ceva.

— Se înapoie o clipă mai tîrziu, cu gustarea de dimineață a Pumei învelită într-un șervet, pe care-l dete Dinei să-l ducă, și cu pungă cea mare de bomboane fondante.

— Ar fi o prostie să le lăsăm, spuse. Trebuie să mai fi rămas vreun kilogram și jumătate.

Domnul Corvo, după ce închise în urmă-le poarta din perete, luă conducerea. Treptele de piatră, înguste și abrupte, se scobiseră la mijloc de uzate ce erau. Dina le numără: erau treizeci și șase. Ajunseră apoi la un coridor îngust, între pereți de piatră. Era neluminat și aerul mirosea aici a rece și a iute. Ducea la o scară întortocheată, cu șaptezeci și două de trepte de piatră care coborau asemenea spiralelor unui tirbușon. O funie, fixată de niște verigi de fier bătute în perete, ușura puțin coborîrea și ici, colo, cîte o crăpătură îngustă în zid lăsa să intre un pic de lumină.

Cînd ajunseră jos, găsiră o poartă, cu o cheie mare de fier în broască. Broasca fusese unsă cu ulei, încît cheia se răsuci destul de lesne.

Se văzură apoi într-un coridor ceva mai larg, coborînd în pantă abruptă, iar acesta era ceva mai bine luminat, prin ochiuri amenajate în zid. Dușumeaua de piatră era jilavă și lunecoasă. La cîteva metri de ușă se putea citi următoarea indicație:

XUA TOCCAȘ

— Asta înseamnă: „Spre temnițele subterane“, spuse domnul Corvo. Ne apropiem.

La vreo cincizeci de metri mai încolo, dădură de un colț unde se aflau alte două indicații:

XUA TOCCAȘ

1—100

XUA TOCCAȘ

101—200

Merseră acum drept înainte, călcînd încetișor și cu trudă. Coridorul era tăiat în stîncă, iar pereții se înălțau zgrunțuroși și jilavi la atingere.

Aici nu mizea nici un fir de lumină; dar lanterna le dezvăluia un șir de uși mici, prevăzute cu drugi de fier pe dinafară, fiecare din ele purtînd cîte un număr. Chiar la capătul coridorului se găsea numărul 200.

Dina și Dorinda acum tremurau de emoție, iar domnul Corvo era atît de agitat, încît dură mult pînă să găsească cheia potrivită în legătura șterpelită de la lordul șambelan.

Dina trebui să-i țină lanterna și Dorinda bastonul-spadă, în timp ce dînsul căuta cheia.

În cele din urmă o găsi — era o cheie care deschidea celulele cu numere fără soț. Cu degete tremurătoare deschiseră ușa.

O făptură, șezînd într-un ungher pe o grămadă de zdrențe de sac, rosti cu glas obosit:

— Ce mai vreți iar?

— Tată! strigară Dina și Dorinda într-un glas. Tată!

Mai înainte ca el să se poată ridica, îngenuncheaseră lîngă dînsul, înlănțuindu-l cu brațele și încercînd să-i spună dintr-o dată cît erau de bucuroase că-l văd, și cît de mîhnite erau pentru ceea ce suferise, și cum izbutiseră să-l găsească, și cine era domnul Corvo, și cine era Puma, și prin ce peripeții trecuseră, și cum acum îl vor elibera aproape imediat, cu toate că, bineînțeles, încă nu hotărîseră pe de-a-

ntregul metoda - și vreo duzină de alte lucruri, de asemenea.

După mult timp și multe întrebări, maiorul Ținefriu izbuti să descurce povestea lor încîlcită, totuși nu izbutea să-și învingă mirarea de a le vedea.

Devotamentul lor, care le îmboldise a întreprinde o călătorie atît de primejdioasă, îl mișca adînc și era plin de admirație pentru curajul și inventivitatea lor; dar cînd auzi că plecaseră din Băgărici fără permisiunea Mamei și fără măcar să-și fi luat rămas bun de la dînsa, vorbi mîhnit și sever, și le spuse:

— Asta a fost foarte urît din partea voastră. Foarte urît, într-adevăr! Îmi displace foarte tare să aud așa ceva...

— Are să fie foarte bine și foarte frumos după ce te vom fi eliberat, îl asigură Dorinda.

— Biata Mama! zise maiorul Ținefriu. S-o amăgiți și să-i dați această nouă grijă, cînd ea era deja atît de grav îngrijorată - nici nu știu cum ați putut să faceți una ca asta!

— Parcă am fi iar acasă, făcu Dina, posomorîtă. De cîte ori făceam ceva despre care noi credeam că era foarte bine, pînă la urmă ieșea că făcusem ceva foarte rău.

— Da, încuviință Dorinda, toată viața n-am avut decît dezamăgiri, asta e! Da' de ce ai lăsat să-ți crească barba, Tată? Nu-ți șade bine.

— După ce mi s-a luat briciul de ras, spuse maiorul Ținefriu, n-am putut să aleg ce-mi stătea mai bine... Și apoi, foarte politicoș, începu să stea de vorbă cu domnul Corvo - și cu toate că încă nu prea se simțea la largul lui cu Puma, gîndi că se cuvenea s-o mîngîie pe cap. Ceea ce, la drept vorbind, nu-i prea plăcu, nici lui, nici Pumei.

Dina și Dorinda cercetară temnița subterană a tatălui lor și rămaseră îngrozite la gîndul că el trăise într-un loc atît de înfiorător. Măsura cam vreo trei metri și jumătate în lungime și vreo trei în lățime, iar în înălțime n-avea nici

doi metri și jumătate. Pereții și tavanul erau alcătuiți din însăși stîncă pe care era zidit castelul. În afara unui pat de lemn, foarte jos, cu două pături vechi pe el, nu exista nici un alt mobilier; se mai găseau în celulă cîteva farfurii de tablă și un ulcior smălțuit, știrb, și grămada de pînză de sac pe care ședea maiorul Ținefriu.

Peretele exterior era gros de vreun metru, dar o deschidere de vreo treizeci de centimetri pătrați fusese tăiată în el pentru a permite luminii să intre, și mai venea lumină și dintr-o gaură ce se căsca în podea.

Podeaua era grosolan pardosită cu piatră. Existase pe vremuri o temniță subterană și mai adîncă, în care nu se putea pătrunde decît ridicîndu-se pietrele unei porțiuni încercuite, dar peretele exterior al închisorii secrete de dedesubt se năruise, măcinat de ger și de ploaie ce se strecuraseră prin crăpăturile stîncii – și acum ea sta deschisă, asemenea unei hrube. Pardoseala intrării secrete pierise, iar prin gaura din podea suflau pale de vînt.

O scară rudimentară – un stîlp gros pe care se bătuseră în cuie niște bucăți de lemn – ducea la celula de dedesubt și Dina și Dorinda se căzniră să coboare ca să vadă cum era jos.

Priviră cu prudență afară, dinspre partea deschisă. Numai și numai stîncă, stîncă golașă se întindea deasupra-le cît și dedesubt, netedă, prăpăstioasă.

Vederea se așternea măreață, dar era limpede că nu exista cale de scăpare de-aici. Se simțeau nițel amețite privind în jos, către valea depărtată de sub ele.

Se înapoiară la celula de sus a temniței subterane și-l găsiră pe tatăl lor studiind cu străduință planul castelului, adus de domnul Corvo.

– Sînt de aceeași părere cu dumneavoastră, îi spunea el acestuia din urmă, cea mai promițătoare metodă pentru noi este să ne înapoiem în apartamentul contelui Huliga și apoi să încercăm să ne croim drum, neobservați, pînă în sala de

ospete și să ne ascundem acolo printre mobile, pînă la căderea nopții. De acolo, dacă avem noroc, poate găsim vreun mijloc de a scăpa afară, la adăpostul întunericului.

— Ar trebui să pornim imediat, spuse domnul Corvo. Nu avem timp de pierdut.

— Atunci să mergem, hotărî maiorul Ținefriu. Sînteți gata, copii?

— Bomboanele, își aminti Dorinda. Unde sînt?

— Aicea, i le arătă Dina.

— Cine le-a mîncat? N-au mai rămas aproape deloc.

— Eu nu, asigură domnul Corvo.

— Nici eu, făcu maiorul Ținefriu.

— O! se văită Dorinda. E o gaură în pungă! Se vede că le-am rispit de-a lungul drumului!

— Degeaba ne mai văităm acum, zise maiorul Ținefriu. Acum trebuie să ne gîndim la lucruri mai importante decît la bomboanele cu mentă. Domnule Corvo, cum dumneavoastră cunoașteți drumul, vreți să fiți atît de bun să ne conduceți?

— Trebuie să umblăm repede și în liniște, spuse domnul Corvo. Țineți-vă aproape unii de alții, nu faceți zgomot și fiți pregătiți pentru orice!

Se îndreptă spre ușă, dar, mai înainte s-o poată ajunge, ea fu smulsă în lături cu violență și doi soldați pătrunseră înăuntru, cu puștile ațintite spre ei. Alți soldați se vedeau înapoia lor.

Și apoi își făcu apariția un personaj încă și mai amenințător și groaznic. Cu un rînjit de triumf pe față, intră contele Huliga Blut.

Capitolul XXXIV

Fastuoasa lui uniformă albă era cam feștelită și nu era bărbierit. După ce asistase la execuția de la Lodoban, el ordonase să fie condus cu automobilul direct înapoi la Gliedermannheim, fără să mai aștepte să ia micul dejun – luase cu el câteva sandvișuri – și astfel se înapoiasă cu mult mai degrabă decît crezuse probabil domnul Corvo.

Ducîndu-se drept în camera de culcare iar apoi să facă o baie și să mănînce niște bomboane fondante cu aromă de mentă, el constată că punga cu bomboane dispăruse; dar pe podeaua camerei de baie găsi o bomboană. Deschizînd poarta din perete, văzu altă bomboană, pe cea de-a treia treaptă. Atunci chemă niște soldați care să-l însoțească și luă această urmă care-l duse drept la celula subterană numărul 200.

Acum, cu un rînjit hîd de triumf pe chipul lui galben, el smulse punga din mîinile Dorindei și înfulecă vreo șapte, opt bomboane, una după alta, cît putu de repede. Nimeni dintre ceilalți nu cuteza să scoată o vorbă.

Apoi ținu un discurs.

— Uqi esi chi sti rifei ont esi, spuse, dăn chi rifei ont reac. Amsi vendelity esi sti ruso vel dăn masi nov el Nagsali Palfrep. Leprous chi sifei esi nimi sornireps. Chi biili sornireps. Chi bieh händossat nov sornireps. Sețe eni nov nemi boșbii e renti met. El remo el rerimer! Ehri esi stii, dăn ehri esi nerzrättid dăn tro nulit esi stii toms! Ha-ha-ha!

Ordonă soldaților să-i percheziționeze pe noii săi captivi și domnului Corvo îi luară bastonul-spadă, stiloul-pumnal, cheile lordului șambelan și toți banii pe care-i avea. Dar nici la Dina, nici la Dorinda nu găsiră nimic vrednic de luat.

Apoi contele Huliga îi pipăi pe toți, ca să vadă cît erau de grași, și rîse din nou, spunînd:

— Esi zirs cium, cium raizem tavanglon, nemi sornireps!
Băgînd în gură ultimele bomboane fondante, îi lăsă
brusc, soldații îl urmară și ușa fu încuiată.

— Acum, spuse domnul Corvo, sîntem prinși cu adevărat,
iar eu mi-am pierdut bastonul-spadă și stiloul-pumnal, Și n-
am avut măcar o dată prilejul să le folosesc!

— Tată, întrebă Dorinda, în temnița ta sînt șoareci?

— Nici unul răspunse el, trist.

— Păcat, pentru că eu am adus o bucată de brînză ca să-i
domesticesc și-o mai am și-acum.

— Puma unde e? întrebă Dina.

Puma, cu ochii ei mai ageri decît ai lor, văzuse cum ușa
începea să se deschidă, înainte ca ceilalți să-și dea seama de
vreo mișcare, și, cu un salt rapid, se lăsase pe tăcute prin
gaura din podea, înăuntrul temniței de dedesubt.

Dina o găsi culcată pe marginea cea mai dinafară, unde
peretele se fărîmase și stîncă se prăvălea abrupt. Privea
țintă cerul îndepărtat.

— Sîntem iarăși captivi? întrebă fără a întoarce capul.

— Mă tem că da.

— Ai o batistă? Dacă ai, vino aici și flutur-o.

— De ce? întrebă Dina.

— Vezi punctulețul acela pe cer? Cred că e Șoimul. Nu
mă poate vedea aici, pentru că sîntem în umbră, dar ceva
alb și care se mișcă ar vedea.

Dina se lăsă înainte cît îndrăzni de mult și flutură
batista.

— Mă tem că nu e foarte curată, se scuză.

Cîteva minute mai tîrziu, Șoimul, purtat de aripile-i
puternice și agile, trecu în zbor pe lîngă deschizătură, se
roti în juru-i și apoi intră. Ascultă grav veștile lor și apoi
întrebă:

— Ce pot face ca să vă ajut?

Dina se gândi un minut, două și spuse:

— Nu avem bani. Tata nu are deloc și domnului Corvo i s-

a luat adineauri portofelul. Așa că, singurul mijloc pentru noi de a ne întoarce în Anglia, dacă reușim să evadăm de aici, va fi să călătorim într-unul din furgoanele de mobilă, golite. Domnul Corvo spunea că vor fi trimise înapoi Casei de expediție căreia îi aparțin.

— Mai sînt și acum în curtea exterioară a castelului, zise Șoimul. N-au fost încă toate descărcate.

— Au să fie duse înapoi în gară și poate că le vor pune undeva pe vreo linie lăturalnică, zise Dina. Ai putea să le supraveghezi și să ne vestești unde se află?

— Foarte lesne, o încredință Șoimul. Ce altceva mai pot face?

— Vino să ne ții de urît din cînd în cînd, spuse Puma. E searbădă viața trăită în închisoare...

— Îmi pare rău de voi, cu-adevărat, spuse Șoimul. Dar păstrați-vă inimile voioase. Ziua de miine va aduce vreun gînd bun și nădejde nouă.

— M-ași mira! făcu Dina și se simți deodată mai nenorocită și mai abătută ca oricînd. Cît de trist dăduse greș tot ceea ce plănuseră ele! Entuziasmul lor, încrezătoarea lor speranță de a-și elibera tatăl era acum ca un balon împuns și desumflat căzut la picioarele lor, ca o zdreanță fără de formă.

Erau acum, cu toții laolaltă, niște deținuți; și ce nădejde mai aveau de a evada din acest castel monstruos, de a scăpa de tiranul conte Huliga și de toți soldații lui bine înarmați și supuși? Își simți ochii fierbinți și umezi și buzele tremurînde.

— Dar nu! murmură ea. Nu, n-o să plîng! Chiar dacă voi rămîne închisă tot restul vieții mele. N-O SĂ PLÎNG! Pentru că de-ar auzi contele Huliga că am plîns s-ar bucura, și eu n-o să m-apuc să fac ceva care să-l bucure.

Se întoarse în celula subterană de sus și se așeză lîngă tatăl ei, pe grămada de zdrențe de sac. Nimeni dintre ei nu prea vorbea și cînd veni seara se întinseră pe cît se putea de

comod și încercară să doarmă. Cu o singură pătură între trupul lor și piatra pardoselii, Dina și Dorinda petrecură o noapte rea, deși Puma le fu o pernă bună.

Din fericire vremea era destul de caldă, dar din cînd în cînd vîntul șuiera prin deschizătura din podea, cu un vaier ca de duh rău urlînd în depărtare.

Dimineața, un soldat le aduse o cană mare cu supă de mazăre, un codru de piine neagră și o căldare cu apă.

— Ce oribilă gustare de dimineață! făcu Dina.

— Nu e doar o gustare de dimineață, spuse maiorul Ținefrîu. Astea sînt rațiile noastre pentru toată ziua.

— Vrei să spui că n-o să ni se mai dea nimic altceva pînă mîine?! exclamă Dorinda.

— Nimic altceva.

— Dar mie îmi trebuie mult mai multe, mi-e foame!... Și repezindu-se la soldat, Dorinda îl izbi zdravăn cu gheata în fluierul piciorului.

Era un bărbat înalt, cu o față groasă și roșie, și nu-l duru cînd fu lovit în fluierul piciorului, fiindcă avea un picior de lemn.

Îi vorbi domnului Corvo, cu un glas gros, de om de la țară, explicîndu-i că avea și el o fetiță, care semăna foarte mult la față cu Dorinda. De fapt, avea șapte fetițe și cinci băieți.

— Și oare ei s-ar mulțumi cu nițică supă de mazăre, drept gustare de dimineață, prînz, ceai și cină? întrebă domnul Corvo, în limba bombardă.

— Nu, firește că nu, răspunse soldatul. Au poftă de mîncare grozavă.

— Și fetițele astea la fel, îl asigură domnul Corvo. Ce altceva ne mai poți aduce?

Soldatul plecă și curînd reveni cu două cornuri de cozonac cu stafide.

— Mulțumim foarte mult, îi spuse domnul Corvo. Și acum vrei să ne mai aduci niște pături? Ne-a fost frig

noaptea trecută.

Soldatul își scoase casca pentru a se scărpinga nițel în cap și după o clipă, două, spuse:

– D e ... S ă v ă d c e p o t s ă f a c .

– Noi, bombarzii, comentă domnul Corvo după plecarea soldatului, nu sîntem un popor crud. Numai acel ticălos conte Huliga face ca poporul meu să se poarte atît de rău.

Mai târziu, în timpul zilei, soldatul le aduse trei pături vechi și aspre, pentru cai. Erau forate murdare, dar călduroase și groase.

— Credeți că ne-ar mai aduce și nițel săpun? întrebă Dina.

Dar soldatul rîse cînd auzi de una ca asta.

— Săpunul, spuse el, e pentru oameni bogați, nu pentru deținuți.

Două zile mai târziu, contele Huliga veni din nou să-i vadă. Rămase acolo jumătate de oră, mîncînd în tot acest timp bomboane fondante cu aromă de mentă, dintr-o pungă pe care o ținea aghiotantul lui (aghiotantul era un tînăr înalt, cu păr roșu, și cam spanchiu). După ce-i pipăi pe toți ca să vadă dacă slăbiseră, tiranul le ținu aceeași cuvîntare ca și prima oară, și apoi plecă rîzînd tare.

— Ce-a spus? întrebă Dina.

— Aceleași lucruri, întocmai, zise domnul Corvo. Că nu știe cine sîntem noi și că nici nu-i pasă. Sîntem captivii lui și asta îi ajunge. Îi place să aibă captivi, colecționează captivi, și cu cît are mai mulți, e mai bucuros. Asta-i tot. E un om ciudat contele Huliga.

Trecea zi după zi, și fiecare din ele era plicticoasă și ticăloasă, și fiecă noapte era rece și tare neplăcută. Se chinuiau încercînd să găsească vreun plan de evadare, dar nimeni nu era în stare a născoci vreun mijloc potrivit pentru a ieși din temnița subterană, darămite din castel.

Maiorul Ținefriu, cu toate că se bucura că are tovărășie, după ce trăise singur atîta vreme, era mai necăjit de starea fiicelor sale decît fusese de a sa proprie, iar Dina și Dorinda se gîndeau cu dor amar la casa lor.

Pînă și cele mai plicticoase lecții ale domnișoarei Bătrăștie păreau acum, în comparație cu viața în temnița subterană, ceasuri de cea mai pură fericire.

Domnul Corvo își pierduse tot optimismul de cînd i se luase bastonul-spadă și cea mai mare parte din timp ședea

cu capul în mâini.

La trei zile o dată era de serviciu soldatul roșu la față și el le mai aducea câteva cornuri cu stafide, dar în celelalte zile n-aveau nimic altceva decît supă rece de mazăre, pîine neagră și apă. Tot timpul le era foame și din zi în zi se vedea cît de colo că erau din ce în ce mai murdari.

Puma aproape tot timpul zăcea pe marginea cea mai dinafară a celulei de jos, scrutînd depărtările și abisul de dedesubt. Șoimul venea regulat să o vadă și stăteau laolaltă de vorbă, după cum se deprinseseră de pe cînd erau amîndoi captivi în grădina zoologică a lui Sir Lanțcastru. Șoimul, legat de dînșii prin prietenie, cu toate că posedea toată libertatea cerului, se simțea aproape la fel de captiv ca și ceilalți și devenea din zi în zi mai trist. El aduse știrea că furgoanele de mobilă, descărcate acum, fuseseră duse la gară și apoi, pe o linie laterală, la vreo cinci mile de Gliedermannheim, unde așteptau să fie atașate la un tren care avea să le ducă înapoi în Anglia.

Dar încă nu se găsea nici o soluție cum ar fi putut ei străbate distanța cea mare între temnița lor subterană și stația de cale ferată, așa că ascultară vestea adusă de Șoim fără prea mult interes.

Domnul Corvo încearcă să se împrietenească cu soldații care le aduceau rațiile de hrană, dar nici unul dintre ei nu cuteza să-i ajute.

Cam la două zile venea contele Huliga să-i vadă, să le pipăie brațele și coastele, ca să constate cît erau de slabi și să rîdă de ei.

Odată aduse cu el un fotograf ca să-i fotografieze. Petrecea o groază de timp aranjînd în albume fotografiile tuturor captivilor săi și ale diferitelor persoane ce ordona să fie omorîte.

Noaptele începeau să devină mai reci și în fiecare zi ploua.

Capitolul XXXV

Într-o zi, pe cînd Puma zăcea pe marginea cea mai dinafară a subteranei de jos, Dina tocmai cobora pentru ca să se așeze lîngă dînsa cînd o văzu ridicîndu-se puțintel și întorcînd capul înlăuntru. Perii de pe ceafă i se zbîrliseră ca niște ace și buzele se depărtaseră între ele, dezvelind dinții într-un început de rînjat.

Din subterana de sus, Dina își aruncă ochii către colțul spre care își ațintise privirea Puma și, spre uimirea ei, văzu în podeaua de jos o lespede clintindu-se ușor de la locul ei. O latură a pietrei se ridică de vreun centimetru și căzu iar înapoi. În aceeași clipă i se păru că aude zvonul slab și înăbușit al unor glasuri străine. Apoi, pe cînd ea se întreba ce să facă, lespede de piatră iar se ridică — și acum mișcarea ei se vedea foarte lămurit.

Piatra se înalță într-o latură, ceva mai mult de un centimetru, și căzu înapoi cu un ușor bufnet.

Acum Puma era în picioare și hîriia încetișor.

— Puma! Puma! o chemă Dina în șoaptă aprigă. Vino încoace, vino repede!

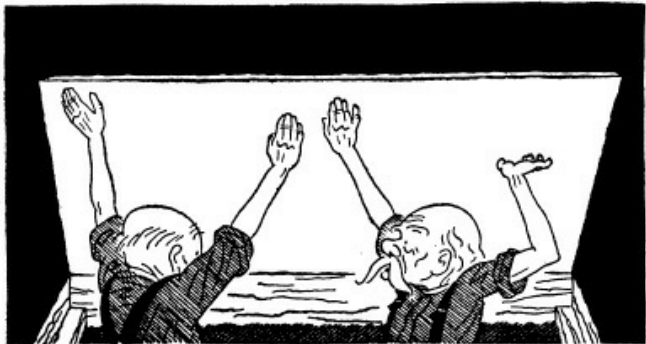
Puma, mai uitîndu-se o dată înapoi, urcă repede scara și veni de se culcă la pămînt alături de Dina, privind spre temnița de jos.

—Tată! Domnule Corvo! Dorinda! șopti Dina. Tăceți și veniți încoace! Nu faceți nici un pic de zgomot!

Se culcară cu toții pe podea – fiecare simțindu-și inima zvîcnind, apăsată de piatră, în tulburare sălbatică și priviră în jos prin gaura din podea.

Lespedea se înalță din nou, cu vreo cincisprezece centimetri de astă dată – și auziră o voce spunînd pe limba lor:

– Uite-o că s-a ridicat! Hei-rup, hopa sus!

– Vorbește englezește! murmură maiorul Ținefriu. Cine poate fi?

Apoi lespedeaa din hruba de jos se înalță lămurit și văzură două perechi de brațe – slabe, bătrîne, uscățive – înalțînd-o. Piatra se balansă o clipă pe-o latură și căzu înapoi pocnind.

Auziră un glas din adîncurile de jos – un glas bătrînicios, țiuit și scîrțîit, care spunea cu voioșie:

– Încă un obstacol învins, Mister Stevens! încă o galerie săpată, încă un drum curățat, Trăiască Regina, Mister Stevens!

– Trăiască Regina frate Răboj! rosti alt glas la fel de bătrînicios dar adînc și gros. *Ubique* ne e cu adevărat deviza, Răboj! Noi sîntem peste tot!

Apoi auziră cele două glasuri bătrînicioase rîzînd și unul

dintre ele intonă un cântec căruia se alătură și celălalt. Iată cuvintele cântecului:

*Săpăm, săpăm, săpăm, mereu săpăm de zor!
Săpăm și iar săpăm, pin' oasele ne dor.
Zi și noapte, de nădejde tot săpînd, noi om pătrunde
Prin piatră seacă – om ajunge orișiunde, orișiunde.
O! nimic, nicicînd, săpatul nu ne poate-n veci curma
Săpăm, săpăm, săpăm, săpăm – iute, parcă ne-am juca.
Sapă, scurmă și străpunge, cu putere!
Hai, adună în lopată ce ai strîns – și-acuma, vere –
Ia fitilul, ia chibritul – uite și încărcătura,
Dinamita – Hai, dă-i foc! Acuma! Ura! Ura!
Ce frumos a explodat! Bang! Bang! Pîn' la cer !...
Trăiască ai reginei Victoria vrednici ingineri!*

—Doamne, Dumnezeu! exclamă maiorul Ținefrîu. Nu poate fi adevărat!

— Sșt! șopti Dina. Uite-i!

Din gaură se iviră doi bătrînei. Amîndoi erau absolut cheli, în afara unor smocuri de peri albi deasupra urechilor, și amîndoi aveau mustați lungi, albe, cam murdare. Fețele le erau stafidite și adînc brăzdate, dar ochii, albaștri cum e marea vara, își păstraseră strălucirea vioaie.

Bătrîneii purtau pantaloni albaștri, decolorați și peticiți, cămăși cenușii și bretele late, roșii.

Ridicîndu-se în mîini pînă la podeaua subteranei de jos, înaintară spre latura deschisă și contemplară priveliștea.

— Ce panoramă splendidă, Mister Stevens! spuse unul dintre ei.

— Remarcabil de frumoasă, zise celălalt. Nimic mai bun decît săpatul, Răboj dragă, pentru a te învăța să prețuiești frumusețile multe ale acestei lumi. După cîteva săptămîni petrecute în măruntaiele pămîntului, ieși la suprafață cu

ochi noi, înprospătat și dornic a te bucura de lucrările mărețe ale Mamei Natura.

— Perfect adevărat, Mister Stevens, și foarte bine exprimat, dacă pot spune așa.

Aplecîndu-se către ei din subterana de deasupra-le, maiorul Ținefriu li se adresă pe neașteptate:

— Domnilor! Cine sînteți dumneavoastră?

Cei doi bătrînei tresăriră, într-atîta de speriați, încît Mister Stevens fu cît p-aci să cadă peste margine, în prăpastie; noroc că-l prinse prietenul său și-l propti în picioare.

Maiorul Ținefriu continuă:

— Noi, ca și dumneavoastră, sîntem englezi. Aici sîntem captivi, eu unul, de mai multă vreme. Sînt maiorul Ținefriu, din Regimentul regal de infanterie ușoară Brackensfire, iar aceștia (arătă spre ceilalți cărora bătrînei nu le puteau vedea decît capetele) sînt: fiicele mele, un prieten al lor — domnul Corvo — și o prietenă, care se în-tîmpla să fie o puma.

— Maior? întrebă unul dintre bătrîni. Înțeles-am bine? Ați spus că sînteți maior?

— Da, exact.

— Și noi în ținuta asta, în bretele! exclamă celălalt bătrîn. Vai, vai, vai!

— Dați-ne voie să ne retragem un minut, două, spuse primul, și, mai înainte să fi putut răspunde cineva, dispăruseră amîndoi prin gaura din podea.

— Cine pot fi? întrebă Dorinda.

— Credeți c-au să vină înapoi? făcu Dina.

— Să coborîm în subterana de jos, fu de părere maiorul Ținefriu.

Coborîră scara — și aproape imediat cei doi omuleți bătrîni reapărură. Purtau acum tunici albastre — la fel de vechi și de peticite, și decolorate cum le erau și pantalonii — și niște chipie de uniformă, de un fel ce se purtase cu

foarte mulți ani înainte. Ieșind prin gaură se postară unul lângă altul, încremeniți în poziție de „drepti”, și-l salutară pe maiorul Ținefriu, cu mare demnitate..

— Încântați să vă vedem aici, sir, spuseră. Veți binevoi să inspectați lucrarea noastră?

— Mulțumesc, răspuse maiorul, mă va interesa foarte mult, într-adevăr, să o văd. Dar n-ați vrea să vă recomandați? Și n-ar fi bine să ședem — cu toate că, teamă mi-e că n-avem altceva pe care ne-am putea așeza decît podeaua.

— Eu sînt Mister Stevens, spuse unul dintre cei doi bătrîni, și acesta este prietenul și camaradul meu credincios, Răboj-Cavaler. Sîntem din armata de geniu, săpători de fortificații și tranșee, umilii dar loiali membri ai Corpului de ingineri regali ai Maiestății sale Regina.

— Ai Maiestății sale *Regelui*, vreți să spuneți, zise maiorul Ținefriu.

— Ai Maieștrății sale *Regina*, repetă Mister Stevens, nițel mînios. Glorioasa Regină Victoria.

— Dar ea a murit, știți? A murit cu mulți ani în urmă.

— A murit! exclamă Mister Stevens,

— A murit! îi ținu isonul Răboj. Regina a murit!

— O! se văitară amîndoi într-un glas. O, o! Și izbucniră în lacrimi.

— Lăsați, lăsați, făcu maiorul Ținefriu. E mult de cînd s-a întîmplat asta, iar dumneavoastră datorați acum credința urmașului ei, Maiestatea sa George al șaselea.

— George? făcu Mister Stevens, ștergîndu-și ochii umezi cu dosul palmei. Ce nume frumos! Pe mine mă cheamă tot George.

— Și dînsul are două fete, zise Dorinda.

— Fete! exclamă Răboj, ștergîndu-și ochii. Ce încîntător! Mie-mi plac oamenii care au fete. Și ce s-ar mai fi bucurat draga de regină! Mister Stevens, eu cred că asta cere o demonstrație de fidelitate — chiar dacă improvizată, dar nu

mai puțin loială și inimoasă.

— Așa e, într-adevăr, încuviință Mister Stevens.

Din nou încremeniră în poziție de „drepti” și începură a cînta. Ceilalți se alăturară și ei – și în temnița subterană răsună cu ecouri prelungi imnul regal englez:

Dumnezeu să-l apere pe bunul nostru rege

Mult timp trăiască nobilul nostru rege.

Dumnezeu să-l apere pe rege!

În veci victorios,

Ferice și glorios,

Mulți ani domnească!

Mulți ani trăiască!

— Mă îndoiesc că e bine să facem atîta gălăgie, spuse maiorul Ținefriu, tocmai cînd se pregăteau să înceapă strofa a doua.

— Gălăgie? făcu Mister Stevens. Dumneavoastră numiți imnul regal gălăgie?

— Desigur că nu e tăcere.

— Să fie așa, ar fi un imn jalnic, care n-ar face doi bani, ripostă țeapăn Răboj-Cavaler.

— Ei, să nu discutăm acum despre asta, făcu maiorul Ținefriu, împăciuitor. Aș dori foarte mult să știu de unde veniți și cum se face că sînteți aici.

— E o poveste lungă, într-adevăr, confirmă Răboj.

— A început cînd am săpat prima tranșee. Întorcîndu-se politicos spre Dina și Dorinda, Mister Stevens explică: O tranșee este – sau poate fi – un fel de tunel. Este adesea folosită în operațiile militare, iar noi care, prin scurmarea pămîntului, săpare și punere de dinamită, facem aceste tranșee, purtăm numele de săpători sau geniști. E limpede? Ați înțeles? Bun! Ei, prietenul meu Răboj și cu mine am săpat într-un rînd o tranșee – una dintre cele mai lungi și frumoase ce le făcusem vreodată – cu toate că de atunci, bineînțeles, am mai făcut, de fapt, altele încă mult mai

lungi. Dar, din nefericire, tunelul de care vă vorbesc acum mergea în direcție greșită - nu înspre dușman, ci depărtându-se de el.

Și așa cînd, în cele din urmă, am ieșit la suprafață, la capătul celălalt, am descoperit, foarte uluiți și năuciiți, că războiul se terminase, asediul luase sfîrșit și toate trupele noastre se întorseseră acasă.

— Ce asediu a fost acela? întrebă maiorul Ținefriu.

— Sevastopol, firește.

— Sevastopol! exclamă Dina. Dar asta a fost în războiul din Crimeea, iar războiul din Crimeea a avut loc în... Tu știi data, Dorinda?

— Foarte demult!

— Foarte, foarte demult!

— Ei și ce? întrebă Mister Stevens, supărat. Multe lucruri s-au întîmplat demult, nu? De fapt, mai toate lucrurile s-au întîmplat demult. Și intrucît le pune asta într-o lumină mai proastă?

— Nu cred că le pune într-o lumină mai proastă, spuse Dina, dar cred că dumneavoastră trebuie să fiți foarte bătrîni.

— Sîntem, adevări Răboj. Foarte bătrîni.

— Dar asta nu înseamnă că nu sîntem oameni de ispravă, făcu Mister Stevens.

— Ba chiar cu atît mai de ispravă, după părerea mea, spuse Răboj.

— Și încă pentru o bună bucată de timp, nu-i așa?

— Cred și eu c-așa!

Amîndoi, cu mare voioșie, se ridicară și stătură iar drepți, făcură cîte-o plecăciune celorlalți și cîntară cu însuflețire:

*Bătrînii oșteni nu mor nicicînd —
Nicicînd nu mor, nicicînd,
Doar pier încet - pier de pe pămînt,
Se afundă-n trecut, în trecut.*

După asta Mister Stevens își continuă povestea;

– Închipuți-vă situația noastră: singuri în Crimeea. Abandonați într-o țară străină, departe de Anglia, de cămin, de tot ce-i mai frumos! Dar disperat-am noi? Nici o clipă! Vedeam în fața noastră un munte de netrecut. Pricinuitu-ne-a aceasta măcar o clipă de îndoială sau tulburare? Firește că nu! Noi ne-am pus pe săpat! Am săpat și-am săpat pînă l-am străpuns și-am ieșit de partea cealaltă. Cînd am văzut în fața noastră ținut întins, ne-am pus pe mărșăluit. Mărturisesc însă că preferam să vedem înfruntîndu-ne un obstacol de netrecut, pentru că atunci puteam dovedi marele merit și marea tărie a profesiei noastre – de-a trece pe dedesubt.

– Dar din ce ați trăit? întrebă Dina. Ați avut bani mulți?

– La început, povesti Răboj-Cavaler, Mister Stevens avea patru șilingi, iar eu aveam doi și cu nouă peni. Dar ăștia nu ne-au ținut mult.

– Și ce-ați făcut după aceea? întrebă Dorinda.

– Am stat amîndoi și ne-am gîndit, zise Mister Stevens. Ne-am întrebat: Cum să mai facem rost de niște bani? Asta ne-a dus la o altă întrebare: Cum poate fi un mare număr de oameni cel mai lesne convins să ne dea bani? Iar asta ducea la altă întrebare: Ce-i face pe cel mai mare număr de oameni să sufere cel mai mult? Răspunsul la întrebarea asta era lesne de găsit: Dureri de dinți și grija pentru viitor. Așa că prietenul și camaradul meu Răboj-Cavaler s-a stabilit ca dentist, iar eu am devenit prezicător.

– Ca profesorul Bultek, comentă Dina.

– Cine-i acela?

– Un prieten al domnului Corvo.

– N-am avut plăcerea să-l cunosc, spuse Mister Stevens.

– Vreți să-mi preziceți și mie viitorul? îl rugă Dorinda. Vreau să știu cînd vom evada de-aici.

– Ai bani? întrebă Mister Stevens.

– Deloc, răspuse Dorinda.

– Atunci nu pot să-ți prezic viitorul. Dacă n-ai bani, n-ai viitor. E evident, nu-i așa? Ar fi bine să nu mă mai faci să-mi pierd vremea... După cum spuneam, înainte să mă întrerupi mata, noi doi am devenit unul dentist și celălalt prezicător – și în felul ăsta ne-am asigurat traiul. Eliberați de grija zilei de mâine, avînd ce ne trebuia din belșug, am fost în stare a ne consacra mai tot timpul și energia adevăratei noastre profesii, care, firește, e săpatul de tuneluri și de tranșee, și galerii. Și așa, înaintînd către nord și apoi către apus – după o călătorie tihnită, dar nu lipsită de evenimente, petrecută în cea mai mare parte sub pămînt – am ajuns degrabă la granița răsăriteană a Bombardiei. Asta s-a petrecut foarte recent: acum vreo opt ani, nouă ani, cred. Am avut în această țară o ședere plină de învățăminte și foarte agreabilă. Printre cele mai plăcute realizări ale noastre se numără săparea unui tunel pînă în inima acestui frumos castel.

– O trudă care ne-a cucerit acum o nouă răsplată, prin faptul că am făcut cunoștința dumneavoastră, adăugă Răboj-Cavaler, făcînd pe rînd cîte o plecăciune maiorului Ținefrîu, Dinei, Dorindei și domnului Corvo.

– Da' ce extraordinar să nimeriți aici, zise Dina, tocmai în această temniță subterană!

– Eu nu văd în asta nimic extraordinar, spuse Răboj-Cavaler.

– Nici eu, asigură Mister Stevens.

– Știți care e deviza noastră? Sau nu știți încă? Este u b i q u e .

– Chiar așa, întări Mister Stevens.

– Ei, și u b i q u e înseamnă p r e t u t i n d e n i , și dacă deprinderea și obiceiul nostru este să mergem pretutindeni, de ce să nu fi venit și aici?

– Ar fi fost cu totul extraordinar să n-o fi făcut.

– Ar trebui să vă gîndiți mai atent, și să vă siliți să nu

mai faceți observații pripite, spuse Răboj-Cavaler.

— Îmi pare rău, se scuză Dina. Pe mine nu m-a dus gândul așa departe.

— Dacă ai fi săpător și din armata de geniu, ai învăța să te ducă gândul departe și în toate direcțiile.

— Ce stau și mă gândesc eu, interveni maiorul Ținefriu, este dacă nu ne putem folosi de tunelul dumneavoastră ca să ieșim din castel.

— Bineînțeles că puteți, dacă vreți să ieșiți.

— Da, asta vrem.

— Atunci de ce n-ați spus pînă acum? Haideți!

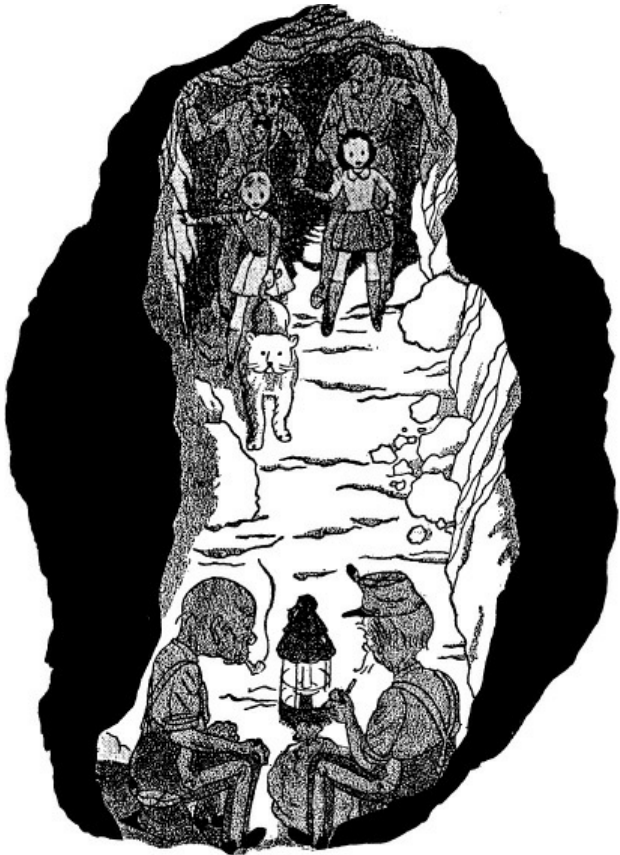
Mai înainte ca cineva să fi putut scoate o vorbă, Mister Stevens își dăduse drumul prin gaură în hruba de jos, repede urmat de Răboj-Cavaler care, înainte de a dispărea, strigă:

— Ultimul la rînd să pună piatra la loc!

Capitolul XXXVI

— Sînt fără îndoială cam trăsniți, spuse maiorul Ținefriu, însă va trebui să ne bizuim pe ei, cred.

— N-avem ce pierde, răspuse domnul Corvo.

— Atunci mergi dumneata înainte și eu voi pune la loc lespede de piatră. E o precauție care evident că trebuie luată, contra unei eventuale urmăriri.

Tunelul era absolut întunecos și în unele locuri atât de jos, încît nici unul dintre dînșii, în afară de Puma, nu putea umbla drept. Se sucea și cotea această galerie și, ba era îngustă, ba era surprinzător de largă. Pe partea lor dreaptă pipăiră o suprafață de piatră zimțată, pe stînga, niște porțiuni de lut cleios și rece. Era vădit că bătrînii găsiseră și urmaseră o lungă și continuă săpătură în straturile de stîncă ale castelului, dintre cele care pricinuiesc dislocarea solului, de-a lungul liniei ei.

Deși domnul Corvo intrase primul în tunel, Puma fu cea care merse în frunte, după ce străbătură cîțiva metri. Numai ea putea să vadă în întuneric. Dina o urma ținînd-o de coadă. Îndărătul Dinei venea domnul Corvo, apoi Dorinda, și cel din urmă maiorul Ținefriu.

Întunericul era desăvîrșit, nealinat de nici un licăr de lumină, și foarte curînd începură a se întreba dacă bătrîneii nu-i părăsiseră lăsîndu-i să-și continue călătoria necălăuziți și, poate, să se rătăcească fără nici o nădejde în străfundurile stîncii.

Nici unul nu vorbea despre această spaimă odioasă, dar toți o simțeau. Pierdură orice simț al direcției — atîta știau: că merg la vale.

Apoi, de după un colț, văzură o lumină și-i găsiră pe cei doi bătrîni șezînd acolo, cu un felinar între dînșii.

— Haideți, zise Mister Stevens. Unde ați stat în tot acest timp?

— Credeam că vă grăbiți să plecați de pe-aici, spuse Răboj. Da-n loc să vă grăbiți, dumneavoastră umblați teleleu, domol.

— Chiar și cu o lanternă ăsta n-ar fi un drum ușor, se dezvinovăți maiorul Ținefriu, darămite în întuneric complet ne-a fost foarte greu să înaintăm.

— Greu? chicoti Mister Stevens. Ar trebui să vedeți dumneavoastră unele locuri prin care am trecut, Răboj și cu mine. Țasta de-aici e ușor cum e Dealul Constituției față de o mulțime de tunele și galerii de care ne-am folosit noi.

— Se poate să fie așa, zise maiorul Ținefriu, dar noi n-avem avantajul experienței dumneavoastră unice. N-ați vrea să fiți așa de buni să ne spuneți unde se termină tunelul acesta?

— La poalele dealului, de cealaltă parte a orașului, spuse mister Stevens.

— Ieșiți într-o peșteră, preciză Răboj. Peștera a fost cea care ne-a atras atenția și ne-a dat ideea să săpăm pînă în interiorul castelului. Pe noi ne atrag totdeauna găurile în pămînt.

— De ce mai pierdem timp? întrebă Mister Stevens. Nu pot să sufăr să stau locului și să nu fac nimic. Haideți! înainte, cu toții!

În afară de felinar, dînsul mai purta un tîrnăcop, cu o coadă de rezervă, și un sac greu, pe cînd Răboj avea o sapă, o rangă și un colac de frînghie. Dar, în ciuda poverilor, ei se mișcau cu mare iuțeală, pe cînd ceilalți, cu toate că acum aveau o lumină să-i călăuzească, țineau anevoie pasul cu bătrîinii și curînd se încălziseră și-și pierduseră suflul.

Umblară îndelung, pocnindu-se cu umerii și cu coastele de stîncă, iar Dorinda simțea că în minutul următor trebuie neapărat să-i roage pe bătrîinii să le îngăduie un popas, cînd Mister Stevens se opri brusc și apropie felinarul de perete.

— Ia uite colo, Răbojel, zise.

Era o adîncă crăpătură diagonală în stîncă și cînd Răboj-Cavaler își lipi obrazul de ea, simți un mic curent de aer.

— E ceva de partea cealaltă, zise. Un coridor sau o sală, o galerie sau o săpătură în stîncă, sau altă săpătură. Interesant, ce zici?

— Foarte interesant, făcu Mister Stevens. Ce ciudat că n-am observat asta cînd sfredeleam ca să ne croim drumul în

sus. Dar acum trebuie neapărat să cercetăm mai de aproape.

Deschise sacul pe care-l purta, conținând câteva obiecte personale, câteva bucăți de fitil și detonatori, și capul de baros. Potrivindu-l rapid pe acesta din urmă la coada de rezervă, începu a bate în stîncă, foarte vehemet, cu o adevărată furie.

Maiorul Ținefrișu, strigînd ca să se facă auzit în vuietul care se iscase, întrebă:

— Oare e absolut necesar să faceți asta acum? Nu putem să ne continuăm drumul și să ieșim din groapa asta îngrozitoare cu un moment mai devreme? Simt nevoia de aer curat!

Mister Stevens se opri din ciocănit și spuse pe un ton de mare severitate:

— Ce-i aici, promite să fie *cît se poate* de interesant. Să treci pe lîngă așa ceva, fără a cerceta toate posibilitățile de a săpa o galerie laterală pînă în inima dealului, pornind de la acest început foarte promițător, ar însemna o neglijență criminală. Vă rog să nu ne întrerupeți lucrul.

Deveni în curînd evident că stîncă era în acest punct foarte subțire - cu puțin mai consistentă ca un perete despărțitor - iar după o jumătate de oră de muncă viguroasă, cu barosul și cu ranga, Mister Stevens și Răboj-Cavaler sfredeliră o gaură destul de mare încît să se poată tîri prin ea. Mister Stevens fu primul care trecu. Ceilalți îl urmară și-l găsiră ținînd felinarul ridicat, ca să admire bolta unei galerii înguste, dar bine construite.

— Ce frumos! exclamă el. Nu-i așa că-i frumos?

— O lucrare omenească dintre cele mai mărețe pe care le-am văzut! spuse Răboj cu respect.

— Care-i explicația? întrebă maiorul Ținefrișu.

Domnul Corvo căscă.

— Încă o galerie secretă, spuse. Toate castelele vechi din Bombardia au coridoare secrete. Eu însă am obosit să călătoresc pe sub pămînt. M-am plictisit de tunele și

galerii, și stîncă, și lut. Vreau să ies la aer.

— Și eu la fel, spuse Dina.

— Nu-mi place cum miroase aici, spuse Dorinda.

— Dar trebuie neapărat să vedem unde duce galeria asta, zise Mister Stevens.

— Bineînțeles că trebuie, întări Răboj-Cavaler. Niciodată nu mi-aș ierta dacă aș omite să explorez metru cu metru o atît de perfectă lucrare inginerească.

— N-ar trebui să ne folosim de cel mai apropiat drum spre a ieși? întrebă maiorul Ținefriu.

Dar cei doi bătrîni, după o rapidă dezbatere dacă s-o ia la stînga ori la dreapta, și porniră grăbiți înainte, pe coridor, încît ceilalți trebuiră să se silească din toate puterile ca să nu-i piardă din ochi, pe ei și felinarul lor.

Drumul părea interminabil și, cu toate că ar fi trebuit să fie însuflețiți la gîndul evadării, ei se simțeau apăsați de

mohorîții pereți înguști și de mirosul stătut și jilav al aerului.

În cele din urmă, totuși, cei doi bătrîni, aflați acum cu

50 de metri înaintea celorlalți, fură nevoiți să se oprească. N-aveau de ales, fiindcă mai departe nu se putea merge. Coridorul se sfârșea: ajunseseră în fața unei uși trainice și ferecate.

Capitolul XXXVII

— Răbojel, spuse Mister Stevens, barosul, te rog.

– Vreți să străpungeți galeria? întrebă maiorul Ținefrîu.

– Nu văd alt mijloc pentru a ajunge dincolo, făcu Mister Stevens.

– Dar riscați să pătrundeți cu forța într-o proprietate particulară.

– Pînă nu străbatem, nu putem spune dacă e proprietate particulară sau publică, zise Mister Stevens și avîntînd ciocanul cel greu, izbi cu o lovitură puternică în ușă. Se deschise imediat.

– Nu era încuiată! exclamă el. Cît de neglijenți sînt oamenii!

Se găseau într-o încăpere care, evident, era pivnița unei case. Conținea două recipiente de piatră pline de sticle cu vin, trei butoaie de bere și o bicicletă veche.

– Dar acum, spuse nervos maiorul Ținefrîu, trebuie să ne purtăm cu cea mai mare băgare de seamă, iar eu voi lua conducerea. Urmați-mă și nu faceți nici un fel de zgomot.

Niște trepte de piatră duceau de la pivniță în sus, către o ușă; aceasta se deschise ușor, după ce maiorul Ținefrîu se asigurase, privind prin gaura cheii, că în încăperea de dincolo nu se aflau oameni.

Era greu de spus ce destinație avea această încăpere. Se aflau în ea atîtea cărți, încît ar fi putut fi o mică bibliotecă, dar se mai găsea acolo și un pat îngust cu o saltea, însă fără pături sau pernă, așa că putea prea bine fi un dormitor de rezervă. Mai erau și felurite obiecte – de pildă o mașină de cusut, fără manivelă, o pereche de patine, un foarte vechi gramofon cu pîlnia spartă, cîteva vase înalte chinezești, crăpate toate, o pereche de coarne de cerb montate pe un scut de lemn – toate astea dîndu-i înfățișarea unei cămări pentru vechituri.

Dar deși pe Dina și Dorinda toate aceste obiecte le interesau foarte mult, maiorul Ținefrîu nu le dete nici o atenție. Cu o mîină înălțată spre a impune tăcere, el asculta încordat la o ușă din cealaltă parte a încăperii. Ascultînd și

ei, ceilalți putură auzi un murmur slab de glasuri.

Puma, de parcă l-ar fi apărat pe maiorul Ținefriu de vreun atac subit, stătea foarte aproape de dînsul, pășind ușurel. Mister Stevens tot mai purta în mîini felinarul aprins.

Aproape de un minut stătura cu toții neclintiți, ca un grup de figuri de ceară din muzeul doamnei Tussand.

Dar apoi se întîmplă un accident foarte nefericit.

Mister Stevens, aplecîndu-se înainte, curios să audă mai bine, atinse din nebăgare de seamă coada Pumei, la rădăcină, cu vîrfel felinarului care se încinsese pînă la roșu.

Urlînd de spaimă și de durere, Puma făcu un salt înainte. Cu capul plecat și grumajii încordați, se năpusti în ușă, deschizînd-o cu violență, și căzu apoi grămadă în mijlocul camerei de dincolo.

Maiorul Ținefriu, încercînd s-o prindă și s-o rețină, o urmă - și cînd călcă pe un covor așezat pe o podea lustruită, alunecă și căzu și el.

Domnul Corvo, mister Stevens și Răboj-Cavaler, nevoind să-l părăsească, îl urmară dincolo, iar Dina și Dorinda se repeziră pe urmele lor, curioase să vadă ce se întîmplă.

Ceea ce văzură fu atît de neașteptat și atît de înspăimîntător, că le tăie răsuflarea. Șezînd unul în față celuilalt la o măsuță, în cameră se aflau profesorul Bultek și contele Huliga Blut.

Prin galeria secretă ce ducea de la apartamentul său din castel la casa profesorului Bultek, tiranul venise ca să i se ghicească viitorul. În clipa cînd, odată cu deschiderea ușii, se năpustise înăuntru Puma, contele Huliga ținea mîinile pe masă, cu palmele întoarse în sus, și profesorul Bultek îi spunea că în curînd va pleca într-o lungă călătorie.

Dar, din viața sa aventuroasă, contele Huliga învățase să acționeze repede - și într-o clipă el fu în picioare, iar în fiecare din mîinile ce le ținuse profesorul Bultek se găsea acum un revolver.

— Honeg ontii haz oinc! șopti el aprig.

— În colțul acela, traduse domnul Corvo, în murmur speriat.

Încet și în silă se îngrămădiră laolaltă. Profesorul Bultek, cu toate degetele în gură, se uita la ei cum nu se poate mai consternat, dar contele Huliga, venind cu pas rar către dînșii, își plimba privirea de la unul la altul, cu un rînjat înverșunat și totodată încîntat. Începu să vorbească, rar și apăsător, în limba bombardă, lingîndu-și buzele de culoarea dudei, pe cînd domnul Corvo, tot în șoaptă, îngrozit, traducea spusele sale.

— Mai întii a fost unul, arătase spre maiorul Ținefriu, apoi au venit și alții trei, un bărbat și două fete. Sînteți mult mai slabi decît atunci cînd v-am văzut întii. Îmi place să-mi văd prizonierii slăbind și suferind, dar nu-mi place să-i văd evadînd. Nu, nu! Țin prea mult la ei, încît să-i las să-mi scape. Dar cum de-ați ajuns aici? Oare acești bătrîni mititei, acești pitici v-au venit în ajutor? Cine sînt ei? De unde au venit? Și unde ați găsit animalul ăsta?

Puma se tolănise în rîndul cel mai din față al micului grup. Ochii ei mari luceau strălucitor, cu o scînteiere aprigă, iar perii de pe grumaz i se zbîrliseră ca niște țepi, pe cînd dinții i se dezveliseră într-un rînjat. Mîrii încet. În timp ce revolverul se lăsa către ea, pîrînd s-o amenințe, Puma se năpusti cu un rînjat sălbatic, sfredelitor, drept în beregata contelui Huliga.

Două împușcături detunară – formidabil de zgomotoase în mica încăpere – după care contele Huliga, împleticindu-se, căzu pe podea, cu Puma peste el. Cîteva secunde pîrură a se lupta, apoi contele Huliga nu mai clinti, iar Puma, cu o mișcare obosită și parcă stînjinită, se trase tîrîș de-o parte și căzu pe o rînă.

Trăgînd cuvertura de pe masa la care șezuse contele Huliga în fața prezicătorului, maiorul Ținefriu acoperi repede trupul tiranului mort, iar Dina, îngenunchind lîngă

Puma muribundă, îi luă capul în poala ei, pe cînd Dorinda plîngea amarnic și-și ascundea fața în grumajii animalului rănit de moarte.

– Asta-i tot, vorbi Puma, încetișor și blînd. Acum știu de ce v-a îndemnat doamna Zgriptoșbuna să mă salvați de copoi. Cred că inima mea știa din capul locului, de cînd am venit cu voi încoace, că se va întîmplă una ca asta – și iată de ce gîndesc eu c-am fost în ultima vreme mai tristă ca de obicei... Dar nu plîngeți. Cei din neamul meu mai totdeauna mor în luptă – și ce importanță are dacă lupta aceea se dă aici, sau în țara mea!

Dina și Dorinda plîngeau amîndouă atît de amar, încît nici una dintre ele nu putea răspunde. Dar una hohoti:

– Te iubesc atît de mult!

Iar cealaltă:

– Te iubesc mai mult decît orișicine în lume, afară de Dorinda.

– Voi mi-ați dat ceea ce iubesc eu mai presus de toate, spuse Puma. Mi-ați dat pentru scurtă vreme libertatea. V-am răsplătit oare?

Dina simți capul nobilului animal devenind greu în poala ei și văzu ochii strălucitori tulburîndu-se. Cu un tremur ușor în pielea-i aurie, Puma se stinse.

– Haideți, spuse blînd tatăl fetițelor. Haideți, dragele mele, trebuie s-o lăsați. Încă n-am scăpat de primejdie. Va mai fi zarvă pe-aici. Trebuie să ne stăpînim. Luați-vă adio de la biata făptură și haideți, repede.

Cealaltă ușă din camera profesorului Bultek se deschidea spre un mic hol – și de cealaltă parte a holului se afla salonul. Holul era acum plin de lume ațîțată – în cea mai mare parte femei – și domnul Corvo încerca să creeze o atmosferă mai calmă.

Domnul Corvo își recăpătase pe de-a-ntregul curajul și vorbea cu glas foarte tare și plin de încredere în sine – totuși, de auzit nu prea putea fi auzit, din pricină că vreo

nouă, zece femei țipau mult mai tare decît el. Se speriaseră, mai întii auzind împuşcăturile, apoi, descoperind că se găseau străini în casă – și se speriaseră o a treia oară la apariția lui Mister Stevens și al lui Răboj-Cavaler.

Doamna Bultek țipa mai tare ca oricine, pentru că ea credea, pentru o pricină oarecare, că profesorul Bultek fusese împuşcat. Apoi îl văzu în cadrul ușii – și îmbrățișîndu-l furtunos, leșină pe loc. Era cu mult mai voluminoasă decît soțul ei, și greutatea ei fu mai mult decît putea el suporta. Amîndoi se prăbușiră pe podea, profesorul Bultek, dedesubt.

Văzînd aceasta, prietenele ei încetară să mai țipe și se repeziră s-o ajute. Atunci se auzi, din salonul părăsit de oaspeți, un alt glas. Un glas foarte înalt și subțire, și foarte strident. Era glasul unui prunc – și de îndată ce-l auziră, toate femeile din acea adunare uitară de doamna Bultek și începură să se înghesuie dîndu-se la o parte una pe alta, spre a se duce cît mai repede înapoi în salon.

Se întîmplase ca doamna Bultek să sărbătorească chiar atunci botezul primei nepoțele – iar copilița, firește, nu voia să fie lăsată singură într-o împrejurare atît de însemnată. Așa că începuse să țipe. N-avea decît șase săptămîni, dar glasul îi era atît de puternic, încît nimeni nu se putea îndoii că, atunci cînd ea va crește mare, va ști să țipe mai tare decît orice altă femeie din Bombardia. În trei secunde holul se goli; doar profesorul Bultek și doamna sa zăceau la pămînt.

Maiorul Ținefriu profită îndată de această situație pentru a se duce la ușa principală și a o deschide. Acolo, în fața casei, văzu un automobil mare, împodobit cu rozete și panglici albe, care fusese închiriat pentru serbarea botezului.

– Dina și Dorinda! strigă el. Corvo, Stevens, Cavalerie! Repede, asta-i cea mai bună ocazie! În automobil cu voi!

Mister Stevens și Răboj-Cavaler, care niciodată pînă

acum nu se urcaseră într-un automobil, erau mai înclinați să deschidă capota și să se uite la motorul mașinii decât să intre în ea, însă domnul Corvo, plin acum de energie nervoasă, îi împinse pe locurile dindărăt, alături de Dina și Dorinda, închise ușa trîntind-o și se urcă pe locul din față, alături de maiorul Ținefrișu.

— Cred că știu drumul, spuse maiorul.

— Chiar pe aici, îi răspunse domnul Corvo, și cotiră pe după un colț, în plină viteză. Sînteți pe șoseaua principală spre Gliedermannheim.

Casa profesorului Bultek era una dintre cele clădite pe coasta dealului, sub castel, și maiorul Ținefrișu conduse mașina pe drumul povîrnit în serpentină, într-un asemenea tempo, încît fiecare om pe lîngă care treceau sta locului și privea uluit în urma lor — și toate panglicile albe se încordau în curentul stîrnit, ca funiile unui iaht ce gonește pe apă.

— Nu e nevoie să trecem prin oraș, spuse curînd domnul Corvo. Cotiți aici, la dreapta, apoi la stînga, pe lîngă copacii aceia. O să ajungem la o șosea mică, ducînd pînă foarte aproape de linia secundară unde se găsesc furgoanele de mobilă. Asta, dacă nu cumva au și fost luate de acolo.

Douăzeci de minute mai tîrziu, lăsară automobilul într-un drumeag și merseră peste un cîmp, pînă la o pădurice. Dincolo de aceasta se găsea, pe o linie laterală, un scurt tren de marfă cu cele cinci furgoane de mobilă, atașate laolaltă la un capăt. Nu departe era o cutie de semnalizare, și un bărbat, rezemat la o fereastră, striga ceva altuia care se găsea de cealaltă parte a liniei.

— Trebuie să ne ascundem în pădure pînă se lasă întunericul, spuse domnul Corvo.

— Cum intrăm în furgon? întrebă maiorul Ținefrișu. Cu siguranță că vor fi încuiate.

— Furgonul nostru are ferestruică amenajată în acoperiș.

— Vă dați seama, bineînțeles, că n-avem nici un fel de provizii pentru călătorie?

— Poate ați dori o bucată de tortă? spuse Mister Stevens, și, deschizându-și sacul - el și Răbojel tot își mai purtau toate uneltele - scoase o enormă tortă cu glazură, care trebuie să fi cîntărit cel puțin cinci kilograme.

— Torta de la botez! exclamă domnul Corvo. Cum a ajuns la dumneavoastră?

— Era pe masă, chiar în odaia unde țipa copilașul, spuse Mister Stevens. Din întâmplare, cînd am aruncat o privire

înăuntru, am dat cu ochii de ea și ne-am gândit că ne-ar putea fi de folos.

— Noi sîntem foarte pricepuți la scotocit după ceea ce ne trebuie, spuse Răbojel, vădit mulțumit de sine.

În clipa aceasta se ivi Șoimul, ca de obicei foșnind din aripi și lăsîndu-se în jos, în zbor vertiginos.

— Sînt foarte bucuros că ați sosit, spuse. Cred că trenul are să plece la noapte. Vine acum o locomotivă pe linia asta, dinspre stația Gliedermannheim. Unde e Puma?

Dina și Dorinda, cu ochii încă roșii de plîns, îi istorisiră cele petrecute. El ascultă grav, apoi spuse:

— Era o prietenă bună. Avea o inimă mare. Vestea morții ei aduce mai multă mîhnire decît credeam că e cu putință... Îmi va lipsi mult. Dar pentru noi, păsările și jivinele mari ale lumii, e mai bine să murim în luptă decît să ajungem ca viața să ne plictisească și să ne simțim puterea irosindu-se în bolire înceată.

Răboj-Cavaler, care se plimbuse prin pădure, veni cam în grabă înapoi și exclamă:

— Mister Stevens, Mister Stevens! Vino să vezi ce-am găsit!

— Ce e, Răbojel?

— O gaură! O gaură frumoasă, adîncă. Hai, vino s-o vezi!

Gaura, aflată la nu mai mult de treizeci de metri, părea săpată pentru o fîntînă.

— E una dintre cele de care v-am vorbit, le spuse domnul Corvo Dinei și Dorindei. Trebuie să fie de pe cînd toată lumea de prin Bombardia săpa după comori.

Mister Stevens sta culcat pe burtă și se uita atent în adîncul găurii.

— Mi se pare că are o mare adîncime, spuse. Iată, într-adevăr, o descoperire binevenită. Fixează funia de copacul acela, Răbojel. Eu cobor.

— N-aveți acum timp pentru așa ceva, spuse maiorul Ținefriu. În cîteva minute va fi întuneric — destul de

întuneric pentru ca să putem intra în furgon — și trenul poate să plece în orice clipă. Dacă vreți să vă întoarceți în Anglia cu noi, nu puteți coborî în gaura aceea.

— Anglia! făcu Mister Stevens. Trebuie să fie plăcut s-o revezi... Cred că s-au schimbat multe pe acolo, de cînd am plecat noi în Crimeea.

— Mie, unul, nu prea mi-a priit niciodată clima de-acolo — și cred că asta nu s-a schimbat.

— Eu mai datorez niște bani creditorului meu, zise Mister Stevens. Asta ar putea pricinui oarecare neplăceri!

— De multă vreme n-am mai văzut o gaură atît de promițătoare, spuse Răbojel. Ar fi o experiență cît se poate de interesantă să putem săpa o galerie care să pornească de pe fundul ei.

— Bănuiesc că n-am prea avea mulți cunoscuți acum în Anglia, spuse Mister Stevens.

— Foarte puțini, într-adevăr, fu de părere și Răbojel.

— Și e cu totul improbabil ca să găsim o gaură mai bună ca asta.

— Cît se poate de puțin probabil, spuse Răbojel.

— Cred că vom rămîne aici, hotărî Mister Stevens, și vom continua să săpăm. La urma urmei, asta ne e profesia pe care am practicat-o atît de multă vreme — ne-am deprins cu ea și n-o mai lăsăm. Dar dacă vă întîlniți din întîmplare cu Maiestatea sa regele George al șaselea, sperăm că-l veți asigura din partea noastră că-i sîntem acum la fel de credincioși și supuși precum am fost vreme atît de îndelungată credincioși și ai Maiestății sale răposata regină Victoria.

— Și nu uitați să transmiteți respectuosul nostru devotament celor două prințese, adăugă Răbojel¹.

Apoi, înșfăcînd funia pe care Răboj-Cavaler o fixase de un copac apropiat, Mister Stevens își avîntă picioarele înăuntrul găurii și începu să se lase în jos cu ajutorul mîinilor.

– Rămîneți cu bine! strigă în clipa cînd îi dispărea capul.

Răboj-Cavaler îl urmă.

– Rămîneți cu bine! strigă și el, și nu se mai văzu.

Dorinda se plecă peste marginea gropii și strigă:

– Ați lăsat aici torta de la botez. Ce să facem cu ea?

– Luați-o cu voi, se auzi un glas de departe, din adînc.

Noi ne descurcăm și fără ea. Sîntem foarte pricepuți la scotocit după ce ne trebuie.

O clipă mai tîrziu auziră bufnete și zăngănitul sapei și tîrnăcopului. Bătrînii se și puseseră pe muncă. Apoi li se înălțară glasurile, mici și înăbușite. Cîntau:

Săpăm, săpăm, săpăm, mereu săpăm de zor!

Săpăm și iar săpăm, pîn' oasele ne dor.

Zi și noapte, de nădejde tot săpînd, noi om pătrunde

Prin piatră seacă – om ajunge orișunde, orișunde.

O! nim ic, nicicînd, săpatul nu ne poate-n veci curma.

Săpăm, săpăm, săpăm – iute, parcă ne-am juca.

Sapă, scurmă și străpunge, cu putere!

Hai, adună în lopată ce ai strîns – și-acum, vere –

Ia fitilul, ia chibritul-o – uite și încărcătura,

Dinamita – Hai, dă-i foc! Acuma! Ura! Ura!

Ce frumos a explodat! Bang! Bang! Pîn' la cer!...

Trăiască ai regelui George vrednici ingineri!

Un șuier lung și strident urmă cîntecului. Venea de la oarecare distanță.

– Locomotiva!

Maiorul Ținefriu se ridică repede, ceilalți îl urmară și se întoarseră la marginea pădurii. Prin întunericul ce se lăsa, văzură o locomotivă venind de-a-ndăratelea spre trenul ce staționa.

– Nu prea e încă deajuns de întuneric pentru a intra fără

să fim văzuți. Unde-i furgonul cu care vom călători?

Dina vorbi cu Șoimul, apoi răspunse:

— Cel cu ferestruica în acoperiș este cel mai îndepărtat de locomotivă.

Locomotiva fu atașată la tren.

— Nu, nu e destul de întuneric, spuse domnul Corvo, îngrijorat, dar va trebui să riscăm.

— Am o idee! făcu Dina, și vorbi iar cu Șoimul.

— Kiia, kiia, spuse el, rîzînd. Da, pot să fac asta.

Se înalță repede și zbură spre partea din față a trenului. Apoi, de la o înălțime de o mie de metri, se năpusti asupra locomotivei, foșnind zgomotos din aripi și țipînd pătrunzător.

Mecanicul locomotivei și fochistul, și omul de la aparatul de semnalizare, care veniseră să atașeze locomotiva la tren, ridicară ochii, uluiți.

— Acum! comandă Dina. Acum să ne încercăm norocul! N-au să se uite deocamdată la nimic altceva.

Zoriră spre linie, Dorinda purtînd torta de la botez, și ajunseră la furgon. Șoimul, înălțîndu-se și năpustindu-se iar în jos, iarăși și iarăși, reținea întreaga atenție a mecanicului de locomotivă, a fochistului și a manipulantului.

Începură să se enerveze și aruncau cu bucăți de cărbune în el, dar Șoimul se ferea cu ușurință.

Maiorul Ținefrîu, Dina și Dorinda, și domnul Corvo se cățărară pe acoperișul furgonului, deschiseră ferestruica și intrară înăuntu. Nimeni nu-i văzu. Șoimul mai dete o singură năvală, tot țipînd, apoi zbură spre depărtările înalte, prin întunericul tot mai des al serii.

Cinci minute mai tîrziu, trenul pornea.

Capitolul XXXVIII

— Nu mai e așa confortabil cum era prima oară, spuse Dorinda.

— Nu, fu de acord domnul Corvo. Profesorul Bultek ne făcuse niște odăi bune printre mobile. De data asta nu vom călători în condiții de lux.

— Dumneavoastră doriți într-adevăr să vă înapoiati cu noi? Da? îl întrebă Dina pe domnul Corvo. Mă gîndesc că, totuși, Bombardia e țara dumneavoastră și nu prea ați revăzut-o cum trebuie

— Și dacă aveți cumva rude și prieteni...

— Toate rudele mele și toți prietenii mei au plecat din țară cînd contele Huliga a devenit Tiranul ei, spuse domnul Corvo. Unii s-au dus în America de Sud, alții în Africa de Sud, și alții la Cap-Sud. Eu m-am dus la Băgărici – și acolo îi am pe numeroșii mei elevi pe care doresc să-i învăț să cînte și să danseze. Bombardia e o țară frumoasă, dar Anglia îmi convine mai bine și sînt foarte bucuros să mă întorc acolo. Dar păcat că n-au lăsat cîteva divane și fotolii în furgon.

— Ar fi putut să ne fie mai rău, spuse maiorul Ținefrîu.

— Ar fi putut să fie mult mai rău, spuse și Dina. Am fi putut să ne aflăm acum tot în temnița subterană. De nu ne-ar fi salvat Puma, ar fi trebuit să ne întoarcem acolo.

— Haide, spuse maiorul Ținefrîu, ajutați-mă să fac paturile.

În vagon se afla lepădată foarte multă pînză de sac, în care fusese împachetată mobila, și niște paie se găseau, de

asemenea, risipite pe jos. Strînseră totul laolaltă și făcură culcușuri pe podea. Nu prea erau moi, dar nu se plîse nimeni și, după multele emoții ale zilei, adormiră curînd.

Trenul mergea domol, oprindu-se adesea, încît călătoria înapoi fu lungă. Terminaseră torta de la botez înainte de a intra în Franța, dar, în aceeași seară, domnul Corvo găsi în șura unei mici ferme din apropierea liniei ferate o cloșcă ce ședea pe unsprezece ouă – și le luă cu el în pălărie. Trei dintre ele erau clocite, celelalte însă erau bune de mîncat; le mîncară crude, cîte două fiecare, și după aceea se simțiră cu mult mai bine.

În seara următoare se îmbarcă pe ferry-boat-ul care purtă trenul peste Canalul Mîneei și abia atunci se simțiră în sfîrșit în siguranță. Abia atunci știură cu certitudine că, într-adevăr, scăpaseră, în cele din urmă, de temniță și de urmărire și că în curînd aveau să fie acasă. Pe cînd vasul ieșea în larg, îi năpădi dintr-o dată o fericire imensă. Erau flămînzi și murdari, și oboșiți, dar asta părea să nu mai aibă nici o importanță. Erau liberi, se întorceau acasă și nimic altceva nu mai conta.

Canalul fu calm ca un lac, și cînd domnul Corvo se cătără pe spinarea maiorului Ținefrîu pentru a deschide fereastruca (fiindcă așa trebuiau să iasă acum: după dînsul veneau la rînd Dina și Dorinda, iar apoi domnul Corvo se apleca înăuntru, îl prindea de mîinile întinse pe maior și-l trăgea sus) și cînd fură cu toții afară și șezură în umbra furgonului, unde nu-i putea vedea nimeni, tocmai se înălța luna deasupra unui nor și strălucea cu o limpede lumină argintie. Norii se mistuiră și curînd tot cerul fu gol, în afara discului strălucitor al lunii. Era foarte palid, cu desăvîrșire calm – și frumos.

– Țineți minte, spuse maiorul Ținefrîu, seara aceea la Băgărici cînd voi v-ați suit în Măr și i-ați legat clopoței de crengi? Sînt de atunci exact douăsprezece luni. Vă amintiți că luna avea în seara aceea un cerc împrejur, prevestitor de

furtună, și eu v-am spus că dacă bate vînt rău pe lună, ar putea să vă sufle vouă în inimi – și dacă vă purtați rău, să vă facă să vă purtați rău timp de un an.

– Cred că nu totdeauna ne-am purtat bine, bine de tot, zise Dina, dar am învățat o mulțime de lucruri pe care nu le-am fi învățat dacă ne purtam așa cum se poartă toată lumea.

– Și am petrecut de minune! spuse Dorinda.

– Și te-am eliberat pe tine! spuse Dina.

– Da, da, făcu maiorul Ținefrîu. Și adăugă: În afară c-ați supărat-o pe biata voastră mamă și că ați pierdut atîta timp pe care l-ați fi putut petrece cu domnioșara Bătrăștie, instruindu-vă, mi-ar fi greu să vă dojenesc.

– N-ar avea nici un rost să le dojeniți, zău! pentru că au venit să vă scape din temnița subterană a contelui Huliga, spuse domnul Corvo.

– Cînd eram mic, trebuia să-mi ascult părinții și să mă port în toate cele după cum judecau ei că e bine, răspunse maiorul Ținefrîu.

– Mie-mi place să judec cu capul meu, spuse Dina.

– Și mie la fel, se grăbi să spună Dorinda. Numai că uneori e și asta o belea – da' cînd nu-i o belea, îmi place.

– Luna e acum foarte calmă, spuse maiorul Ținefrîu, cam cu îndoială. Poate că de aici înainte nu se vor mai întîmplă lucruri atît de neobișnuite, cînd o să vă purtați după capul vostru.

Curînd se întoarseră în furgon și încercară să adoarmă. Dar erau acum prea ațîțați ca să mai poată dormi, așa că domnul Corvo le dete o lecție de dans. Îi făcu să execute un joc scoțian în patru, foarte iute – pînă cînd fură cu adevărat istoviți și, de cum puseră capul jos, adormiră tun.

Cînd se treziră, erau în stația de cale ferată Dover.

– Și acum, zise maiorul Ținefrîu, cu o voce însufletită și foarte firească, o să mergem la un hotel și o să facem o baie bună, și o să luăm o gustare. Eu am să telefonez la

Ministerul de război spre a raporta că m-am întors, și-o să-i telefonez Mamei, ca s-o vestesc că sîntem bine, sănătoși și că vom fi acasă în seara asta.

Așa că părăsiră cu toții furgonul, pe cățarate

— Dar apoi, cînd se uitară unul la altul la lumina zilei, începură să rîdă. Pentru că erau cu toții murdari și jerpeliți și arătau grozav de neîngrijiți

— Parcă ar fi fost niște sperietori de ciori. Maiorului Ținefriu îi crescuse o barbă în toată regula și domnului Corvo, o jumătate de barbă, și amîndoi aveau paie în bărbii; iar Dina și Dorinda aveau și ele paie în plete și părul le era ciufulit. Fețele le erau soioase de murdărie, îmbrăcămintea prăfuită și ruptă – și cu cît se uitau mai bine unii la alții, cu atît rîdeau mai tare. Și pe cînd tot mai rîdeau, auziră o voce severă spunînd:

— Ei, ce-nseamnă toate astea? Cine sînteți și de unde veniți?

Întoarseră capetele și văzură un polițist, înalt cît o prăjină, încruntîndu-se la dînșii. Maiorul Ținefriu începu să explice, dar polițistul îl întrerupsese zicînd:

— O să veniți cu mine și-o să-i spuneți povestea asta inspectorului de poliție. Acum vă rog să nu-mi faceți complicații – că atunci mă enervez și mă supăr. Așa că o să faceți bine și o să veniți cu mine, frumușel, fără scandal.

Neavînd încotro, fură și ei de aceeași părere și se lăsară conduși, în marș forțat, la cea mai apropiată secție de

poliție. Dar după ce vorbi maiorul Ținefrîu cîteva minute cu inspectorul, fură tratați cu multă bunăvoință – și în timp ce maiorul telefona, un polițist ospăta pe Dina și Dorinda și pe domnul Corvo cu niște cești uriașe de cacao cu piine și dulceață.

Apoi maiorul Ținefrîu îl chemă pe inspector să vorbească și el la telefon – și inspectorul vorbi cîteva minute, foarte respectuos, fiindcă vorbea cu cineva de la Ministerul de război, și după asta chemă un alt număr de telefon și, douăzeci de minute mai tîrziu, un domn impunător, cu o pălărie „melon“ în cap, cu o redingotă neagră și pantaloni vărğați, își făcu apariția la secția de poliție. Acesta era casierul unei bănci din Dover – și cu toate că fu foarte surprins de înfățișarea maiorului Ținefrîu, îi înmînă 50 de lire sterline, pentru care maiorul îi dădu o adeverință de primire.

Între timp se spălaseră cu toții ca lumea și arătau nițel mai respectabili, deși nu prea mult, așa că își luară rămas bun de la polițiști și ieșiră în oraș ca să-și cumpere haine noi. Maiorul Ținefrîu și domnul Corvo se duseră la un salon de frizerie unde li se raseră bărbile și li se tăie părul, în timp ce Dina și Dorinda, într-o altă încăpere, erau aranjate la păr și spălate pe cap. Pe la orele unu erau cu toții atît de frumoși și îngrijiți, de parcă s-ar fi dus la o petrecere – și abia atunci se duseră la un hotel unde li se servi mai întîi o masă foarte îmbelșugată, și curînd prinseră un tren care mergea la Băgărici.

Absolut fiecare persoană din Băgărici fu de față în gară pentru a-i întîmpina și, pe cînd trenul trăgea în stație, vicarul se urcă pe căruciorul unui hamal și-și dirijă formația cea mare de cor, care cîntă cu această ocazie: *Eroii învingători se-ntorc. Veniți cu toții să-i vedem.*

Doamna Ținefrîu și domnișoara Bătrăștie fură primele care le ieșiră în întîmpinare – și doamna Ținefrîu îi spuse maiorului Ținefrîu:

— Dragul de tine, cît de obosit arăți! Cred că mîine va trebui să-ți iei micul dejun în pat. Iar Dinei și Dorindei le spuse: Ce bine că-l avem iar acasă pe Tata! Vă mulțumesc din inimă că l-ați eliberat! V-am iertat în întregime, că mi-ați pricinuit atîta îngrijorare!

Dar domnișoara Bătrăștie zise:

— Trebuie să recuperați foarte mult din timpul pierdut. Sper că sînteți pregătite acum să munciți serios și să vă învățați cu foarte mare sîrguință lecțiile, pentru că eu, una, sînt pregătită să muncesc serios și să depun foarte mare stăruință pentru completarea cunoștințelor voastre.

Apoi veni fiecare pe rînd și le strînse mîinile — și îndată după aceea alcătuiră un mare alai și mărșăluiră spre casă cîntînd fel de fel de cîntece, care de care mai însuflețite: *Depărtează-te de mine, searbădă grijă. Cu voie bună, înainte, și altele.*

În fața casei lor, populația din Băgărici strigă de trei ori „Ura“ și „Mulți ani trăiască!“ — și încă o dată, într-un glas, le ură noroc, iar după aceea sergentul Bum îi trimise pe toți acasă. Dar fiecare în parte avea atîtea și atîtea de spus despre toate astea, încît nici din familia Ținefrîu, nici dintre toți ceilalți nu se culcă nimeni înainte de miezul nopții.

Cînd, în cele din urmă, Dina și Dorinda se urcară în camera lor, Șoimul sta pe pragul ferestrei — și pentru că se gîndise la moartea Pumei și se simțea trist și singur, intră în odaie și petrecu noaptea pe policioara căminului.

Totuși, cînd se treziră, era plecat și cîtăva vreme nu-l mai văzură.

Capitolul XXXIX

Le veni foarte greu să ducă o viață așezată, după săptămînile aventuroase petrecute în Bombardia, dar domnișoara Bătrăștie făcea tot ce putea ca să le ajute, dîndu-le lecții de dimineață pînă seara, în fiecare zi în afară de duminică.

Duminica se duceau la grădina zoologică și stăteau de vorbă îndelung cu vechii lor prieteni. Luară cu ele cadouri pentru mai mulți dintre ei – printre care un abonament pe un an întreg la ziarul *Times* pentru Ursul Bendigo, o pereche de cătușe pentru Mister Parker, Girafa – care-l făcură să se simtă foarte important – și niște panglică albastră pentru fetița-struț a lui Lady Lil, care acum alerga de colo pînă colo și-l plectisea îndeajuns pe Sir Bobodil.

Dîndu-și grozav de multă silință, se purtară timp de trei săptămîni atît de bine, încît mama lor era încîntată de ele și chiar și domnișoara Bătrăstie deveni drăguță și amabilă.

Dar într-o zi Dorinda zise:

– Nu mai pot să suport!

Și Dina spuse și ea:

– Nici eu nu mai pot!

Așa că evadară de sub puterea domnișoarei Bătrăstie și se duseră în Pădurea Cucui.

Era o zi rece și copacii își pierduseră între timp toate frunzele; ramurile lor subțiri și înalte se desenau goale pe un cer noros.

Deși nu trecuseră decît cîteva săptămîni de cînd doriseră atît de fierbinte să fie iar acasă și de cînd gîndeau că nimic altceva nu le trebuie pentru ca să fie perfect fericite, atît Dina cît și Dorinda acum se simțeau cam abătute și viața lor părea întristător de plicticoasă.

Le lipseau Puma și Șoimul – și se simțeau jignite că Șoimul, după cîte se părea, plecase înapoi în Groenlanda fără să-și ia rămas bun.

Umblau fără a spune nimic, pentru că nu le venea în gînd nimic care să fi dorit să spună, și amîndouă erau plictisite și cam amărîte. Atunci, sus, pe deasupra copacilor, auziră un foșnet cunoscut și, ridicînd ochii, îl văzură pe Șoim prăvălindu-se din văzduh.

Cobora prin aerul rece, mai iute ca o piatră căzătoare, cu aripile puțin desfăcute – coborî pînă la înălțimea

capetelor lor și apoi pluti iarăși în sus, doar pînă la înălțimea copacilor, și curînd se așează, cumpănindu-se, pe umărul Dinei, cu aripile-i pe jumătate deschise atingînd obrazul fetei.

Amîndouă fură cu adevărat încîntate să-l vadă și-i puseră zeci de întrebări, fără să-i dea timp să răspundă la vreuna.

— Credeam că te-ai dus în Groenlanda, spuse Dorinda.

— Mă duc, spuse Șoimul. După cum dorința voastră a fost să vă întoarceți acasă, așa e și-a mea să-mi revăd țara. Visez crestele înalte de gheață și de zăpadă, și marea înghețată, visez vînătoarea prin aerul acela de cristal – după lemingi și iepuri, și ptarmigani, printre stînci. Nu-mi pot alina sufletul pînă nu revăd Groenlanda. Dar am pentru voi alte știri, mai însemnate decît asta. Am zburat înapoi în Bombardia, să văd ce s-a întîmplat după ce am plecat noi. A fost revoluție acolo. Toți numeroșii captivi pe care omul acela îi ținea în temnițele sale subterane au fost eliberați – și în fiecare seară poporul dansează și cîntă pe străzi. Au îngropat-o pe Puma în grădina casei unde a fost ucisă și i-au ridicat un monument mare, pe care au săpat vorbele acestea:

VEȘNIC RECUNOSCĂTOARE AMINTIRE

PUMEI AURII

CARE

L-A DOBORÎT PE CONTELE HULIGA BLUT

ȘI NE-A ELIBERAT

DE TIRANIA LUI

— Da, mă bucur c-au făcut asta, spuse Dina. E o mîngîiere să știi că oamenii aceia își dau seama ce a făcut ea pentru dînșii.

– Biata Puma, zise Dorinda. Un monument nu prea drege lucrurile, nu credeți?

– Ea n-ar fi putut trăi aici, spuse Șoimul. Și-ar fi făcut prea mulți vrăjmași. Azi-dimineață un om a încercat să mă împuște, pentru că am prins un cocoșel de fazan. E mai bine pentru mine să mă înapoiez în Groenlanda, cât îmi sînt aripile nevătămate. Mă voi duce pe vechea cale a Vikingilor, pe lîngă insulele Orkney, spre insulele Faroe și așa spre Islanda, și de acolo spre munții deasupra Godthaabului, unde am trăit altă dată. Rămii cu bine, Dina. Rămii cu bine, Dorinda. Vă urez noroc amîndorura!

– N-o să te mai vedem niciodată?

– Cine știe?! strigă Șoimul Argintiu. S-ar putea să fiu iar ispitit de zboruri îndepărtate. S-ar putea să revin. Dar mai întii trebuie să privesc întinderile cele mari de gheață și de zăpadă. Rămas bun, rămas bun!

Se înălță pe aripile-i largi, albe ca zăpada, spre cerul de iarnă, se roti deasupra-le, și apoi, tot înălțîndu-se zbură repede spre miazănoapte. Ele îl urmăriră pînă ce se zări mărunțel ca o gămălie de ac, strălucind pe un nor, și-apoi pieri.

– Și acum, spuse Dorinda, sîntem mai singure ca oricînd. Ne pierdem toți prietenii.

– Mai e domnul Corvo.

– A, da! Dar dînsul e o făptură omenească obișnuită, ca și noi.

– Arată foarte frumos în costumul lui nou, cu vesta în carouri.

– Și e foarte bun și drăguț, dar totuși...

– Dorinda! Mi-a venit o idee!

– Ce anume?

– Să mergem s-o vedem pe doamna Zgriptobuna. N-o să-i cerem nimic anume, pentru că nu-i place să i se ceară ceva acum, dar o să spunem ce plicticos ne trece timpul de la o vreme și poate s-o facem să-i fie nițel milă de noi – și, să

vedem, nu cumva ne dă vreun ajutor oarecare? Poate îi dă ei prin gând ceva ca să ne facă viața mai interesantă.

— Pot să vin și eu?

— Da, am promis că te iau data viitoare.

— O, Dina, ce idee bună! Sînt grozav de emoționată! Hai să ne grăbim! Mă și simt mai bine!

O luară mai iute la picior, alergînd în unele părți ale drumului unde cărarea era netedă, și, în cele din urmă, văzură căsuța cea verde cu perdele galbene și cu o ușă roșie, în care locuia doamna Zgrițobuna. Dar cînd se apropiară, văzură altceva.

În fața casei era un anunț și de la douăzeci de metri distanță putură citi literele lui mari, negre:

DE ÎNCHIRIAT

— A plecat! exclamă Dina.

— Și eu n-am văzut-o niciodată! se vaită Dorinda. O, toată lumea ne părăsetse! Nu e îngrozitor?

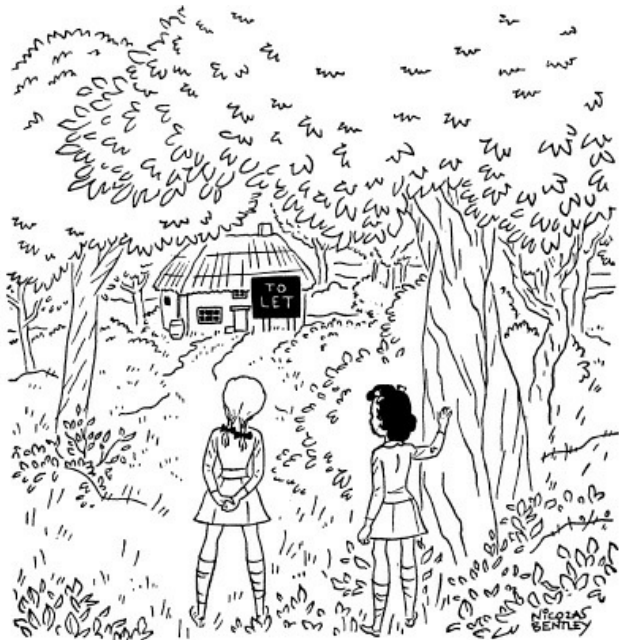
— Ba da, zise Dina. Nu m-aș fi așteptat la una ca asta!

Acum se simțeau mai abătute ca oricînd – și rămaseră acolo cîteva minute, neștiind ce să facă. Apoi Dina se duse la ușa cea roșie și încercă clanța. Aceasta cedă ușor și ușa se deschise.

— Crezi că se cuvine să intrăm? întrebă Dorinda.

— Haide! zise Dina.

Casa era curată lună și, la prima vedere, în întregime goală. Toată mobila fusese scoasă – parcă n-ar fi trăit niciodată nimeni pe-aici... Pînă cînd, pe policioara căminului, văzură ceasul cu cuc al doamnei Zgrițobuna și dedesubt o foaie de hîrtie. Dina ridică ceasul și citi ce sta scris pe hîrtie:

Dinei și Dorindei, cu salutări de la doamna Zgrițobuna.

P.S. M-am îmbolnăvit rău de reumatism și doctorul spune că trebuie să mă duc în deșertul Saharei, unde clima e plăcută și uscată, așa că nu vă mai pot ajuta – dar o să vă spună Cucul ce să faceți.

– E un cadou. Un cadou de adio. Asta zău că-i drăguț din partea ei!

– Nu merge, zise Dorinda. S-o fi oprit.

– Uite cheia. Întoarce-l!

Dorinda învîrți ceasul care începu să ticăie cu un sunet puternic, de metal, și-l puse înapoi la locul lui de pe cămin.

Atunci ușița ceasului se deschise și Cucul sări afară. Era o pasăre cam tăvălită, cu ciocul spart, cu un singur ochi și cu o aripă tîriș, însă cu adevărat uluitor era faptul că vorbea. Era mai vorbăreț ca un papagal.

Mai întii tuși de două, trei ori, ca să-și dreagă glasul, apoi recită o poezie:

Scoate-ți ciorapii și privește-ți picioarele,

(Pămîntul înconjură într-una soarele)

Și tu poți să mergi mereu – de la Paris la Pireu,

Și-n loc să mergi, poți și s-alergi, cînd ți-e greu.

Cu doi ochi buni și urechile treze,

(Zidul Chinei are multe metereze)

Orice nume de păsărele – și toate vorbele grele poți să-nveți,

Ale trăsnițiilor de poeți, cînd ți-e dor să ți le repeți.

Mai sus decît falca (Știi tu

Unde-i situat Tombuktu?)

Cată sacul cel plin al minții, ce-și sclipește argintii,

Că el, Creierul, ți s-ascunde în cap, nu un biet nap.

Prin toată lumea-s case, coline,

(Pe polița-i de jos Atlasul stă bine)

La orice poartă poți bate, te poți cățăra, explora –

Cu încrederea toiag, ajungi pe-orice prag...

Apoi Cucul începu să-și scuture capul atît de disperat, încît mai să cadă din cușcuța lui.

– Vai, vai, vai! strigă. Nu-mi mai amintesc cum e mai

departe. Vai, ce-ar spune doamna Zgripto buna!... Mai erau încă zece versuri, toate foarte importante și tare frumoase – și eu nu-mi mai amintesc un rînd. O, ce pasăre neroadă sînt!... Cu-cu, cu-cu, cu-cu!

Din ce în ce mai repede și mai repede tot striga „Cu-cu!“ pînă cînd, în cele din urmă, cu un bîziit și un zdrăngănit, și un „bang!“ i se rupse arcul și se făcu tăcere adîncă.

Dina și Dorinda au dus imediat ceasul la domnul Rotiță, ceasornicarul din Băgărici, căruia i-au trebuit trei săptămîni ca să-l repare și care le-a luat drept plată șapte lire și cinci peni.

Cîțiva ani el a ținut socoteala timpului la fel de bine ca și clopotul cel mare, „Big Ben“. De vorbit însă Cucul n-a mai vorbit niciodată – decît marțea și joia, pe la ora ceaiului, cînd obișnuia să apară și să exclame, cu voce gravă și mînioasă:

– Cuac, cuac! Cuac, cuac!

Oricine îl auzea, spunea:

– Ce pasăre extraordinară! N-am mai auzit niciodată un cuc spunînd „cuac“!

Atunci Dina și Dorinda explicau foarte mîndre, dar cam triste:

– Da, fiindcă, vedeți, Cucul ăsta a fost altă dată al doamnei Zgripto buna!...

Erik Robert Russel Linklater, poet și prozator scoțian, s-a născut în anul 1899 la Dounby. Studiază medicina, apoi filologia, consacându-se literaturii. Este pe rând ziarist, asistent universitar, iar între anii 1945—1948, rector la Universitatea Aberdeen. Întreprinde călătorii lungi prin India, Persia, S.U.A., China. Participant la ambele războaie mondiale, cunoaște din plin atrocitățile expansiunii imperialiste, devenind, cu acest prilej, un apărător fervent al păcii între popoare.

Își începe cariera literară scriind versuri și prelucrări ale legendelor scoțiene. Publică apoi biografii, eseuri, piese de teatru, romane și cărți pentru copii, dintre care romanul umoristic „Juan în America” se bucură de un deosebit succes, fiind tradus în mai multe țări.

În anul 1944 scrie „Vântul din lună”, carte închinată copiilor, în care autorul își exprimă, la nivelul de înțelegere al micilor cititori, crezul său umanitarist – dragostea de pace și libertate.

CUPRINS

[CAPITOLUL I](#)

[CAPITOLUL II](#)

[CAPITOLUL III](#)

[CAPITOLUL IV](#)

[CAPITOLUL V](#)

[CAPITOLUL VI](#)

[CAPITOLUL VII](#)

[CAPITOLUL VIII](#)

[CAPITOLUL IX](#)

[CAPITOLUL X](#)

[CAPITOLUL XI](#)

[CAPITOLUL XII](#)

[CAPITOLUL XIII](#)

[CAPITOLUL XIV](#)

[CAPITOLUL XV](#)

[CAPITOLUL XVI](#)

[CAPITOLUL XVII](#)

[CAPITOLUL XVIII](#)

[CAPITOLUL XIX](#)

[CAPITOLUL XX](#)

[CAPITOLUL XXI](#)

[CAPITOLUL XX](#)

[CAPITOLUL XXIII](#)

[CAPITOLUL XXIV](#)

[CAPITOLUL XXV](#)

[CAPITOLUL XXVI](#)

[CAPITOLUL XXVII](#)

[CAPITOLUL XXVIII](#)

[CAPITOLUL XXIX](#)

[CAPITOLUL XXX](#)

[CAPITOLUL XXXI](#)

[CAPITOLUL XXXII](#)

[CAPITOLUL XXXIII](#)

[CAPITOLUL XXXIV](#)

[CAPITOLUL XXXV](#)

[CAPITOLUL XXXVI](#)

[CAPITOLUL XXXVII](#)

[CAPITOLUL XXXVIII](#)

[CAPITOLUL XXXIX](#)

Lector – ECATERINA SIȘMANIAN

Tehnoredactor: ȘTEFANIA MIHAI

Apărut 1973. Comanda nr. 320. Tiraj, broșate 17.400

Hîrtie tip înalt A de 80 g/m². Coli de tipar 24,5.

Tiparul executat sub comanda nr. 9/1973 la

Întreprinderea Poligrafică Cluj, Str. Brassai 5—7.

Republica Socialistă România

EDITURA ION CREANGĂ

Observații

[←1]

**Virtutea e întotdeauna trează! Credința și Dreptul meu
Orice s-ar întâmpla, tu rămii tot ceea ce ești! (n.t.)**